

Giới thiệu Cha Vương Gia Tuổi 20

Là một trong những truyện xuyên không cổ đại hay, Cha Vương Gia Tuổi 20 xoay quanh về nàng tên là Võ Tiết Châu, là nhà khoa học đại tài của tương lai.

Trong dự án tạo ra cỗ máy thời gian, nàng lại cư nhiên xuyên không. Xuyên không thì xuyên không nhưng cái máy khôn khiếp kia lại biến nàng thành một đứa trẻ chỉ mới có năm tuổi. Nha nha nha! Nàng đủ thảm rồi, thế mà cái máy đó hình như bị trục trặc, quất một phát cho nàng bay thẳng vô giường của một tên vương gia.

Trời ơi!!! Hắn đang tính cho nàng đi ra khỏi phủ tự sinh tự diệt kia!!! Aaa!!! Không được!!! Nếu như vậy thì người đừng trách ta tại sao quá vô si.

(Shizu: Mọi người đọc truyện có gì không hay xin cũng ném đá nhẹ tay. Minh chỉ là hạng nghiệp dư thôi.)

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Một nữ tử lông mày lá liễu, đôi môi căng mọng đỏ hồng tự nhiên, làn da trắng trẻo sinh đang ngồi ở ngoài một gian phòng. Nàng dí sát mắt mình vào lỗ thủng nhỏ trên cửa sổ. Vừa xem nàng vừa xuyết xoa: - Oa~ Tiêu sủng phi hảo lợi hại.

Một lát sau lại nở một nụ cười vô si:

- Cha cũng thật anh dũng.

Bên trong gian phòng đó, một nam tử vô cùng tuấn mĩ, đang "chiến đấu" rất kịch tính với một mỹ nữ xinh đẹp. Hai người đang chìm đắm trong biển tình dục thì nam tử kia bỗng cứng đờ người. Trên trán có mấy cộng gân xanh đang đập rất dữ dội. Không khí nóng bỏng trong phòng cũng giảm xuống một cách chóng mặt.

Hắn bỏ mặc nữ tử dưới thân mình, túm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào rồi đẩy tung cửa sổ. Hai hàm răng nghiến kèn kẹt gần từng chữ:

- VÕ....TIẾT....CHÂU....

Tiết Châu bị kêu trùng đích danh liền cười khan hai tiếng:

- Ha ha! Cha, sáng hảo.

Đây là Nhiếp Chính Vương - Hoắc Kiện Minh. Hắn năm nay chỉ mới hai mươi tuổi nhưng văn võ song toàn, cái nào cũng là cao thủ.

Hắn nhìn khuôn mặt ngây thơ của mà muốn lấy chân chà đạp lên đó. Nàng như thế nào lúc nào cũng thích nhìn trộm hắn ân ái với nữ nhân của mình? Nếu không phải nàng là nữ nhi của hắn, hắn đã phát tiết đem nàng chặt thành từng khúc rồi.

Tiết Châu cười cười, nàng vừa lùi ra đằng sau vừa nói:

- Cha, ta vừa nhớ ra ta còn có chuyện cần làm. A! Hôm nay ta rất bận nên cha cũng không cần tìm ta đàm đạo. Thế nhé. Ta đi đây!

Nam tử kia nắm chặt tay lại, gân xanh đập càng lúc càng dữ dội. Hắn không có ý tốt cười:

- Vậy chúng ta sẽ cùng nhau đàm đạo ngay bây giờ.

Vừa dứt lời, hắn đã phi thân túm lấy cổ áo nàng, đen thân người nàng dựa vào đầu gối hắn. Tay còn lại đánh rất mạnh vào mông nàng. Cái nào cái nấy mạnh đến nỗi đều kêu "bốp bốp".

- Ô ô ô... Cha... Ta đau quá... Aaa!!! Ô ô ô... Cha... ta không dám nữa mà... - Tiết Châu nước mắt nước mũi tèm lem vừa khóc vừa cầu xin. Thử nghĩ mà xem, hắn là một người đã luyện võ công mười hai năm rồi đó! Lực đạo hiển nhiên là không ít a.

Bọn nô tì cùng thị vệ không mấy quan tâm lắm mà cứ tiếp tục ai làm việc nấy. Chuyện này đối với bọn họ đã là chuyện như cơm bữa rồi.

Bị đánh cho toi tã, Tiết Châu chạy một mạch về Khê Châu Các. Cha thật quá đáng! Suốt ngày cứ đánh nàng. Mông của nàng sắp nát luôn rồi đây này. Nàng tên là Võ Tiết Châu, là nhà khoa học đại tài của thế kỉ 21. Trong lần thử nghiệm cỗ máy thời gian, nàng lại cư nhiên xuyên không do trục trặc kĩ

thuật của máy. Xuyên không thì xuyên không nhưng cái máy khôn khiếp kia lại biến nàng thành một đứa trẻ chỉ mới có năm tuổi. Nàng đủ thảm rồi, thế mà cái máy đó lại quất một phát cho nàng bay thẳng vô giường của một tên vương gia. Hắn ta lúc đó cũng chỉ có mười tuổi nhưng rất độc ác ra lệnh đuổi một đứa trẻ tội nghiệp như nàng ra ngoài để tự sinh tự diệt. Hừ hừ, Vô Tiết Châu nàng cũng đâu phải kẻ ngốc? Vì thế nàng liền vô si sống chết gọi hắn là cha. Lại trình bày ra cái lí do rất vô lí (Shizu: Dấu "T" là kể về trí nhớ của nhân vật nha mọi người.) :

[- Ta chính là do ngươi sinh ra. Ngươi nghĩ thử mà xem xung quanh phòng ngươi thì vệ có đầy, ta chỉ là một cái tiểu oa nhi thì có bản lĩnh đâu nữa đem lên vào đây? Là do ngươi sinh ta a. Cha, chẳng lẽ cha lại nhẫn tâm bỏ nữ nhi của mình sao? - Nàng ánh mắt động nước nhìn hắn.

Bọn thị vệ thấy vậy cũng gật gù. Cảm thấy lời nàng nói rất có lí. Nhưng cái bất thường nhất chính là tiểu vương gia là nam nhân, như thế nào lại sinh ra một tiểu oa nhi năm tuổi?

Tiểu vương gia kia cũng không phải kẻ ngốc. Hắn không quan tâm tới nàng nhưng nàng rất mặt dày bám theo hắn, suốt ngày gọi hắn là cha. Qua được một tháng hắn cũng không còn ý định đuổi nàng đi nữa.]

Tuy lúc đầu, nàng và Kiện Minh rất xa cách nhưng qua mười năm sống chung một mái nhà khoảng cách đó dần dần thu hẹp. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là cảnh tượng lúc sáng!!!

Tiết Châu uất ức nằm sấp trên giường. Thật sự rất đau nha! Đến cả ngời mà nàng cũng không ngời được...

- Tiết Châu, ta vào nhé! - Một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào. Không đợi nàng trả lời Kiện Minh đã đẩy cửa vào trong.

Tiết Châu tức giận ném chiếc gối vào hắn:

- Không thèm!! Cha ra ngoài đi.

Kiện Minh thờ dãi đặt lọ thuốc xuống bàn:

- Được rồi, con lát nữa nhớ súc thuốc đấy.

Kiện Minh vừa bỏ đi khỏi Khê Châu các không lâu thì bên ngoài đã có rất nhiều tiếng người la lớn:

- Vô Tiết Châu, ngươi ra đây cho ta!

- Vô Tiết Châu, ngươi mau ra đây!!

- Nếu như ngươi không ra, ta sẽ lôi ngươi ra!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tiết Châu nghe có người gọi mình bèn đi ra ngoài. Bên ngoài những nữ hầu của Khê Châu Các đang cung kính hành lễ với một đám nữ nhân màu mè hoa lá hệt. Nhưng bọn người kia thật sự cũng rất xinh đẹp. Bọn họ đang rất tự nhiên mà ngồi vào ghế đá của nàng. Hành động này chính là không đem nàng đặt trong mắt. Cho dù là ở thế kỉ 21 hay ở cổ đại, khách đến nhà phải đợi chủ nhà mời mới có thể ngồi như vậy chứ. Có đâu mà lại tùy tiện như bọn người này? Nhưng Tiết Châu cũng không quan tâm. Nàng mỉm cười, hướng bọn nữ nhân kia nhún người hành lễ:

- Nữ nhi tham kiến các vị sùng phi.

Những nô tì đi sau lưng nàng cũng đồng loạt quỳ xuống hành lễ:

- Tham kiến tiểu thư.

- Hừ... Thì ra cũng có biết một chút phép tắc đấy. - Một nữ nhân chỉ cỡ chừng mười tám, mười chín tuổi liếc xéo nhìn nàng nói.

- Lâm sùng phi, ý người là sao ạ? - Tiết Châu tâm tình có dấu hiệu không vui nói.

- Ấy da! Chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu tiếng của bọn ta nói sao? - Tiêu sùng phi châm biếm hỏi.

Nàng cố gắng điều tiết tâm tình của mình. Ấy da! Mấy bà già này chỉ mới được cha đón về trong phủ cao lắm cũng khoảng một tháng thôi đã chanh chua như vậy rồi. Nàng làm bộ mặt đáng thương hỏi:

- Tiêu sùng phi có phải hay không vì chuyện lúc sáng mà có cừu với nữ nhi?

Tiêu sùng phi nhớ lại chuyện tốt lúc sáng không thành, bị một thối nha đầu chỉ vồn vện có mười lăm tuổi phá đám thật sự rất mất mặt. Mà không riêng gì nàng ta, những sùng phi ở đây đều bị nàng chọc cho tức chết. Cứ hễ bọn họ chuẩn bị được vương gia sủng hạnh thì nha đầu đáng ghét kia lại đến rình. Vì vậy hôm nay bọn họ phải tính sổ với nàng!

Hình sùng phi vừa uống một tách trà, vừa làm ra vẻ đoan trang nói:

- Tiết Châu, ta nói...ngươi cũng thật là không có giáo dục đi? Chỉ mới có đến tuổi cập kê ngươi liền không nhìn nôi mà lập tức muốn nhìn xem người ta làm cái loại chuyện đó?

Những nô tì khác nghe vậy nhất thời trong lòng sợ hãi. Mấy sùng phi này cũng thật to gan đi? Dám ăn nói với tiểu thư như vậy.

A hoàn tụy thân bên cạnh Hình sùng phi nhỏ tiếng nhắc nhở chủ tử của mình:

- Hình sùng phi, nàng là nữ nhi của Nhiếp Chính Vương a.

Tức thì Hình sùng phi tán cho nàng ta một cái bạt tay:

- Nữ nhi? A đúng rồi! Ta nghe nói Tiết Châu là nữ nhi do vương gia nhắc về a.

- Ha ha! Muội cũng có nghe nói qua. Đúng là tội nghiệp nha. - Tiếng cười trêu chọc vang lên không ngừng.

Tiết Châu nắm chặt lòng bàn tay. Nếu như là ở hiện đại, nàng cũng là một đứa trẻ có cha có mẹ. Cũng là tại ông trời, nếu không nàng cũng không lưu lạc tới đây. Càng nghĩ, nàng càng nhớ gia đình của mình. Quyết tâm tìm cách trở về hiện đại càng sâu đậm.

Tuy trong lòng muốn phát tiết nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Nàng nhếch miệng cười, vô sỉ nói:

- Các sùng phi là đang đổ kị Tiết Châu sao? Tiết Châu tuy nói là do cha đem về nuôi nhưng dù sao cũng là nữ nhi mà người yêu thương a. Và lại thật sự là do cha đẻ ra Tiết Châu mà.

- Ngươi!!!! - Bọn họ đúng là bị thối nha đầu này làm cho tức chết.

Tô sùng phi nghe mặt, đẩy khuôn ngực to ra trước mặt Tiết Châu. Đắc ý nói:

- Tiết Châu, ta khuyên ngươi nên biết điều một chút. Đợi cho đến khi bọn ta mang thai thì nữ nhi như ngươi cũng chả đáng một xu a.

Tiết Châu làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Nga? Thật sự các vị có thể mang thai? Không phải khi bước chân vào kỹ viện, các vị đã bị cho uống thuốc hết rồi sao? Đờn này còn có thể mang thai?

Câu nói của Tiết Châu nhất thời làm cho những a hoàn ở đây đều che miệng cười khế. Khuôn mặt của những sùng phi kia một trận xanh một trận trắng, thay đổi liên tục. Bọn họ chính là nữ tử của thanh lâu được Nhiếp Chính vương đưa về đây làm thiếp. Còn chưa đến một cái sùng phi cưới hỏi đáng hoàng nhưng mọi người trong vương phủ vẫn tôn trọng bọn họ, gọi họ một tiếng "sùng phi".

Tiêu sùng phi khuôn mặt tức giận, bàn tay nàng ta giờ cao định hướng Tiết Châu tát xuống nhưng khi còn cách gò má nàng một chút nữ thi đã bị tiếng nói của các nha hoàn làm cho dừng lại:

- Tham kiến vương gia.

Tiêu sùng phi vội thu tay lại. Nàng ta nắm chặt tay đang giấu trong áo, cũng cung kính cùng các sùng phi khác hành lễ. Tiết Châu lè lưỡi chọc quê Tiêu sùng phi kia xong cũng chạy đến bên cạnh Kiện Minh:

- Cha! Cha đến đây có gì không?

Hắn đánh giá từ trên xuống dưới nàng một hồi. Ừm...thần sắc rất tốt. Chắc là không còn đau nữa. Hắn liếc quanh nhìn bọn thị thiếp của mình một cái rồi nói:

- Con mau vào thay y phục đi. Hoàng thượng triệu con vào cung.

Nàng cũng không nói gì mà chạy thẳng một mạch vào phòng thay đồ. Kiện Minh cũng không có ý kiến gì với hành động của nàng. Ở với nàng mười năm, tính cách nàng hắn đã quá quen rồi.

Tiết Châu và Kiện Minh vào cung, hai người vừa đến chính điện thì từ trên cao, Hoàng thượng đương triều - Hoắc Mạnh Kha đã mừng rỡ nói:

- Châu nhi! Cuối cùng người cũng đến. Nhanh sửa giúp ta cây gãi lưng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Châu nhi! Người tới rồi, mau sửa giúp ta cây gãi lưng: Trong chính điện, nhất tề trên đầu ai cũng có một con quạ đen bay ngang qua kêu "quát quát".

Đây chính là hoàng thượng đương triều của Thánh An quốc - Hoắc Mạnh Kha. Ông là phụ hoàng của Kiện Minh, là ông nội của nàng, năm nay cũng đã sáu mươi tuổi rồi. Tiết Châu còn nhớ rõ lúc nàng mặt dày sống chết gọi Kiện Minh là cha, hẳn có dẫn nàng vô hoàng cung gặp người này. Lúc đó...

[Hoắc Mạnh Kha mắt to mắt nhỏ nhìn đứa con chỉ mới có mười tuổi của mình, lại nhìn tiểu oa nhi năm tuổi đang ôm chân hắn trước mặt. Ông ngoáy ngoáy lỗ tai của mình xong hỏi lại:

- Kiện Minh, con vừa nói gì phụ hoàng nghe không rõ.

- ... - Kiện Minh im lặng một hồi rồi nói: - Nàng nói nàng là con gái con.

Tiết Châu lại phán thêm một câu xanh rờn:

- Là cha đẻ Tiết Châu ra.

"Đùng đùng đùng"

Nhất thời có ba tiếng xẹt đánh đùng đùng trong đầu Hoắc Mạnh Kha. Khoé miệng ông méo lên rồi méo xuống:

- Há?

- Tiết Châu là do cha sinh ra. - Nàng lại vô si nhắc lại.

Tiểu vương gia kia tức giận, kéo kéo má nàng nói:

- Nàng không phải do con sinh. Con là nam nhân, như thế nào lại sinh ra nàng?

- Con có từng làm bậy ở ngoài không? - Ông run tay chỉ về hướng hai người hỏi.

Kiện Minh lập tức tức đến ói máu:

- Phụ hoàng, con chỉ mới có MUỖI TUỔI. - Hắn nhấn mạnh chữ "mười tuổi" để nhắc nhở ông hẳn chỉ mới là một đứa bé, còn chưa có trưởng thành.

- Ông nội, cha nghĩ Tiết Châu tự mình chui vào giường của người. Nhưng mà Tiết Châu chỉ mới có năm tuổi, xung quanh phòng cha lại có rất nhiều thị vệ thì làm sao Tiết Châu lên vào được. Là do cha sinh ra Tiết Châu mà cha không chịu nhận... - Level mặt dày của nàng có lẽ đã đến mức bá đạo nên bây giờ nàng có thể nói dối mặt không đổi sắc.

Hoắc Mạnh Kha đầu óc choáng váng. Trời ạ! Chẳng lẽ nhi tử của hắn lại có vấn đề? Hẳn là tiểu đồng tử chỉ có mười tuổi, cư nhiên sinh ra một tiểu oa nhi năm tuổi. Trên đời có chuyện phi lý như thế sao?

Tiết Châu quan sát ông này giờ thì thấy ông cứ gãi liên tục. Không biết là do bệnh hay ở dơ không chịu tắm mà gãi miết nhưng vì muốn lấy lòng, muốn có tương lai tốt đẹp nên nàng đã đem bảo bối của mình ra.

- Ông nội, đây là cây gãi lưng. Tiết Châu tặng ông nội làm quà ra mắt. - Nàng đưa cây gãi lưng có thể thu lớn nhỏ do nàng vừa chế tạo ra. Vốn dĩ định dùng nó để đập muỗi, gãi lưng nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc nên đành phải cho nó ra rìa vậy.

- A? - Ông cầm lấy cây gãi lưng, thử đưa ra đằng sau gãi mấy cái. Lập tức gương mặt thoải mái. Ông gật gù nhìn Kiện Minh: - Kiện Minh, con có một nữ nhi thật tốt. Ta rất ưng ý nàng.

Kiện Minh trợn mắt, ngất xỉu tại chỗ.]

Tiết Châu đi lên ngai vàng, cầm cây gãi lưng vừa sửa vừa nói:

- Ông nội, người còn muốn Tiết Châu sửa gì nữa không? Còn máy mát-xa chân thì sao?

Hoắc Mạnh Kha cười đến sáng lạng, nói:

- Không cần, không cần. Tất cả đều xài rất tốt a.

Kiện Minh thật sự muốn sốt với cặp ông cháu này. Hắn lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Phụ hoàng, không biết người triệu nhi tử đến đây là có chuyện gì?

- Kiện Minh, ta muốn con làm sứ giả đến Nhật Quang quốc một chuyến để kết giao hảo với đất nước ấy. (Shizu: Ai đã từng đọc qua "Tam Đại Vương Phi" chắc hẳn sẽ biết quốc gia này.)

- Thần nhi xin tuân lệnh. - Kiện Minh quỳ xuống cung kính đáp.

Tiết Châu ở trên vừa nghe đến "Nhật Quang quốc", cả người cứng đờ lại. Cái tên này nghe rất quen. Là phi thường quen quen thì phải. Nghĩ nghĩ một hồi nàng lại nhớ ra. Nguyên lai là đã từng xuất hiện trong truyện xuyên không nàng đã đọc a. Mà khoan, nếu nàng nhớ không lầm thì hoàng hậu Nhật Quang quốc không phải là An Tuyết Linh sao? Oa~ Thật sự là được giao lưu với các nữ chính thần thánh nga~

- Ông nội, con cũng muốn đi. - Tiết Châu lay tay Mạnh Kha nói.

- Được. / Không được. - Ông và Kiện aminh đồng loạt đáp. Xong hai người lại đưa ánh mắt toé lửa nhìn nhau.

Ngôn ngữ trong ánh mắt Hoắc Mạnh Kha: "Nàng là cháu cưng của ta, nàng thích thì cứ dẫn nàng theo."

Ngôn ngữ trong ánh mắt Kiện Minh: "Nàng đi theo sẽ gây ra họa đó phụ hoàng."

Hai người đấu võ mắt hồi lâu, cuối cùng Kiện Minh cũng giơ cờ trắng đầu hàng. Hết nữ nhi kì quái lại tới lão cha cứng đầu. Hắn thật sự là chịu thua họ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau, đoàn xe ngựa hộ tống Nhiếp Chính vương Hoắc Kiện Minh lên đường sang Nhật Quang quốc. Ngồi trong xe mà Tiết Châu cứ loay hoay, lăn xăn không yên tâm Kiện Minh muốn chóng mặt. - Con không thể ngồi yên một chút được sao? Đây đâu phải lần đầu con ra khỏi vương phủ? - Hắn nhủ mảy mòi. Nhớ khi còn nhỏ nàng đặc biệt quậy phá. Năm nàng vừa tròn bảy tuổi, nàng đã chui qua lỗ chó trốn đi. Lại còn đem theo rất nhiều tiền của hắn mà chạy. Đến khi hắn truy tìm nàng thì mới biết giữa đường nàng gặp rất nhiều khát cái. Vậy là nàng đã đem hết mấy ngàn lượng của hắn cho họ. Đó chưa phải là chuyện to tát gì, cái kinh khủng hơn chính là khi nàng mới vón vẹn có mười tuổi, nàng lại một lần nữa leo tường trốn đi. Kì này hắn rút kinh nghiệm truy đuổi theo sát nàng. Nhưng khi hắn vừa tìm được nàng thì...thật sự là không biết nói như thế nào. A đầu thối kia cư nhiên giả nam trang, xung quanh là rất nhiều vị tiểu thư phủ hộ trạc tuổi đang e thẹn hầu hạ. Nàng còn cư nhiên sai khiến bọn họ mua kẹo hồ lô, bánh bao, bánh quế hoa về đốt cho nàng ăn. Vừa nghĩ lại chuyện cũ thôi đã khiến hắn nhức đầu.

Tiết Châu nhe răng cười:

- Cha! Vậy chúng ta định ở lại Nhật Quang quốc bao lâu?

- Chẳng nào xong nhiệm vụ thì về thôi. - Hắn nhàn nhạt trả lời.

- Vậy con có thể ở đây chơi với hoàng hậu của bọn họ không? - Tiết Châu hớn hờ hỏi.

Hắn lập tức quăng cho nàng một cái ánh mắt khinh thường. Trong mắt đầy thách thức: "Con có cửa sao?"

Nàng nhăn mặt. Hừ! Cha cũng thật khinh thường nàng!

Sau khi đến hoàng cung của Nhật Quang quốc, Kiện Minh liền cho nàng ra rìa mà một mình đi đến chính điện khiến cho nàng rất bức xúc, thật sự là muốn bức nút nga~

Tiết Châu vừa đi vừa rửa. Không biết có phải là do nàng hằng say trừu quẻ Kien Minh hay không mà nàng đi lạc vào đâu cũng không biết. Nhưng lại rất may mắn cho nàng vì nơi nàng đi lạc vào chính là nơi của Tuyết Linh, Ngân Nhi và Ngọc Di vừa mới bị đám người thiên giới quần xong một trận. Thậm chí nàng còn thấy một lão tiên nhân đầu tóc bạc phơ đang cười mây đi khỏi nga. Nếu nàng đoán không lầm thì đây chính là lúc bọn họ phải thành thực tiên pháp trong vòng năm tháng.

Tiết Châu kích động. Nha nha nha! Nữ chính An Tuyết Linh, Đường Ngân Nhi và Hiên Ngọc Di cũng thật giống như trong truyện. Mái tóc thật đặc biệt! Còn nữa, độ bất bình thường của ba người cũng thật giống tác giả Shizu đã miêu tả. Thật bá đạo a!!!

Trong mắt của Tiết Châu bây giờ, các nàng là đang BẤT CHÍ CHO NHAU. (Tuyết Linh: *đập đầu Shizu* Ô hô! Tác giả, lâu ngày gặp lại ngươi có phải nhớ năm đám của ta không? Ngọc Di+Ngân Nhi: *xách dao ra cười* Shizu: *ôm đầu* em đánh chính lại liền thừa mấy chị.)

E hèm...đó chỉ là trong mắt của Tiết Châu thôi. Thật ra là các nàng đang một mối năm dài trên bàn đá. Miệng không ngừng than trời trách đất.

Ngân Nhi ánh mắt sắc bén nhìn qua chỗ Tiết Châu đang núp, nói:

- Ai?

Tiết Châu nuốt nước miếng. Ách...Ngân Nhi đúng thật là đáng sợ a. Nàng cũng không lén lút nữa mà bước tới gần ba người.

Ngọc Di nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai?

- Là người cùng ba người xuyên không qua a! - Tiết Châu mỉm cười đáp.

Tuyết Linh liền ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn nàng:

- Thật à?

- Hô hô! Bằng chứng là đây. - Tiết Châu đưa cái đồng hồ đeo tay đã cùng mình xuyên không ra trước mặt các nàng nói.

Các nàng lập tức trở mắt. Dĩ? Có cả đồng hồ nữa?

Ngọc Di sáng mắt:

- Nga? Là đồng hồ xin đó. Mà bây giờ là mấy giờ rồi?

- Ấc... Ha ha! Đồng hồ chỉ để làm kiếng thôi. Nó sớm đã hết pin rồi. - Tiết Châu gãi đầu nói. Nó cùng nàng xuyên qua đây đã mười năm, không khô dầu thì cũng là hết pin a.

Nhất tề các nàng đều phan cho Tiết Châu cái ánh mắt xem thường.

Các nàng làm quen với nhau, kể cho nhau nghe lí do mình xuyên qua. Nhưng thật ra chỉ có Tiết Châu biết lí do xuyên qua của mình và ba người kia chứ còn ba người nào đó đến bây giờ vẫn chưa biết. Nhưng không sao! Bí ẩn như vậy mới hấp dẫn. Vì thế Tiết Châu cũng giấu nhem luôn cái nguyên nhân của họ. (Shizu: Bạn nào muốn biết thêm về ba người này thì xem "Tam đại vương phi: Khuynh cung đại náo!" nha)

Các nàng cứ mãi tám cho đến khi...

- Ê! Hay ta với các ngươi đi kĩ viện đi a. - Tiết Châu hào hứng nói. Dù sao nàng cùng ba người này cũng chưa đi kĩ viện lần nào.

- Ý kiến hay! Chúng ta có cần bắt chước nữ chính, khi đi kĩ viện phải giả nam trang không? - Tuyết Linh giảo hoạt cười.

- Ta kết cách này. - Ngọc Di.

- Vậy về Ngọc Duyên Các đi. Dù sao ta cũng giấu mấy bộ nam trang của tụi mình ở đó. - Ngân Nhi gật gù nói.

Vậy là cả bốn người xuất phát đến Ngọc Duyên Các thay y phục để đi kĩ viện. (Shizu: Bốn người này level bất thường cũng không có kém nhau đâu =.=)

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Bốn nam tử, mỗi người một vẻ nhưng ai cũng chung quy mang một vẻ âm nhu đứng trước Mộng Hoa Lâu - thanh lâu nổi tiếng cả kinh thành của Nhật Quang quốc. Những nữ tử trong thanh lâu vừa thấy bốn người liền bắn sóng điện "xẹt xẹt". Thiếu điều muốn nướng chín họ. Mà bốn cái người kia không ai khác chính là Tiết Châu, Tuyết Linh, Ngân Nhi và Ngọc Di. Tuyết Linh xoa xoa cánh tay đang nổi da gà nói:

- Ách...sao ta có cảm giác như mình đang bị ăn tươi nuốt sống a.
- Không nói nữa! Cho dù hôm nay có mặt là chúng ta cũng phải cùng nhau náo một phen. - Tiết Châu mũi thở ra khói rất xung sức nói.
- Ta muốn về nhà... - Ngọc Di đột nhiên lạnh sống lưng, quay đầu nói.
- Ờ? Đi đâu vậy cung? Lát nữa chúng ta sẽ về mà. - Ngân Nhi kéo áo Ngọc Di lại rồi lôi nàng vào trong cùng với hai người kia.

Bọn họ vừa bước vào, một tú bà ỏng ẹo mập mạp đã tiến lại nói:

- Áy nha! Các vị công tử, không biết các vị muốn loại nào? Ngây thơ, quyến rũ, xinh đẹp, lạnh lùng...

Không để bà ta nói xong, Ngân Nhi đã đưa tay lên ngăn lại cất lời:

- Phanh lại đã. Bọn ta không có hứng thú với nữ nhân. Mau đem mỹ nam đến cho bọn ta.

Tú bà kia rất ngạc nhiên. Nga? Không ngờ bà ta lại gặp đoạn tụ trong truyền thuyết a? Đang định từ chối nhưng khi thấy Tuyết Linh đưa lên một hồng bao to tướng, bà ta liền nở một nụ cười hoà nhã:

- Ta sẽ chuẩn bị ngay. - Nói rồi bà ta xoay qua hô to với một vị cô nương khác: - Tiểu Hồng! Mau gọi bọn A Lạc đến đây.

Bà ta cầm bao tiền trong tay rất vui vẻ. Bọn A Lạc kia thật ra đều là những mỹ nam a. Tất cả đều là do một tay bà ta tuyển chọn. Chắc chắn... Đáng lẽ là định chọn người có nhan sắc vào làm sai vặt để dễ nhìn một chút nhưng không ngờ bây giờ cũng thật có ích.

Các nàng được dẫn đến một căn phòng rất sang trọng và rộng lớn. Bên trong đã có sẵn rất nhiều mỹ nam đang tụ họp lại ở đó chờ các nàng

Thấy các nàng bước vào, bọn họ liền bu lại hầu hạ. Nào là đút các nàng ăn trái cây, rót rượu cho các nàng, đám bóp, xoa vai...v...v...

Ở hoàng cung của Nhật Quang quốc....

Nguyên Phong, Thiếu Hạo, Huỳnh Lưu cùng Kiện Minh hoà nhã cười với nhau đi ra khỏi chính điện. Bọn họ theo lời mời của Nguyên Phong đến đình viên nơi mà bọn Tuyết Linh thường hay luyện tập để giới thiệu cho Kiện Minh biết hoàng hậu của Nhật Quang quốc. Nhưng khi tới nơi lại không thấy một bóng người.

Thiếu Hạo lo lắng hô:

- Người đâu?

Tức thì có một người bịt mặt phi thân ra quỳ xuống nói:

- Thừa vương gia, hoàng hậu và hai vị vương phi đã xuất cung rồi ạ. Bọn họ còn đem theo một vị cô nương lạ mặt chừng mười lăm tuổi đi theo.
- Các nàng đã đi đâu? - Nguyên Phong lo lắng. Không biết Linh nhi nhà hấn lại định gây cái hoạ gì đây?
- Tàu, thần nghe các huynh đệ khác nói lại.. Có thấy bọn họ ở Mộng Hoa Lâu... - Hắc y nhân kia càng lúc càng nói nhỏ lại.

Lời vừa dứt, bốn người nào đó liền đồng loạt vang lên:

- CÁI GÌ???

Hoả khí trong người càng lúc càng tăng. Các nàng cứ nhiên dám....

- Không được, ta phải đi tóm nàng lại!!! - Bốn người đồng thanh. Khí thế hùng hục, trên mặt gân xanh nổi đầy. Đúng là....thật không thể nói nổi mà!

Chương 6

- Bây giờ ta mới biết tại sao mấy bà nhà giàu thường hay thích có mấy nam bu xung quanh hầu hạ a. - Tuyết Linh gật gù nói. Cảm giác cứ như mình là nữ hoàng vậy. Không tệ, không tệ! - Phải a! - Tiết Châu mở miệng ăn một trái nho của một nữ nam đút. gương mặt thoải mái vô cùng.

- Hừ! Xi xầm...chít chít... - Đột nhiên sau bức bình phong, những tiếng động vang lên liên tục.

- Di? Chẳng lẽ ở thanh lâu này có chuột sao? - Ngân Nhi nhướn mày hỏi.

- Hừ...ta liệng lỗ đầu con chuột!!! - Tiết Châu rất hùng hổ mà cầm VÀNG CỦA TUYẾT LINH thẳng tay chọi vào bức bình phong.

- Ê Vô Tắc Thở! Đó là vàng của ta mà! - Tuyết Linh nhe răng trợn mắt nhìn Tiết Châu.

- Linh Đầu Đình, người cũng đừng quá keo kiệt. - Tiết Châu cũng không chịu thua nói. Trong lòng nàng thở dài. Cái tên này được đặt ra là từ lúc bọn họ làm quen giới thiệu tên với nhau. Nàng rõ ràng là nói mình tên Vô Tiết Châu. Không hiểu sao An Tuyết Linh kia lại nghe thành Vô Tắc Thở. Thật khiến nàng phiền não nga.

Đang sau bức bình phong....

Không biết bọn người Kiện Minh đã đột nhập vào gian phòng của các nàng bằng cách nào mà hiện giờ đang rất tức giận nhìn các nàng hờn thụ. Bọn họ nghiêng răng kèn kẹt.

- Áy da! - Huỳnh Lưu khề hô. Sao số hán lại đen như vậy? Cự nhiên bị vàng do tiểu nha đầu kia chọi trúng đầu a! Bây giờ đã sưng một cục rồi.

- Áy da! Muối nó chích ta! - Thiếu Hạo vừa gãi chân vừa nhỏ giọng la. Hừ...bọn muối chết tiệt! Nãy giờ cắn hán mấy chỗ rồi không biết nữa.

- Linh nhi nàng... - Nguyên Phong cắn răng.

Kiện Minh tuy không nói gì nhưng gân xanh trên đầu đập rất dữ dội. Báo hiệu hán đang rất kiềm chế.

Vậy mà mấy cái người kia đâu có biết. Bọn họ vẫn rất hứng thú hưởng thụ. Ngọc Di nhìn đi nhìn lại chả có tên nào tuần mỹ bằng lão công của nàng liền không bằng lòng nói:

- Ta muốn về với tướng công của ta...

- ... - Mọi người lập tức bợ nàng.

Đang sau tấm bình phong, Huỳnh Lưu đang cười rất đắc ý. Di nhi của hán thật ngoan.

Nguyên Phong và Thiếu Hạo liền dùng ánh mắt như có ngàn lưỡi dao đâm thủng người Huỳnh Lưu. Xong bọn họ lại ánh mắt oán hận nhìn Tuyết Linh và Ngân Nhi.

- Nương tử của sứ giả cũng thật giống Linh nhi nhà ta. - Nguyên Phong thở dài hướng Kiện Minh nói.

Nhưng khác với dự tính của hán, Kiện Minh lại lạnh nhạt nói:

- Nàng là nữ nhi của ta.

- Hả? - Nguyên Phong trố mắt. Nữ nhi? Trông Tiết Châu kia cũng đã mười lăm tuổi, Kiện Minh cũng chỉ mới hai mươi. Có được nữ nhi như vậy cũng là quá lớn đi? Chẳng lẽ hán và nương tử hán sinh ra nàng vào lúc hán năm tuổi? Thật phi lí a.

- Ta thấy mở một thanh lâu kĩ nam cũng thật có lí. - Ngân Nhi nghĩ ra sáng kiến nói.

- Đúng vậy. Hay chúng ta rủ Nguyên Phong và Thiếu Hạo cùng đi? Hai người họ chắc hái ra rất nhiều tiền a. - Tuyết Linh xoa xoa tay nói. Bọn họ tuần mỹ như vậy chắc chắn sẽ được giá rất cao.

- Nga? Đến lúc đó ta sẽ đến ủng hộ. - Tiết Châu hớn hờ nói.

Level chịu đựng của mấy người nào đó đã đến giới hạn. Nguyên Phong lật tung tấm bình phong lên. Thiếu Hạo và Kiện Minh gắng từng tiếng:

- ĐUỜNG...NGÂN...NHI.../ VỒ...TIẾT...CHÂU...

Nguyên Phong cũng nghiêng răng nghiêng lợi:

- LINH NHI!!!

- Ấc... Thiếu Hạo./ Ha ha! Nguyên Phong... - Tuyết Linh và Ngân Nhi đồng thời nuốt khan, mặt méo xệ cười. Các nàng bị bọn họ thẳng tay vạch trần mưu kế a. Ít nhiều gì cũng có chút...nhột....

Đột nhiên bọn họ chú ý đến Kiện Minh, lại quay sang hỏi Tiết Châu:

- Đó là phu quân của người sao? Háo soái a!

Tiết Châu mếu máo, khóc không ra nước mắt nhìn Kiện Minh:

- Ấc.... Hân là cha ta a....

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

- Cha? - Bọn Tuyết Linh kinh hô. A? Cũng quá ảo đi? - Linh nhi. Nàng cũng thật quá đáng! Đi đâu không đi lại đến ngay chỗ này. - Nguyên Phong không biết phải nói như thế nào. Chỉ có thể đem tức giận mà nuốt xuống.

Mấy kĩ nam kia thấy tình hình có vẻ phức tạp cũng lần lượt lui xuống hết. Tiết Châu cũng núp sau lưng bọn họ mà chuồng êm. Nhưng..

- Vồ Tiết Châu, con đừng nghĩ có thể dễ dàng trốn như vậy. - Một âm thanh tựa tiếng phi tiêu vang lên khiến cho Tiết Châu trong lòng khóc thê thảm.

Nàng biết trốn sao cũng không khỏi nên đành dừng chân, phó thác số phận cho ông trời. Tiết Châu nở một nụ cười lấy lòng:

- Cha!

- Hừ! - Kiện Minh phất tay áo không thèm nhìn nàng.

Ô ô ô...sao cái cảnh tượng này quen như vậy? Thường thường nếu như vậy thì cha sẽ đánh chết nàng a. Còn không thì chính là phá hủy vào cái phát minh của nàng.

- Cha... Ta biết lỗi rồi mà... - Nàng liều lĩnh lại gần lay tay hắn. Kết quả là....

- Ô ô ô... Cha là quân ác độc... Á... Ô ô ô... Cha bạo lực... Ui da... Ô ô ô... - Không biết hắn lấy đâu ra nguyên cây chổi lông gà mà đánh vào mông nàng. Tiết Châu bị đánh đến thê thảm, miệng không ngừng chửi rủa. Con giun một khi đã xéo thì phải quằn cho dù quằn xong là nó sẽ quại nhưng không sao. Dù biết là chửi thì sẽ bị đánh nhiều hơn nhưng nàng vẫn cứ cứng đầu mà chửi.

Bọn Tuyết Linh thấy Tiết Châu thê thảm cũng không nỡ. Các nàng khẽ nói:

- À... soái ca. Có thể hay không dừng tay một chút? Người cứ đánh nàng như vậy thật không tốt.

- Để quý quốc chê cười rồi. Lát nữa ta sẽ về nhà đóng cửa dạy nữ nhi của mình sau. - Kiện Minh thanh nhã hướng bọn Nguyên Phong chấp tay nói xong nắm cổ áo của Tiết Châu lôi đi xềnh xệch.

- Ô ô ô... Linh Đầu Đình... Cứu ta... - Tiết Châu mếu máo hướng Tuyết Linh giơ tay ra nói.

Ngân Nhi, Ngọc Di và Tuyết Linh tuy rằng muốn giúp nàng nhưng cũng không biết làm sao. Chẳng lẽ là cướp người của Kiện Minh? Vẫn là thôi đi. Và thế là đám người quận nạn bỏ nhau này đã đưa tay lên hương Tiết Châu mà vẫy. Trong ánh mắt có nói rõ: "Tiết Châu, chúc em may mắn."

Tiết Châu lập tức quăng cho các nàng ánh mắt khinh bỉ. Được lắm! Ta sẽ trừ cho các người bị mấy lão công SM đến chết!!!!

Đợi cho bóng dáng của Tiết Châu và Kiện Minh biến mất, Thiếu Hạo mới hí hóp mắt lại nhìn Ngân Nhi:

- Ngân Nhi, để ta cho nàng một tháng không xuống giường nhé!

- A! Không cần không cần a. - Ngân Nhi co dò lên định chuồng thì Thiếu Hạo đã ôm chặt nàng phi thân về vương phủ. Miệng không ngừng nói:

- Ta lại thấy thực sự rất cần.

Lại một người nữa ra đi. Tuyết Linh và Ngọc Di liền hướng Ngân Nhi thấp một nén nhang.

Nguyên Phong cũng không nói gì mà chỉ phát tay áo bỏ đi. Linh nhi từ trước đến giờ chưa bao giờ có hấn trong lòng. Hấn ngay cả động phòng với nàng cũng chưa có làm. Nếu nàng không tự nguyện thì còn ý nghĩa gì nữa? Vẫn là thôi đi.

Tuyết Linh cũng chẳng nói gì mà đi về cung. Nàng đâu có thích hấn. Cho nên cũng chẳng sợ hấn phát hiện cái gì. Nàng chỉ cần ở trong cung làm một cái hoàng hậu bù nhìn là ok. Mọi chuyện cứ để thị thiếp của hấn làm thay a.

Trong phòng chỉ còn có Ngọc Di và Huỳnh Lư. Ngọc Di vội vàng phân trần:

- Huỳnh Lư, ta là muốn về với chàng nhưng là bọn Ngân Nhi không cho a.

- Nãy giờ ta đã nghe hết rồi. Ngoan. - Huỳnh Lư cung chiều nhẹ nhàng xoa đầu nàng. Xong hấn cũng bế nàng về Cẩm Dục cung.

Ai cũng không sao, chỉ có người tội nhất là Tiết Châu. Cha đánh ở đâu không đánh, xuống ngày cứ thích đánh ở mông nàng. Ô ô thật sự đau chết nàng. Vết thương cũ cha đánh lúc trước còn chưa lành mà!

- Tiết Châu, con là nữ nhi của ta ít nhất cũng phải giữ chút mặt mũi cho vương phủ. Đợi sau khi con lớn lên cũng sẽ gả ra ngoài. Nếu biết con quậy phá mấy cái trò đó thì ai còn muốn lấy con? - Kien Minh ở bên uống trà vừa nhìn nàng nằm sấp trên giường nói.

- Ai thèm gả chứ? Không lấy thì không lấy. Con cả đòi không xuất giá! - Hừ...ai bảo nàng muốn lấy chồng? Nàng còn phải trở về thời đại của mình. Lấy chồng ở đây chẳng khác nào tăng thêm vương niệm?

- Con... Haizz... Ta chỉ là muốn tốt cho con thôi. - Kien minh thở dài. Có phải là do hấn đã quá nuông chiều nàng không?

Tiết Châu bĩu môi. Cha mới là người xấu đó!

Đáng nhẽ nàng và Kien Minh sẽ ở lại Nhật Quang quốc thêm mấy ngày nhưng vì có mệnh lệnh của ông nội là phải đến Thuý Nguyệt quốc một chuyến nên bọn họ phải khởi hành sớm. Trước lúc đi nàng có đòi Tuyết Linh chỉ phép nhưng nàng ta chỉ chỉ cho nàng đúng có một phép "Định Thân chú". Thật keo kiệt a. (T.Linh: xin lỗi nhưng ta chỉ nhớ được duy nhất phép đó =.=)

Lúc từ biệt cũng chẳng thấy Ngân Nhi. Ngọc Di nói nàng ta đang bận vận động rồi nên không thể tới nên nàng cũng không chờ nữa đành lên đường. Còn nhận theo một phó thác của bọn Tuyết Linh. Khi sang bên Thuý Nguyệt quốc phải tìm cho ra được thái tử phi Tiểu Lam. Xem xem nàng có ổn, có hạnh phúc không? Haizz...nhắc đến Tiểu Lam thì nàng biết nha. Sau khi nàng ta trở thành thái tử phi của Thuý Nguyệt quốc rồi thì tác giả cũng không nhắc đến nữa. Không biết những năm qua tiểu cô nương này đã sống như thế nào đây? Thật muốn xem diễn biến.

Ngồi trong kiệu, Tiết Châu lại lăn xả làm cho Kien Minh phải đề phòng. Nàng mà còn dám đi kỹ viện hay gây chuyện gì nữa thì về vương phủ hấn nhất định sẽ đập vỡ vài cái phát minh của nàng!! Nhưng cái người nào đó lại không biết mà trong lòng cứ đứng ngồi không yên. Âm thầm sắp xếp một cuộc chạy trốn ra ngoài chơi còn không thì là quậy phá người khác. Trong lòng nàng không ngừng hô: "Thuý nguyệt quốc, ta tới đây!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đi hết hai ngày đường không nghỉ ngơi các nàng mới có thể nhanh chóng tới được Thuý Nguyệt quốc. Nhưng mà nàng cảm thấy rất kì lạ. Nha? Như thế bảo trên đường người ta toàn để đồ tang vậy? Chẳng lẽ bọn họ chết tập thể sao? Không tới quá nửa canh giờ xe ngựa của nàng đã tới đại môn hoàng cung. Di? Ở đây cũng lễ tang? Chẳng lẽ bọn họ là rù đi chết tập thể? Bộ chết vui như vậy?

Cửa vàng bắt đầu mở ra. Khung cảnh bên trong là một cảnh tượng tiêu điều. Khắp nơi rải rác giấy tiền vàng bạc, lại treo mấy cái mạng trắng. Thật sự khiến nàng nổi gai ốc a.

- Con ở đây đi. Ta đi gặp hoàng thượng. - Kiện Minh lạnh lùng bỏ lại một câu. Nhưng hắn đang định đi thì tay áo đã bị nàng nắm lại. Hắn nhú mày nhìn qua, lại thấy Tiết Châu mặt lấm la lấm lét. Hai mắt đảo xung quanh:

- Cha... cho con đi theo với. Ở đây một mình ghê lắm... - Ô ô ô... nàng là sợ ma nga. Lạy ông lạy bà xin đừng nhát con. Thịt con không ngon, con đã ba bốn ngày rồi chưa tắm. Đi vệ sinh cũng không chùi mông đâu. Không cần bắt con a. (@@)

Kiện Minh thấy nàng như vậy cũng không nói gì. Vậy là đành dẫn nàng theo.

Vừa bước vào chính điện, nàng đã nhìn thấy một nam nhân rất tuấn mĩ đang ngồi trên cao. Thần sắc có chút u thương.

- Sứ giả Thánh An quốc xin ra mắt hoàng thượng Thuý Nguyệt quốc. - Kiện Minh kéo nàng quỳ xuống.

Tiết Châu bĩu môi. Nàng len lén liếc nhìn vị hoàng thượng trẻ tuổi kia. Nàng tưởng hoàng thượng phải già lắm chứ? Sao lại trẻ như vậy? Ngoài Nguyên Phong chỉ mới đôi mươi làm hoàng thượng ra thì nàng chưa thấy ai trẻ hơn nữa cả.

Vị hoàng thượng kia liền đứng lên, chấp tay hướng hai người nói:

- Tại hạ là tân vương của Thuý Nguyệt quốc. Hân hạnh được gặp hai vị.

- Chẳng hay quý quốc đang có chuyện gì? - Kiện Minh nhả nhận hỏi.

Nam tử kia thở dài:

- Tiên vương vừa mới băng hà. Để thể hiện lòng thương tiếc đối với ngài nên dân chúng và hoàng cung đã quyết định lễ tang đến bốn mươi chín ngày.

Tiết Châu nhú mày. A? Nói như vậy thì nam nhân này chính là Tru Liệt? Ách... thì ra Tru Liệt lên ngôi vua lại sớm như thế? Nếu nàng nhớ không lầm thì hắn chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi.

Kiện Minh và Tru Liệt trao đổi với nhau cái gì mà thông thương buôn bán, thuận lợi làm ăn khiến cho Tiết Châu nghe đến choáng váng. Bàn quốc sự? Nàng không có hứng thú a. Vì thế trong khi hai người họ đang hăng sau bàn bạc, trong điện lại không có ai. Nàng liền nhanh nhẹn mà chuồng êm.

Nhưng mà vừa vận lúc đi ra gặp phải một nhóm nữ nhân từ đằng xa đang túm tụm lại trông có vẻ rất náo nhiệt.

Tiết Châu tò mò lại gần, lại nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ. Nga? Thật khiến nàng tuổi thân. Đang định dõn bước đi chỗ khác thì...

- Tiểu Lam, người cũng xứng với cây trăm phượng hoàng cao quý này sao?

- Ta thấy... hay là người đừng nên mơ mộng nữa đi? Sau khi sinh xong hài tử người hãy lập tức tự kết liễu đời mình đi là vừa.

- Phải a. Có một hoàng hậu xuất thân từ một a hoàn thì thật xấu hổ.

- Ta không biết ngại đã dùng tà thuật gì nhưng mà thôi đi! Bên cạnh bệ hạ đã có bọn ta phục vụ rồi. Luận về nhan sắc người không có, luận về gia cảnh người có thể được xem là một cái công chúa thấp hèn. Người nói thử xem, có cái gì mà người bằng bọn ta?

Hàng loạt lời nói miệt thị từ đằng sau vang lên. Tiết Châu đứng chân lại. Là Tiểu Lam? Cưng nhiên Tiểu Lam lại bị khi dễ như vậy? Không phải năm đó Tuyệt Linh đã phong cho nàng là Nguyệt Lam công chúa rồi sao?

Tiết Châu đi lại xem thì thấy một mỹ nữ ăn mặc có thể gọi là hờ hang đang cầm trên tay một chén thuốc nói:

- Nói nhiều với nàng ta làm gì? Hài tử trong bụng nàng ta cũng chỉ mới có một tháng. Còn chưa thành hình. Nhanh chóng giải quyết ngay bây giờ để tránh hậu hoạ về sau có phải hay hơn không?

Tiểu Lam trên người mặc áo bào màu xanh nhạt, đầu tóc được búi cẩn thận có gắn thêm vài trang sức và trăm phượng trông rất đẹp. Cũng là mỹ nữ chứ có kém gì? Nàng ta hai tay ôm lấy bụng của mình. Ánh mắt hoảng sợ nhìn bọn người kia nói:

- Khả quý phi, xin người tha cho đứa nhỏ trong bụng của ta. Nó... nó không có tội tình gì a. Cầu người đừng làm như vậy.

Bọn họ là phi tử Tru Liệt mới nạp vào. Ai cũng là tiểu thư cao quý của các quan lại có tiếng nói trong triều đình. Vì muốn mình có thêm người giúp sức nên hắn đã thú các nàng về. Trước mặt hắn các nàng rất nhu thuận, hiền lành. Nhưng sau lưng hắn lại thường hay gây sự với Tiểu Lam.

Mỹ nữ kia cầm chén thuốc, đó là thuốc phá thai. Sau khi uống rồi hài tử sẽ biến mất nhưng có thể lưu lại tác dụng phụ rằng sẽ không thể có con được nữa. Nàng ta cười ác độc nhìn Tiểu Lam. Một tay nâng cầm Tiểu Lam lên.

Tử chi của Tiểu Lam đã bị những mỹ nữ kia kiểm kẹp nên cho dù có động dẩy cách mấy cũng không thoát ra được. Nàng bắt lực nhìn chén thuốc từ từ đến gần miệng mình, nước mắt không ngừng chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chén thuốc cận kề, Tiểu Lam chỉ còn biết khóc. Nàng thì có thể làm được gì chứ? Đúng lúc này Tiết Châu mới vội vàng hô:

- Dừng lại!!!

Giọng nói của nàng khiến cho mấy vị phi tần kia chú ý. Khả phi cũng dừng hàng động của mình lại, tức giận quát:

- Ngươi là ai? Dám xen vào chuyện của bốn phi?

- Ta? - Tiết Châu chỉ vào mặt mình hỏi. Xong nàng lại cười hề hề nói: - Ta là... bằng hữu của vị hoàng hậu này. Hiện tại lại nhận phó thác của hoàng hậu Nhật Quang quốc đến nơi này bảo vệ nàng.

- Hừ! Ngươi khôn hồn thì tránh sang một bên. - Một vị phi tần khác uy hiếp nàng.

Tiết Châu bấu môi, người cổ đại cũng thật tự cao, tự cho mình là nhất đi? Nàng đi lại gần chỗ của Tiểu Lam, chắn trước mặt Khả phi nói:

- Ấy da! Mỹ nhân làm người cũng thật quá độc ác. Cả một đũa nhỏ cũng không tha sao?

- Ngươi... Dám vô lễ với bốn phi? - Khả phi tức giận. Nàng ta giơ tay lên giáng xuống má Tiết Châu một cái tát.

Tiết Châu nhếch mép. Nàng khi nào lại dễ dàng bị đánh như vậy? Từ khi xuyên qua đến giờ, chỉ có cha mới là người dám đánh nàng. Còn có chỉ đánh ở mộng. Trên mặt, hấn cần bản cũng chưa bao giờ đụng qua.

Đôi tay nàng nhanh nhẹn tóm lấy cái bàn tay của Khả phi. Tiết Châu lại gần bên tai nàng ta nói:

- Mỹ nhân bạo lực là không tốt a! Ngươi tốt nhất nên xem lại cái thực nữ của mình một chút.

Nhìn gương mặt của Khả phi kia một trận xanh một trận trắng làm cho nàng thật sự rất hả hê cùng thú vị. Chà chà, gương mặt thay đổi y như tắc kè bông. Thú vị a~

- Các ngươi mau giúp ta bắt tiện nhân này lại. - Khả phi hung hăng trừng mắt nhìn nàng nói.

Lời vừa dứt, những phi tần đang giữ chặt Tiểu Lam đã quay sang vây lấy nàng. Tiết Châu nhăn mũi. Chơi thật xấu! Ý nhiều ăn hiếp yếu a. Vậy thì nàng cũng chơi xấu luôn.

- CHA, CÓ NGƯỜI ỨC HIẾP TA!!!

- Ha ha! Cho dù bây giờ ngươi gọi cha gọi mẹ cũng không có ích lợi gì đâu. - Khả phi kia hung ác cười. Nàng ta bóp miệng Tiết Châu mà đổ chén thuốc kia vào.

- Các ngươi không được cho nàng uống thứ đó!! Thả nàng ra. - Tiểu Lam lao vào giải cứu cho Tiết Châu nhưng lại bị bọn nữ nhân kia đẩy ra khiến nàng ngã xuống đất. Trong bụng truyền đến đau đớn.

Tiểu Lam khẽ vuốt bụng, không có điều gì bất thường liền yên tâm. Hài tử chỉ mới có một tháng, chắc chắn là chỉ bị động chút thai khí thôi.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Thả nàng ra ngay!

Một loạt hành động của bọn phi tần kia bị dừng lại. Bọn họ đưa mắt nhìn chủ nhân của tiếng nói thì thấy một nam tử vô cùng tuấn mĩ. Đó chính là Kịen Minh!

Tiết Châu bị đổ thuốc vào miệng, nàng ngậm một họng ở trong nuốt không được mà phun cũng không xong khiến cho nàng khóc không ra nước mắt. Thấy Kịen Minh tới nàng liền sáng mắt ra như nhìn thấy vị cứu tinh. Cha tới thật trễ a.

Khả phi kia liền thay đổi thái độ, yêu kiều hỏi:

- Xin hỏi vị tiên sinh đây là ai?

Chưa kịp để Kiện Minh trả lời, Tru Liệt đã từ xa đi lại nói:

- Ấy da! Kiện Minh, đang nói chuyện với ta mà ngươi đi đâu vậy? - Đột nhiên hắn liếc mắt qua nhìn đám phi tần liền giật mình. Người bọn họ đang bắt giữ không phải là vị cô nương đi cùng với Kiện Minh chứ? Hắn thấy sắc mặt của Kiện Minh không tốt bèn quát: - Các ngươi làm gì vậy? Mau thả nàng ra!

- Dạ hoàng thượng... - Bọn phi tần bị hắn quát liền sợ hãi vội buông tay Tiết Châu ra.

Tiết Châu được tự do liền đi tới một góc cây mà phun đồng thuốc đắng nghét đó ra. Eo ơi! Thuốc của cô nhân thật đắng, lại có cái mùi gì đó rất hăng hắt vào mũi nàng. Aaaa!!! Nàng mà bị viêm soạn thì sẽ bắt bọn này đền tiền!!!

Kiến Minh vội vàng đến vỗ lưng nàng giúp nàng thông khí. Hắn ân cần hỏi:

- Không sao chứ?

Nàng vừa thở vừa lắc đầu.

- Bọn họ cho con uống cái gì?

- Thuốc phá thai. - Nàng phụng phịu trả lời. Cảm giác bị ngược đãi thật không thích tí nào.

- Cái gì? - Kiện Minh khuôn mặt đen lại. Hắn cũng không phải ngốc tử. Tác dụng phụ của thuốc là gì hắn biết rõ a. Để nữ nhi của hắn uống như vậy chẳng khác nào đập nát tương lai của nàng?

- Có nôn ra hết chưa? - Hắn âm trầm hỏi.

- Con đâu có nuốt. - Nàng không quan tâm nói. Xong lại chạy đến đỡ lấy Tiểu Lam: - Lam tỷ, tỷ không sao chứ?

Tiểu Lam mỉm cười hướng nàng cúi đầu:

- Ta không sao. Đa tạ cô nương đã giúp đỡ.

- Ấy! Lam tỷ, tỷ đừng làm như vậy. Muội chỉ theo giao phó của Tuyết Linh mà làm thôi. - Tiết Châu nháy mắt nói.

- Hoàng hậu? Hoàng hậu bây giờ như thế nào rồi? Người có khỏe không? - Tiểu Lam kích động hỏi. Không ngờ đến bây giờ hoàng hậu vẫn luôn nhớ đến nàng. Thật khiến cho nàng ấm áp.

- Tuyết Linh vẫn khỏe nên tỷ cứ yên tâm. Hào hảo dưỡng thai thật tốt, sớm sinh ra một thái tử a. - Nàng vỗ vỗ tay của Tiểu Lam nói. Người này cũng thật quá đơn thuần, quá hiền lành. Không biết nếu như nàng đi rồi thì có thể tự bảo vệ mình được không?

Tru Liệt lúc này mới ngu ngơ đi lại:

- Thai? Tiểu Lam đang mang long thai sao?

- Vâng ạ. - Tiểu Lam cúi đầu cung kính đáp. Nàng lúc này đang định đến thông báo tin vui cho hoàng thượng biết nhưng giữa đường lại gặp những phi tần khác. Chuyện tình sau đó cũng phát sinh như mọi người đã thấy...

Tru Liệt khuôn mặt cười đến sáng lạng, vui vẻ cầm tay Tiểu Lam nói:

- Thật tốt quá! Thật tốt quá! Đã bao nhiêu tháng rồi?

- Tàu hoàng thượng, mới chỉ một tháng. - Tiểu Lam thấy Tru Liệt vui, lòng nàng cũng vui theo.

Mấy vị phi tần kia nhìn thấy một mảng này liền nghiêng răng nghiêng lợi. Trên mặt lộ rõ sự ghen tị.

Tiết Châu liền cố tình vu vơ nói:

- Ấy da! May mắn là ta theo sự phân phó của Tuyết Linh lưu ý đến Tiểu Lam chứ nếu không... sợ rằng ngay cả thai nhi một tháng cũng không giữ được. Thật sự có người quá hiểm ác.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tru Liệt nhíu mày. Hắn không phải ngốc tử, cũng biết được người mà Tiết Châu đang ám chỉ đến là ai nhưng mà hắn cũng không tiện ra mặt. Hắn còn cần đến sự trợ giúp của phụ thân bọn họ a. Đồng thời câu nói của Tiết Châu cũng đã nhắc nhở với hắn rằng Tuyết Linh đã từng can đảm hẳn phải đối xử tốt với Tiểu Lam. Nếu như hắn đến cả lời hứa đó cũng không thể giữ được với nàng thì xem như hắn đã phụ nàng rồi... - Đa tạ cô nương đã giúp đỡ Tiểu Lam. - Tru Liệt hướng Tiết Châu chấp tay nói. Xong lại quay đầu nhìn Tiểu Lam: - Tiểu Lam, sau này nàng phải cẩn thận hơn nữa đó. Từ nay về sau ta sẽ cho người gác trước Phụng Nghi cung của nàng. Nàng cũng không được tự tiện ăn đồ ăn của người khác. Thức ăn sẽ do đích thân đầu bếp chính của hoàng cung làm và mang đến cho nàng.

- Tạ ơn hoàng thượng đã quan tâm. - Tiểu Lam mỉm cười đáp. Nàng biết trong lòng Tru Liệt chung qui vẫn hướng về Tuyết Linh nhưng là nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc với sự quan tâm của hắn. Chỉ cần đơn giản như vậy thôi cũng đủ khiến cho nàng hạnh phúc lắm rồi..

Tiết Châu đứng một bên thở dài. Nếu nàng nhớ không lầm thì theo như trong tiểu thuyết nói rằng sau này Tru Liệt mới thật sự yêu Tiểu Lam... Một cô nương đơn thuần như vậy mà lại phải yêu một đế vương có cả tam cung lục viện như vậy có phải hay không quá tàn nhẫn đối với nàng?

Nhiếp Chính vương phủ.....

Trong một nơi tối tăm không có chút ánh sáng, một tiếng nói vang lên:

- Vô Tiết Châu kia thật sự là nữ nhi của vương gia?
- Người thật ngu ngốc! Lời nàng nói người tin sao? - Một giọng nói khác vang lên. Kèm theo đó là sự mỉa mai có thể thấy rõ.
- Vậy tại sao vương gia lại cung chiều nàng như vậy? - Lại thêm một giọng nói khác.

Lời vừa thốt ra, những giọng nói khác đã lên tiếng:

- Hừ... Ta nghe nói là mười năm trước, đột nhiên nàng ta xuất hiện trong vương phủ. Rồi lại vô si năng nặc gọi vương gia là cha.
- Có phải hay không nàng ta muốn quyến rũ vương gia?
- Hắc... Nàng ta có bản lĩnh đó?
- Cũng không thể xem thường con hồ li tinh đó. Người không thấy vương gia đối với nàng như thế nào sao?
- Vậy thì chúng ta chỉ cần trừ khử nàng ta là được để tránh đem dài lăm mọng. - Đột nhiên có một giọng nói vang lên. Trong giọng nói không giấu được tia độc ác.
- Vậy để ta sai a hoàn của mình đi tìm Hắc Sơn Trang bàn bạc.
- Người đừng điên! A hoàn trong phủ chung sống với nàng ta mười năm, nha đầu thối kia cũng rất hay lấy lòng họ. Người nghĩ bọn người kia chịu giúp?
- Thôi được, vậy để ta tự mình đi! - Giọng nói hung ác khi nãy lại vang lên.

Tiết Châu ở lại hoàng cung của Thủy Nguyệt quốc đã được ba hôm rồi. Kiện Minh và Tru Liệt cứ đi bàn chuyện quốc sự suốt khiến nàng rất chán. Cha còn không cho nàng ra khỏi đại môn của hoàng cung chắc là sợ nàng lại đi kỷ viện đây mà. Nhưng không sao. Ngày nào nàng cũng qua Phụng Nghi cung của Tiểu Lam chơi. Tuy là hằng ngày chỉ nói chuyện vài canh giờ nhưng nàng thu thập được rất nhiều đồ tốt để chế tạo lại cỗ máy thời gian nga.

Thường ngày nàng vẫn hay đi lòng vòng hoàng cung để xem có cái gì hay hay mà lượm về hay không nhưng rất tiết, nàng chỉ lượm được vài ba món. Thật khiến nàng phiền não. Nhưng những ngày yên bình như vậy cũng nhanh chóng qua đi cho đến đêm thứ năm...

Tiết Châu vui vẻ lên giường ngủ. Ngày mai là nàng có thể trở về Thánh An quốc rồi. Cỗ máy thời gian đang làm dang dở cũng cần rất nhiều nguyên liệu mới có thể làm ra a. Không biết những thứ nàng nhặt được có giúp ích gì được không nhỉ?

Trong căn phòng không một ánh sáng. Đêm đen tịch mịch càng làm người ta thêm ghê rợn. Đột nhiên có những tiếng động kì lạ vang lên.

Tiết Châu lia ánh mắt sắc bén về phía cửa sổ. Có ai đó đã vào phòng nàng! Nàng nắm chặt ra giường. Trong lòng liền chùng xuống. Chết tiệt! Nàng lại không mang theo vũ khí. Phải làm sao đây?

Trong phòng tĩnh. lặng đến quỷ dị. Bóng tối bao phủ khắp nơi khiến nàng không nhìn thấy gì cả. Đột nhiên phía trên giường nàng có một bóng đen đang bám vào đó.

Tiết Châu giật mình. Nhìn bóng đen đó từ từ thả người xuống không một tiếng động mà đáp xuống giường nàng trông thật ghê rợn. Nàng đang chuẩn bị hét lên thì đã bị bóng đen kia dùng khăn bịt mũi lại.

Mùi hương kì lạ xông lên chóp mũi, ánh mắt nàng bắt đầu hoa dần. Mí mắt nặng trĩu, ý thức như bị ai đó hung hăng dùng cây búa đánh vào mà tan vỡ. Nàng chìm vào hôn mê...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Mặt trời lên cao, ánh sáng hắt vào khuôn mặt nàng khiến cho Tiết Châu không tài nào ngủ được nữa. Nàng cố gắng nâng mi mắt lên lại cảm thấy đầu thật coảng váng. Lúc nàng định thần lại thì đã thấy mình bị trói xung quanh như con giun rồi còn bị treo ngược trên xà ngang nữa chứ. Di? Cái quái gì thế này? Lại nhìn xuống bên dưới, nàng lập tức muốn ngất xỉu tại chỗ. Cha mẹ ơi! Ở dưới là nguyên một bầy rắn!!! Bọn chúng màu gì cũng có. Muốn xanh có xanh, muốn đỏ có đỏ, mà con nào con nấy đều đang lăm lăm nhìn nàng. Không biết có phải do nàng bị treo ngược, máu dồn lên não nhiều quá hoá khủng hay không mà nàng như cảm thấy đám rắn kia mờ hai mắt tròn xoe nhìn nàng. Trên mặt còn có khắc chữ "nhìn vào mắt anh đi bé cưng!"

Đột nhiên có một giọng nói vang lên:

- Tỉnh rồi à?

Nàng đưa ánh mắt tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng thấy được hai bóng đen đang đứng trên xà ngang gần đó. Trên tay còn cầm một sợi dây thừng. Di? Dây thừng? Không phải là sợi dây đang giữ nàng đó chứ? Nga nga nga? Ngần lần không nên thả nha. Nếu không nàng sẽ trở thành bữa sáng cho lũ rắn kia mất.

- Các ngươi là ai? Chúng ta không oán không thù, tại sao các ngươi lại bắt ta? - Tiết Châu nhìn chăm chăm vào hai hắc y nhân kia nói. Nàng phải kéo dài thời gian để hắc y nhân không thả dây ra. Cái cảnh này trên phim nàng thấy hoài nè. Chắc chắn hai tên này sẽ không có ý tốt mà thả nàng xuống cho rắn cắn a.

- Hắc.. Bọn ta với ngươi không có oán thù nhưng đã có người mua mạng của ngươi nên bọn ta cũng không thể làm khác được. - Một tên hắc y nhân nói.

- A? Người mua mạng ta là ai? - Tiết Châu tò mò hỏi.

- Ta không biết. Bọn ta chỉ nhận lệnh thôi. - Tên hắc y nhân còn lại nhún nhún vai nói.

- Vậy các ngươi đến từ đâu?

Bọn hắc y nhân nhìn nàng. Có vẻ như đang phân vân. Tiết Châu thấy vậy vội nói:

- Các ngươi a, dù sao ta cũng sắp chết rồi. Không nói cho ta biết được sao?

- Được rồi. Xem như cho ngươi một ân huệ. Hắc Sơn Trang.

Hắc Sơn Trang? Được! Nàng sẽ nhớ kĩ cái tên này. Nếu như hôm nay nàng có thể thoát khỏi đây, nhất định sẽ tìm đến tận đại môn của bọn chúng mà náo một bữa.

- Vậy xin hỏi, mạng của ta được trả bao nhiêu?

- ... Một trăm lượng bạc. - Hắc y nhân kia nói.

- Một trăm lượng bạc???? - Tiết Châu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại. Mạng của nàng chỉ đáng có một trăm lượng bạc thôi á? Hừ... nàng mà biết người mua mạng của mình là ai thì nàng sẽ đè xuống mà bút sạch lông chân người đó. (Shizu: Mô Phật. Bút gì không bút lại đi bút lông chân?)

- Ha ha! Mỹ nhân, ta thấy ngươi cũng được nên sẽ cho ngươi một ân huệ. Thay vì chết nhanh gọn, ta sẽ cho ngươi sống lâu thêm một chút. - Một tên hắc y nhân khác cười ha hả nói. Tay đang cầm dây thừng của hắc y nhân bắt đầu thả dây xuống một nấc. Tiết Châu hốt hoảng nói:

- Ấy ày! Vị huynh đài này. Cái gì cũng phải từ từ. Có câu "dục tốc bất đạt" a.

Bọn hắc y nhân kia vẫn không đoái hoài gì tới nàng mà cứ tiếp tục thả dây xuống.

Kiện Minh đứng bên ngoài gõ cửa phòng Tiết Châu:

- Tiết Châu, con dậy chưa?

- .... - Không ai trả lời.

- Tiết Châu. - Kiện Minh lại gõ "cốc cốc" gọi.

- ... - Im lặng.

Kiện Minh trong lòng cảm thấy không ổn. Nếu như là thường ngày thì hẳn nàng sẽ trả lời hẳn trong tình trạng còn ngáy ngủ nhưng sao hôm nay lại không vậy kia?

Hắn đẩy cửa ra. Bên trong phòng, mền gối trên giường đã bị hất văng tứ tung rất bừa bộn.

Hắn đơ người tìm kiếm bóng dáng của Tiết Châu nhưng vẫn không thấy. Trong lòng hắn liền kêu không tốt. Kiện Minh gấp rút sai người đi tìm kiếm tung tích của Tiết Châu. Qua một hồi sau, cuối cùng cũng có người trở về bẩm báo:

- Vương gia, thần khi nãy vừa thấy tiểu thư bị trói ở trong một cái miếu hoang. Phía dưới toàn là rấn, bên cạnh còn có hai hắc y nhân khác.

Nghe người thuật lại tình trạng của nàng, Kiện Minh liền đứng phắt dậy:

- Mau tập hợp tất cả binh lính lại. Chúng ta xuất phát đến cái miếu hoang đó!!!

- Dạ. - Mọi người đồng thanh đáp.

Ngồi trên lưng ngựa, không hiểu sao trong lòng hắn cứ thấp thòm không yên: "Tiết Châu, con không cần phải xảy ra chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tiết Châu mở hơi mẹ mở hơi con không ngừng thi nhau chảy xuống. Nàng hai mắt bị thương nhìn đám rấn đang kích động khi thấy nàng dần dần đến gần. Chỉ còn ba thước nữa thôi là nàng sẽ đi đời nhà ma. Ô ô ô... mọi người có biết là rấn có thể phóng đến hai thước không? Trước mắt nàng hiện giờ là cảnh bảy rấn uốn lượn, đủ loại màu sắc nhảy qua nhảy lại, nhảy tới nhảy lui. Trông cũng rất thú vị. Nhưng nàng còn hơi sức đâu mà ngắm bọn máu lạnh này?

Thực chất đám rấn kia đang phóng tới hướng Tiết Châu mà cản nhưng vì không tới nên cứ như diễn xiếc mà bay qua bên này lại nhảy qua bên kia.

- Vị huynh đài tuần mã này, có thể hay không chậm lại một chút? Ta... ta thấy chúng ta nói chuyện tâm tình một chút cũng không sao a. - Tiết Châu khuôn mặt méo mó, gượng cười nhìn tên hắc y nhân đang cầm sợi dây thừng nói.

Nhưng đáng tiếc. Đã là sát thủ của Hắc Sơn Trang thì cho dù là ái nữ nhân hay bất cứ loại cầu xin nào cũng đều đã được miễn dịch hoàn toàn. Trừ khi nàng là một cái khuynh quốc khuynh thành, đẹp như Từ Liên (trong Tam Đại Vương Phi) mới có thể khiến bọn người kia động tâm.

Tiết Châu mặt ròi đầy lệ _____. Cũng thật quá vô tình rồi!

Đúng lúc này bên ngoài tiếng vó ngựa phi rầm rộ vang lên. Bóng dáng của Kiện Minh đã từ trên lỗ hổng nóc nhà của miếu hoang mà đáp xuống trên một thanh ngang. Hắn vì lo lắng cho Tiết Châu mà đã bỏ bọn lính kia để đi trước. Nếu như hắn tởn thêm một chút nữa có phải hay không nàng đã không toàn mạng rồi? Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn không khỏi tức giận nhìn hai hắc y nhân kia:

- Các ngươi mau thả nàng ra.

- Nếu ngươi dám động thủ, nàng chắc chắn sẽ chết đấy. - Tên hắc y nhân cầm sợi dây trói Tiết Châu giục lên giũt xuống nói.

- ... - Kiện Minh im lặng. Hai tay nắm chặt thành quyền.

Bọn hắc y nhân kia thấy hắc hắc nghe lời liền gật gù đồng ý. Bọn họ cũng được người muốn căn dặn không được làm hại người này. Một tên hắc y nhân khác tiểu nhân nói:

- Áy da! Nhưng nhiệm vụ của bọn ta là giết chết a đầu này.

Tên hắc y nhân cầm dây thừng cũng phối hợp nói thêm:

- Vì vậy, nàng ta đành phải chết thôi. - Nói rồi hắc ta thả sợi dây ra, lập tức thân thể Tiết Châu liền rơi xuống đất, hướng chỗ đám răn kia mà rơi.

- Aaaa!!! - Nàng kinh hãi la lên. Chẳng lẽ nàng phải chết khó xem với nhiều lỗ răn để lại trên người như thế sao? Tại sao không cho nàng chết đẹp một chút? Ô ô ô... nàng còn chưa từng được yêu nha. Bỏ cũng chưa có như thế nào lại die sớm như thế?

Kiện Minh nhanh chóng phi thân, dùng cánh tay trái bắt lấy eo của nàng. Mặt hắc hơi nhăn lại, tay phải xuất kiếm chém chết từng con răn.

Tiết Châu trong lòng kêu oa oa nhìn hắc. Cha đúng là thần tượng trong lòng nàng nha. Cha, I love you so much~~~~ Trong lòng nàng thầm hôn gió cả chục lần.

Mấy con răn kia thấy hắc hung hăng liền thè cái lưỡi của mình ra. Đồng loạt hướng bọn họ mà lao tới.

Kiến Minh ánh mắt sắc bén quét qua một lượt bọn chúng. Tay phải dùng nội công truyền vào lưỡi kiếm sắc nhọn, hắc vùng tay một cái lập tức một đường xé gió sắc bén hướng bọn răn kia mà chém tới.

Máu chảy lênh láng khắp nơi, mấy cái xác con răn cũng đã chông chết nhưng vẫn chưa giết hết được chúng. Đúng lúc này, từ bên ngoài những binh lính bị hắc bỏ xa đã đuổi kịp tới. Bọn họ người nào người nấy cũng võ công cao cường, thấy Kiện Minh bị đám răn bao vây liền xông vào giải vây.

Thấy đã an toàn, Kiện Minh mới buông Tiết Châu ra. Nhưng chưa kịp để cho nàng vui mừng, những thanh chuỳ thủ sắc bén đã phóng tới nàng nhằm yếu điểm của con người mà đâm, không sai một li.

Kiến Minh trừng mắt nhìn hai hắc y nhân trên xà ngang, thân thể hắc đã theo bản năng tới trước mắt Tiết Châu mà đánh bật những thanh chuỳ thủ kia ra. Vừa xử lý xong đám chuỳ thủ, Kiện Minh đã phi thân lên giao chiến với bọn hắc y nhân. Những cao thủ trong đội ngũ còn răn rồi không ngừng phóng ám khí về phía bọn chúng. Cái nào cái nấy chuẩn không sai một li. Có một tên lính cũng phi thân lên tham gia giao chiến, còn một người thì đưa Tiết Châu ra khỏi ổ răn.

Nhưng bọn hắc y nhân này là ai? Bọn chúng là sát thủ của Hắc Sơn Trang đó. Võ công của bọn chúng cũng đâu phải là dạng kém cỏi vì vậy rất nhanh liền tránh được từng cái ám khí.

Hai bên giao chiến cũng không quá lâu, lực lượng chênh lệch có lẽ đã quá rõ ràng. Vào lúc những con răn độc bị tiêu diệt hết cũng chính là lúc bọn hắc y nhân kia bị đánh cho trọng thương. Không còn cách nào khác, bọn chúng đành rút lui về Hắc Sơn Trang.

Sau khi mọi người ai cũng ra khỏi cái miếu hoang đó, Kiện Minh mới lạnh lùng ra lệnh:

- Đốt cái miếu này đi.

- Dạ. - Lập tức, đã có người thi hành mệnh lệnh của hắc.

Lửa từ sau lưng bọn họ cháy càng lúc càng nhiều, ngọn lửa vàng cam này theo gió cũng vũ động như đang nhảy múa.

Mây kiếm của Kiện Minh bắt đầu nhăn lại, trên trán mồ hôi lạnh càng lúc càng nhiều. Hắc ngã xuống đất khiến cho ai nấy đều hốt hoảng nhìn hắc.

Tiết Châu vội vàng chạy đến đỡ lấy hắc, nhìn thấy sắc mặt của hắc lúc xanh lúc trắng khiến nàng lo lắng không thôi:

- Cha, rốt cuộc người sao rồi? Không khoẻ ở chỗ nào?

Lãnh Dực là hộ vệ luôn đi theo bên cạnh Kiện Minh, còn thủ lĩnh của bọn hắc y nhân mà hắc bí mật tập luyện, gầy dựng.

Thấy trên tay áo của hắc có dính máu, lại có vết rách hai lỗ nhỏ, hắc liền hoảng hốt hô:

- Không xong, vương gia bị răn cắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tiết Châu thân thể ngẩn ra. Ánh mắt đờ đẫn nhìn Kiện Minh. Lãnh Dực cúi đầu nói:

- Vương gia, thất lễ rồi.

Nói xong, hắn liền xé rách tay áo của Kiện Minh. Trên cánh tay rắn chắc kia, hai dấu răng tròn nhỏ lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Lãnh Dực cúi đầu hút lấy máu độc ra. Không biết là hắn hút rồi phun đi bao nhiêu máu, cuối cùng hắn cũng dừng lại. Xé lấy một mảng áo của mình, hắn băng lại thật chặt trên chỗ bị thương của Kiện Minh để ngăn cho chất độc lan ra.

Kiện Minh cũng không biết đã rơi vào hôn mê tự lúc nào.

- Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi. Phải mời đại phu đến khám cho vương gia gấp. - Lãnh Dực gấp gấp nói với nàng. Nói rồi hắn cũng liền mang theo Kiện Minh leo lên ngựa chạy đi. Vừa chạy vừa để lại một câu:

- Tào Văn, người mau mời thái y của Thuý Nguyệt quốc đến chỗ vương gia.

- Vâng. - Tào Văn lĩnh mệnh rồi cũng leo lên ngựa đi mất.

- Tiểu thư, chúng ta cũng nhanh đi thôi. - Một tên thị vệ đỡ lấy Tiết Châu vẫn còn đang thất thần nhìn theo bóng của Kiện Minh đã khuất. Bọn họ cũng nhanh chóng đưa nàng trở lại hoàng cung.

Thái y Thuý Nguyệt quốc bắt mạch cho Kiện Minh xong liền thở dài. Lão ta sai người đi bốc thuốc rồi đi ra khỏi bức bình phong.

Vừa thấy lão ta bước ra, Tiết Châu liền hỏi:

- Cha ta sao rồi? Có cứu được không?

- Haizzz... - Lão thái y thở dài lắc đầu nói: - Lão phu lực bất tòng tâm. Vương gia may là có người hút chất độc ra nhưng lão vẫn không cứu được. Hiện tại... chỉ có thể bốc thuốc ngăn chặn phần nào sự lan truyền của chất độc.

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? - Tiết Châu thất thần nhìn ông ta. Nàng không tin! Kiện Minh làm sao lại chết dễ dàng như vậy được chứ?

- Không phải là không có cách. Chỉ là... - Thái y áp ứng.

Tru Liệt cũng sốt ruột lên. Nếu như Kiện Minh ở bên Thuý Nguyệt quốc của hắn mà chết. Có phải hay không Thánh An quốc sẽ đại chiến với quốc gia của hắn? Chuyện này thật sự rất hệ trọng. Nghe có cách cứu Kiện Minh, hắn liền thúc giục:

- Thái y, có cách gì ông nói mau đi.

- Haizzz... Chính là cỏ Côn Sinh trên núi Thượng Nguyệt. Loài cỏ này mọc ở trên đỉnh núi, có thể giải trừ nọc rắn, chữa được bách bệnh. Thật sự rất quý hiếm. Có điều núi Thượng Nguyệt khó leo, cỏ đó lại rất khó tìm, càng lên cao sẽ càng có nhiều vực sâu. Căn bản quá nguy hiểm. - Thái y kia thở dài nói. Chính vì quá nguy hiểm nên không ai hái nó cả.

Lão thái y lấy ra một bức tranh. Trên đó có vẽ một đoá hoa phi thường diễm lệ. Thân của nó rất dài, cánh hoa được chia thành nhiều miếng mỏng chồng lên nhau màu xanh lam.

- Hào! Ta sẽ lên đó hái về. - Tiết Châu không nghĩ nhiều nói. Không biết có phải nàng ở chung với hắn mười năm nên ít nhiều nhiều sinh tình cảm hay không mà khi vừa nghe đến tin hắn bị rắn cắn tim nàng liền nhảy dựng lên như treo ngược cành cây.

- Tiểu thư, nơi đó quá nguy hiểm. Để mình thuộc hạ đi là được rồi. - Tào Văn chấp tay hướng nàng nói. Dù sao nhiệm vụ của bọn hắn vẫn là bảo vệ vương gia và tiểu thư.

- Không được, ta cũng phải đi. - Tiết Châu cứng đầu nói. Để bọn người này đi nàng không an tâm. Nàng cũng có chế ra được vài món thuận lợi cho việc đi núi. Nói không chừng còn có ít hơn bọn người này.

- Nhưng mà... - Lãnh Dực định ngăn nàng lại nhưng liếc thấy ánh mắt của Tiết Châu hắn liền ngoan ngoãn im lặng cúi đầu. Không phải là hắn nhát gan mà sống chung với nàng mười năm, ít nhiều hắn cũng đã lãnh không ít cơn giận của nàng. Nhớ khi đó nàng mười tuổi, hắn vì ngăn không có nàng trốn khỏi vương phủ mà nàng đã dùng một cây kéo rất to. Không biết là nàng lấy ở đâu ra hướng chỗ kia của hắn mà cắt. Còn truy cùng giết tận. Cũng may hắn võ công cao cường, trốn thoát được nên mới không tuyệt tự a. Đem đó về hắn còn gặp ác mộng. Thật sự quá đáng sợ!

Tiết Châu cùng Tào Văn và một số người khác lên núi. Đúng thật là rất khó leo. Bọn họ leo đến hơn nửa ngày mới tới được đỉnh núi. Trên núi khí hậu rất

lạnh, cảnh vật lại rất um tùm thật khó tìm cô Côn Sinh. Bọn họ đi mãi vẫn không thấy đâu, đã tìm hết cả buổi chiều rồi mà vẫn không có lấy tung tích của cô Côn Sinh, trong lòng mọi người liền sinh ra nản chí.

Tiết Châu nhìn trời cũng đã gần tối, lại không biết nên làm sao cho phải thì đột nhiên nàng nhìn thấy đối diện vực thẳm khá xa có một đoá xanh lam mọc trên vách đá đang đung đưa theo gió. Nàng liền vui mừng hô lên:

- Tào Văn, các người nhìn xem. Có phải đó là cô Côn Sinh không?

Bọn Tào Văn nghe nàng nhắc đến cô Côn Sinh cũng vội đưa mắt nhìn theo. Sau khi nhìn xong, trong lòng ai cũng vui mừng khôn siết. Bọn họ tìm thấy rồi!!!

- Nhưng làm sao để hái được nó bây giờ? - Một thị vệ hỏi. Nhìn vực thẳm kia xa và sâu như vậy, có dùng kính công đi chăng nữa thì cũng e rằng...

Tiết Châu hất cái mũi nhỏ, đặc ý cầm trong tay một cái móc neo có gắn thêm sợi dây thừng rất dài ra nói:

- Tào Văn, người giúp ta thấy cái móc này qua bên kia.

Tào Văn nhớ người. Không hiểu nàng đang định làm gì nhưng cũng nghe lời mà dùng hết sức thấy cái móc neo qua.

Chiếc móc neo dính vào trên đất bằng phía đối diện, Tiết Châu lại khẽ kéo kéo sợi dây. Chắc chắn rằng nó đã an toàn, nàng liền đu mình qua bên đó.

Bọn Tào Văn hết hoảng la lên:

- Tiểu thư! Nguy hiểm lắm.

- Không sao đâu. - Tiết Châu vừa vói tay tới cô Côn Sinh vừa nói. Thật chất nàng cũng không muốn chui đầu vào chỗ chết đâu nhưng sợi dây thừng này nàng đã cất không biết bao nhiêu năm rồi. Sáu năm hay năm năm nhỉ? Vì vậy cho nên không chắc rằng nó sẽ không bị chuột gặm. Mà mọi người nhìn đi, bọn Tào Văn tên nào tên nấy cơ bắp cường cuống. To con như đồ vật nữ thì làm sao cái dây chịu nổi? Vậy là nàng! Một cô bé ốm yếu đã phải hi sinh anh dũng để đu qua. (Shizu: Von, ốm yếu lắm)

Đôi tay của nàng vừa mới nắm được thân cô Côn Sinh, chưa kịp để cho nàng vui mừng thì...

"Phụt"

Một âm thanh giòn tan vang lên. Sợi dây thừng liền đứt đoạn. Tiết Châu lập tức rơi từ trên cao xuống. Trên tay nàng vẫn không quên giữ chặt lấy cô Côn Sinh.

- Aaaa!!!!

- Tiểu thư!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tiếng xé gió vang lên khiến Tiết Châu ù tai, không thể nghe thấy tiếng kinh hô của bọn Tào Văn nữa. Trong khoảnh khắc đó, nàng hoàn toàn ngơ ngàng trước mọi chuyện. - Tiểu Thư!!!! - Bọn Tào Văn kinh hãi gọi nàng. Tìm bọn họ như run lên từng hồi. Tiết Châu cũng là do một tay bọn họ chăm sóc cũng đã gần tám năm rồi. Ít nhiều gì bọn hắn cũng thật lòng xem nàng là tiểu thư của mình. Ấy vậy vương gia còn giao nàng cho bọn họ bảo vệ. Nếu như... nếu như nàng chết tại đây... bọn họ biết nhìn mặt vương gia như thế nào đây?

Tiết Châu ánh mắt mờ dần nhìn bầu trời cao vô tận kia, lại nhìn cô Côn Sinh mà nàng cố chấp giữ chặt. Điều duy nhất nàng còn có thể nghĩ đến là Kịện Minh còn đợi nàng đem thuốc về.

Đột nhiên ánh mắt nàng thay đổi hẳn, rút thanh kiếm mà nàng đem theo để phòng thân ra. Tiết Châu đâm cây kiếm sắc nhọn ấy vào một chỗ nứt nhỏ trên vách vực thẳm.

Thanh kiếm và vách đá ma sát với nhau làm giảm tốc độ rơi của nàng. Tiết Châu giữ chặt lấy thanh kiếm, không biết qua bao lâu, thanh kiếm cuối cùng cũng có thể giữ nàng lại. Tiết Châu vui mừng khôn tả nhưng...

"Rắc"

Vào đúng lúc Tiết Châu vừa mới thở phào ra một hơi, thanh kiếm kia đã bị gãy. Nàng lại một lần nữa rơi xuống vực thẳm. Nhưng rất may, nàng đã ở rất gần với đáy vực rồi nên khi ngã xuống cũng không bị thương gì nặng lắm chỉ là đau ê ẩm khắp toàn thân thôi.

- Tiết Châu? - Một âm thanh từ trên đỉnh đầu vang lên. Trong giọng nói không giấu nổi vẻ bất ngờ.

Tiết Châu nhìn lên, ánh mắt nàng cũng không kém phần ngạc nhiên cùng run rẩy:

- Lạc Lạc?

- Đúng là cô rồi! - Lạc Lạc ôm chầm lấy Tiết Châu.

Lạc Lạc chính là người cùng cô làm dự án cỗ máy thời gian. Không biết như thế nào cũng có mặt tại nơi này?

Tiết Châu vỗ vỗ lưng Lạc Lạc nói:

- Sao cô lại ở đây?

- Sau khi cô dùng cỗ máy thời gian đi đến quá khứ không lâu sau cỗ máy thời gian lại xuất hiện lại trong phòng thí nghiệm. Nhưng tôi tìm mãi cũng không thấy cô vậy là tôi liền kiểm tra lại máy. Xong, cũng đi tìm cô. Không hiểu sao lại tới đây. Đáng nhẽ tôi có thể quay về lại không ngờ cái máy báo còn phải đúng ngày này năm sau mới có thể xuyên trở lại. À mà sao cô lại ở hình dạng có mười mấy tuổi thế này? Nếu tôi nhớ không lầm thì cô đã hai mươi chín rồi cơ mà. - Lạc Lạc cùng Tiết Châu vừa đi về phía hang động của Lạc Lạc vừa nói.

Tiết Châu thở dài:

- Haizzz... Cô đừng hỏi tôi. Đi mà hỏi cái cỗ máy thời gian chết tiệt ấy đấy. Nó biến tôi thành thế này này.

Trong hang động có rất nhiều trái cây cùng nước. Không những vậy cỗ máy thời gian còn được giữ gìn rất cẩn thận. Lạc Lạc nắm lấy tay Tiết Châu nói:

- Tiết Châu, bây giờ tìm được cô rồi. Chúng ta mau về thôi.

- ... - Nàng im lặng không trả lời. Nàng từ trước đến giờ thực muốn về thế kỉ 21 nhưng không hiểu sao trong lúc này đây. Việc trở về làm nàng cảm thấy... có chút bối rối cùng lưu luyến. Lại nhìn cổ Côn Sinh trên tay mình thật lâu. Cuối cùng Tiết Châu mới nói: - Lạc Lạc, thực xin lỗi. Tôi bây giờ chưa thể về được. Còn có người đợi tôi đến cứu. Cô hãy về trước đi.

- Nhưng nếu bây giờ cô không về thì năm sau mới có thể trở về đó. Đến lúc đó cỗ máy đâu mà cô trở về? - Lạc Lạc lo lắng hỏi. Cô thật không biết cô ngộ này đang nghĩ gì nữa.

- Lạc Lạc, yên tâm. Cỗ máy ở trong đây. - Tiết Châu chỉ vào đầu mình rồi nói tiếp: - Tôi cũng đang làm một cỗ máy thời gian khác. Một năm là quá đủ rồi.

- ... - Lạc Lạc im lặng một hồi cuối cùng cũng mở miệng: - Được rồi. Vậy tôi về trước. Một năm sau, cô nhớ trở về đây nhé.

- Tôi biết rồi.

Lạc Lạc vừa leo lên cỗ máy thời gian vừa nói:

- Tiết Châu, từ hang động này cô cứ đi thẳng về hướng mặt trời lặn. Chắc chắn sẽ lên được phía trên. Ở đây có ít trái cây, cô cứ dùng đi nhé.

- Cảm ơn cô. - Tiết Châu mỉm cười, vẫy tay nói.

Lạc Lạc nhìn cô gật đầu rồi biến mất cùng với cỗ máy thời gian. Tiết Châu một mình đứng ở giữa hang động thờ dài. Thật không ngờ cô lại vì Kiện Minh mà từ bỏ việc trở về...

- Tiểu thư!!!! Người ở đâu mau trả lời đi. Tiểu thư!!!! - Bọn Tào Văn đi khắp núi Thượng Nguyệt không ngừng tìm kiếm Tiết Châu. Trời càng lúc càng tối khiến bọn họ càng khó tìm hơn.

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Ta ở đây!!!

Lập tức bọn họ liền phi thân đến chỗ phát ra tiếng trả lời. Vừa đến đó, cảnh tượng Tiết Châu người đầy bùn đất, nhết nhát, đang ăn trái táo đỏ khiến cho bọn họ cúi người. Quý gồi hướng nàng nói:

- Tiểu thư, người hãy trách tội bọn thuộc hạ đi. Là do bọn thuộc hạ bảo hộ người không chu toàn.

- Các người đừng tự tra hs mình nữa. Mau đưa ta về hoàng cung của Thuý Nguyệt quốc. Cha còn đang chờ thuốc. - Tiết Châu đỡ từng người dậy nói.

- Dạ. - Bọn họ đồng loạt hô lên. Tào Văn cõng nàng trên lưng nhanh chóng xuống núi. Phía trước là hai tên thị vệ đi đầu mở đường, phía sau là hai thị vệ bảo hộ.

Tiết Châu tuy rằng mệt mỏi nhưng vẫn không ngủ nghỉ gì. Nàng bây giờ thật sự rất lo cho Kiện Minh. Mong rằng hấn không xảy ra chuyện gì. Chờ nàng chờ nàng một chút nữa thôi sẽ đem cô Côn Sinh về cứu hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Kiện Minh từ từ mở mắt. Ánh mắt mệt mỏi nhìn xung quanh. Hấn vừa nhìn qua bên cạnh đã thấy Tiết Châu ngủ gục bên giường. Hấn khẽ cử động, nàng đã giật mình tỉnh giấc. Tiết Châu dụi dụi mắt, ngái ngủ hỏi:

- Cha, người tỉnh rồi à? Có thấy chỗ nào không khoẻ không?

Kiện Minh ngồi dậy, dựa lưng vào tường nhìn nàng nói:

- Ta không sao. Con như thế nào người lại đầy bùn đất như thế?

- Hôm qua ta không có tắm. Bây giờ ta đi tắm đây. Cha ở đây nghỉ ngơi đi nhé. - Tiết Châu cả lo cả phát đứng dậy. Đang định bước đi, cổ tay nàng đã bị Kiện Minh nắm lại. Hấn nhìn chăm chăm vào nàng nói.

- Con có bị rắn cắn không? Thật không sao chứ?

Tiết Châu vỗ nhẹ vào tay hấn nói:

- Con không sao. Cha nghỉ đi, con đi tắm đã.

Kiện Minh cũng không nói gì, buông tay nàng ra. Tiết Châu vừa đi được không lâu, Lãnh Dục đã bung một chén thuốc vào phòng. Thấy Kiện Minh đã tỉnh, hấn đặt chén thuốc lên bàn hành lễ nói:

- Thịnh an vương gia.

- Đứng lên đi. - Kiện Minh mệt mỏi nhắm mắt lại nói.

- Vương gia uống thuốc đi. - Lãnh Dục đưa chén thuốc cho Kiện Minh nói.

Kiện Minh tiếp nhận chén thuốc, vừa nhìn màu nước đen trong chén vừa nói:

- Trong thời gian ta ngất đi, các người và tiểu thư đã đi đâu tìm thuốc? Nộc rắn đâu thể dễ cứu như vậy.

Lãnh Dục giật mình. Khẽ thở dài. Quả không thẹn là Nhiếp Chính vương của Thánh An quốc. Rốt cuộc bọn họ làm gì cũng không qua được mắt của vương gia. Hấn cúi đầu nói:

- Thừa vương gia, bọn nô tài cùng tiểu thư đã lên núi Thượng Nguyệt tìm cô Côn Sinh.

- Cô Côn Sinh? - Kiện Minh xoay xoay chén thuốc, đột nhiên mỉm cười. Hấn uống cạn chén thuốc, đưa lại cái chén cho Lãnh Dục xong cũng nằm xuống nghỉ ngơi. Lãnh Dục cũng lui ra ngoài.

Ở lại Thuý Nguyệt quốc gần một tháng, Tiết Châu và Kiện Minh cũng trở về Thánh An quốc. Lại phải đi xe hết bốn ngày không ngừng nghỉ bọn họ mới có thể về tới Nhiếp Chính vương phủ. Trong khi Kiện Minh phải diện quan phục đến báo cáo với hoàng thượng thì Tiết Châu đã ngủ như chết trong Khê Châu Các. Trước cửa còn treo một cái biển: Cấm người làm phiền.

Tối đó, sau khi "sạc năng lượng" xong, Tiết Châu rất tươi tỉnh vẽ bản thiết kế phát minh của mình. Haizzz... Chuyện cổ mấy thời gian đành gác lại vậy, quan trọng nhất là phải làm vài cái bẫy chuột kẹp chết mấy con chuột chết tiết xem hại chết nàng. Sau đó là làm một vài thiết bị để đại náo Hắc Sơn Trang a.

Qua hai canh giờ, Tiết Châu nhìn bản vẽ của mình phi thường hài lòng. Ừm... Có thể nhìn ra a. Không tệ, không tệ.

Nàng cuốn bản vẽ lại, đi đến phòng của Kiện Minh. Nhưng vừa đi đến, âm thanh kiều mị từ trong phòng phát ra khiến cho nàng cứng đờ người. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác khó hiểu. Nhưng rất nhanh liền lắng xuống. Nga nga nga!!! Vừa mới khỏi bệnh, cha cư nhiên ở trong phòng quần quít với mấy mụ Xim - la kia. Vậy thì đừng trách nàng a.

Tiết Châu rất tự nhiên mà đẩy cửa đi vào, bước vào trong phòng tùy tiện ngồi xuống một cái ghế để nhìn. Vừa nhìn vừa huýt sáo trêu chọc.

Trên giường, Kiện Minh đang định dùng phân thân của mình mà đi vào trong nơi bí mật của Tiêu sùng phi nhưng bị tiếng động mà nàng gây ra làm cho không còn chút ý định đó nữa. Trong lòng hắn đột nhiên run lên, xong ánh mắt tức giận nhìn về phía Tiết Châu.

Tiết Châu nhún nhún vai, uống một ngụm trà nói:

- Hai người cứ làm đi a. Đừng để ý đến ta.

- Tiết Châu con... - Kiện Minh nhanh chóng khoác áo vào. Đang định mắng nàng thì lại thấy ánh mắt sắc nhọn của nàng quét qua làm cho hắn im bật. Hắn liền cảm thấy kì lạ. Sao hắn lại sợ nhỉ?

Tiết Châu cũng cảm thấy kì lạ không kém. Sao nàng lại bức nhỉ? Mà thôi, không thèm lo nghĩ nữa. Vì vậy nàng lạnh giọng hỏi:

- Đã xong chưa?

- Được rồi, có chuyện gì con nói xem? - Kiện Minh không thèm ngó ngang gì tới nữ nhân đang loã lồ trên giường mà đến ngồi đối diện với nàng.

Tiêu sùng phi chôn mình trong trắng, ánh mắt tức giận như có hàng ngàn lưỡi dao bắn về phía Tiết Châu. Thôi a đầu! Như thế nào lại cứ phá nàng ta hoài như vậy?

- Cha, không biết cha có thể bảo thợ rèn làm cho ta mấy cái như trong tranh ta vẽ hay không? - Tiết Châu cười lấy lòng, đưa cuộn giấy cho hắn.

Kiện Minh giờ xem cuộn giấy nàng đưa một hồi cuối cùng cũng gấp lại nói:

- Hào! Ta sẽ làm giúp con.

- Vậy con đi trước nhá. Hai người cứ tự nhiên. - Tiết Châu rất bình tĩnh đẩy cửa đi ra ngoài. Không đợi Kiện Minh trả lời, nàng đã đi mất khuất.

Kiện Minh gương mặt âm trầm ngồi trong phòng. Tiêu sùng phi thân thể loã lồ đến sau lưng hắn, vòng cánh tay của nàng ta lên trước ngực của hắn yếu điệu kêu:

- Vương gia~

Kiện Minh nắm lấy bàn tay đang chạy loạn trên người mình của nàng ta nói:

- Trở về chỗ của mình đi.

Tiêu sùng phi im lặng, nhanh chóng mặc y phục vào. Hai tay nắm chặt đi ra ngoài. Trong lòng tức giận không thôi. Xú a đầu Tiết Châu kia, nàng ta nhất định phải dạy cho nhà đầu đó một bài học mới được!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sáng sớm hôm sau khi Tiết Châu chỉ vừa mới tỉnh giấc, cửa phòng của nàng đã bị một người đập tung. Nàng mắt nhắm mắt mở nhìn cái người đang phá nhà của mình thì hết hồn. Di? Người gì mà đen thui thúi lù vậy ta? Bộ người Ả Rập mới xuyên không về đây sao?

Kiện Minh đứng đối nghịch với ánh sáng, trên người vận bộ triều phục màu đen khiến cho Tiết Châu mới nhìn vào liền không phân biệt được. Hắn thấy nàng biểu hiện kì dị, miệng còn hoa hoa lệ lệ chảy vài đường ke nên không khỏi có chút muốn đập chết nàng.

- Con mau dậy cho ta, mặt trời đã lên cao đến ba sào rồi!!!

Tiết Châu ngoáy ngoáy lỗ tai. Hề? Sao nghe giống giọng của cha quá ta? Người Ả Rập này nhái giọng Kiện Minh đấy à? Tuy trong đầu nghĩ vậy nhưng ngoài mặt nàng vẫn rất hăng say ngủ:

- Khò... khò...

Thấy nàng vẫn không chút động đậy gì, hấn bèn đi lại gần. Xốc thẳng nàng lên để cho mặt của nàng đối diện với mặt hấn quát:

- Con mau dậy cho ta.

- Mưa ở đâu mà vắng đầy mặt vậy kia? - Tiết Châu lau mặt của mình, miệng lẩm bẩm xong cũng tiếp tục đánh cờ với Chu Công tiếp.

Trên trán Kiện Minh đã bắt đầu nổi mấy cọng gân xanh. Hấn không thèm qua tâm đến nàng nữa mà ra lệnh cho bọn nha hoàn còn đang chờ ở bên ngoài nói:

- Người đâu, mau chuẩn bị cho tiểu thư vào cung.

- Dạ. - Những nha hoàn kia đồng loạt đáp xong cũng đi làm việc của mình. Chuyện sau đó chắc không cần nói mọi người cũng biết. Các bạn cứ thử nghĩ một người đang ngủ ngon lành tự nhiên bị ném thẳng vào trong bồn nước lạnh vào buổi sáng sớm sẽ biết cảm giác nó "phê" ra sao.

Ngồi trong xe ngựa, Tiết Châu không ngừng bắn "lựu đạn" về phía Kiện Minh. Ánh mắt như có hai cây dao đang cạ lại với nhau kêu "xẹt xẹt".

Kiện Minh tuy nhắm mắt dưỡng thần nhưng với cái "công suất" phi "dao" của nàng quá lớn nên hấn cũng dễ dàng đoán ra. Nữ nhi nhà hấn là đang trách hấn đã quăng nàng vào bồn tắm a. Hấn nhàn nhạt nói:

- Điều do con không chịu dậy thôi. Lát nữa vào hoàng cung nhớ xử xự đàng hoàng một chút.

Tiết Châu liền phồng mang trợn má. Cha thật đúng là đáng ghét. Nàng bực dọc hỏi:

- Ta biết rồi! Vậy ai là người đã triệu ta vào cung vậy?

- Thái tử. - Kiện Minh rất bình tĩnh mà phun ra hai chữ. Nhưng hai chữ này lại như đại bác đã kích Tiết Châu. Trong lòng nàng không khỏi mắng: "A? Là cha già hách dịch. Đúng là thần công đại bác bắn cũng không đuổi được thẳng chả."

Mọi người không biết đâu. Thái tử là đại ca cùng cha khác mẹ của Kiện Minh. Hấn ta lớn hơn cha nàng khoảng năm tuổi. Nhưng mà điều đó không đủ để làm nàng bái xích hấn mà tất cả mọi chuyện đều xảy ra vào năm nàng mười hai tuổi. Chắc có lẽ là do nàng bị cổ máy thời gian thu nhỏ cho nên việc trở mã thiếu nữ rất sớm. Mười hai tuổi ai cũng bảo nàng sau này ít nhiều cũng là một mỹ nhân. Lúc đó thái tử cũng rất quan tâm nàng. Ban đầu nàng chỉ nghĩ hấn ta là người lớn nên việc thương con cháu của mình là chuyện rất bình thường nhưng không ngờ cho tới một hôm nàng cũng hấn ta ở trong Đông cung nghỉ ngơi. Hấn ta ôm nàng vào lòng, đặt nàng lên đùi hấn ngồi. Đôi tay thoát tha kia lại đặt lên cặp đôi núi vú mới trở mã của nàng. Giã bộ vừa nói chuyện vừa sờ soạng lung tung. Hấn ta nghĩ nàng là con nít không biết gì hả? Nàng đâu có bị bệnh nào!! Sớm biết là hấn không bình thường nhưng không ngờ hấn là loại biến thái thích trẻ em chưa vị thành niên. Từ đó về sau nàng cũng không thèm để ý đến hấn nữa, cũng ít vào cung gặp hấn. Nhưng mỗi lần gặp mặt với nàng là hấn ta lại thừa cơ hội đụng chạm. Aaa!!! Tức chết nàng mà. Phải chi nàng có một cây súng. Lúc đó chắc chắn sẽ rút súng ra mà bắn vỡ sọ hấn!!!!

Xe ngựa dừng chân trước đại môn hoàng cung. Vừa mới bước xuống xe, một tên thái giám đã đến dẫn đường cho nàng và Kiện Minh đi đến nơi của thái tử.

Vừa đến đó, một bầy oanh oanh yến yến đang tập hợp lại thành một chỗ mà "bay" tới "bay" lui.

Hoắc Lai Hàm vừa thấy hai người đến liền cho dừng khúc nhạc cùng bước nhảy của đám trác phi của mình, vui vẻ mỉm cười bước đến gần hai người.

Kiện Minh khẽ cúi người, chấp tay nói:

- Tham kiến đại hoàng huynh.

Tiết Châu cũng nhẹ nhún người hành lễ:

- Tham kiến thái tử thúc thúc.

- Miễn lễ, miễn lễ. - Lai Hàm phát phát tay nói. Hấn cũng không quan tâm đến Kiện Minh mà nắm lấy hai vai Tiết Châu nói:

- Lại đây để thúc thúc xem. Tiết Châu của thúc đã lớn thế này rồi đấy à? Đúng là càng lớn càng xinh đẹp hấn ra.

Tay hấn chạm vào người nàng, cơ thể nàng như có một cục nước đá chạy sộc theo sống lưng. Ón lạnh, thật ón lạnh!!!!

- Nào nào, lại đây. - Lai Hàm kéo nàng về phía lương đình rộng lớn đang có bấy oanh oanh yến yến đứng chờ.

Tiết Châu cũng im la gù, cố gắng nhẫn nhịn cho hắn ta kéo đi. Trong lòng không ngừng nói với bản thân: "Vô Tiết Châu, mày phải biết kiềm chế. Miễn hắn không sờ sờ sờ sờ là được. Dù sao hắn cũng là thái tử, đừng đập chết hắn lúc này."

Kiện Minh cũng không nói gì mà đi theo bọn họ. Chuyện này đối với hắn có lẽ đã quá quen rồi. Dù sao trước giờ thái tử cũng chưa bao giờ thích hắn.

Những nữ tử ở bên trong lương đình đồng loạt cúi người hành lễ:

- Tham kiến Nhiếp Chính vương.

Kiện Minh phất tay áo ý bảo các nàng miễn lễ. Lai Hàm lập tức cho tiếp tục mấy nữ tử kia hiến vũ. Hắn ta mặc dù không quan tâm đến mấy cái trác phi của mình mà lại không ngừng gấp đồ ăn quan tâm nàng khiến cho nàng nhận được không ít ánh mắt của mấy nữ tử kia. Ach... tự nhiên có cảm giác mình giống như tội nhân thiên cổ vậy. Why???

Đột nhiên Lai Hàm kia nói:

- Đúng thật là cho dù mấy trác phi của ta múa giỏi cách mấy cũng không bằng Châu nhi. Châu nhi, không biết con có thể múa một khúc cho thúc thúc xem không?

Lời vừa nói ra khiến chút xém làm nàng nghẹn nước miếng của nàng. Mồm chữ O mắt chữ A mà nhìn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiết Châu lau lau miệng. Che lại khoé môi đang không ngừng co giật của nàng. Cũng may là "nội công" của nàng thâm hậu, sớm đã luyện đến cái loại mặt dày bá đạo rồi chứ nếu không sẽ bị lưu danh thiên cổ là nữ chính đầu tiên xuyên qua bị nghẹn nước miếng mà chết. Lời của Lai Hàm vừa cất lên, những nữ tử bên đang không ngừng nhảy múa bên dưới đều dừng động tác. Quay đầu hướng ánh mắt phóng "lao" về phía nàng.

Tiết Châu trên trán gân đập dữ dội. Ánh mắt nàng cầu cứu quay qua nhìn Kiện Minh nhưng...

Ai đó đã hoa hoa lệ lệ bơ đẹp nàng.

Tiết Châu trong lòng thầm lấy gia phả của hắn ra mà "nhiệt tình" đập hàng trăm lần. (Shizu: Nghe đồn trong gia phả có tỷ ấy.) Bơ nàng chứ gì? Nàng không cần. Lão nương đây sẽ tự thân vận động. Không phải chỉ là múa một khúc thôi sao? Có gì ghê gớm chứ? Lúc còn chưa xuyên qua nàng đã từng học múa, lúc xuyên qua cũng từng múa cho tên thái tử kia xem. Nghĩ thế, nàng liền miễn cưỡng nói:

- Vâng ạ. Vậy Châu nhi xin hiến vũ cho thái tử thúc thúc và cha. - Nói đến chữ "cha" nàng có tình nghiêng rặng kèn kẹt. Ai đó vẫn như cũ cho nàng ăn bơ đẹp. Mắt nhìn hướng lên trời xanh. Gương mặt như đang nói: trời thật đẹp!

Tiết Châu bước xuống dưới, những vị trác phi sớm đã lùi ra hai bên chừa lại sân khấu cho nàng. Nhẹ nhàng chuyển động múa điệu "Lăng Lang Vương". Thân thể nàng mềm mại mà vẫn thể hiện được sự huy hoàng của Lăng Lang Vương. Khí chất cao quý từ người phát ra càng làm cho điệu múa trở nên vương giả, cao ngạo nhưng cũng không kém phần trầm mặc, ưu thương. Nàng nhớ lại ở thế kỉ 21, cô giáo đã từng hỏi nàng:

[- Tiết Châu, khi múa điệu khúc Lăng Lang Vương này con nghĩ thể hiện như thế nào mới đúng?

Lúc ấy nàng cũng không hiểu rõ câu hỏi cô giáo là có ý gì. Câu trả lời không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Vì vậy nàng nói:

- Em nghĩ là phải thể hiện được khí chất vương giả, cao quý của Lăng Lang Vương.

Cô giáo lắc đầu nhìn nàng nói:

- sai rồi. Lăng Lang Vương do sự mù quáng của chính mình trên chiến trường đánh chiếm khắp nơi. Cho tới khi người vợ của ông ấy vì ông ấy mà chết, trước khi chết bà ấy đã phun máu của mình vào mặt ông khiến ông tỉnh ra. Vì vậy khi múa điệu múa này con phải nhập tâm, biến mình thành Lăng Lang vương. Không những phải biểu hiện được khí chất vương giả, cao ngạo cùng khoáng đạt mà còn phải thể hiện được nét ưu thương, hối hận của ông ấy. Như vậy điệu múa này mới thực sự đẹp.]

Đôi mắt nàng đượm buồn, khuôn mặt vẫn lạnh lùng. Ngẩng cao đầu mà múa. Trong phút chốc như trở thành người khác. Cứ như là một vị đế vương thật sự, cao cao tại thượng nhưng chất chứa muộn phiền.

Kiện Minh cảm li rượu ngọc nhìn nàng. Ánh mắt loé lên một tia biến hoá kì lạ. Sao hắn không biết nàng từ trước tới nay lại múa đẹp như thế? Nhưng điều làm hắn khó hiểu nhất chính là đôi mắt nàng rũ xuống như thật sự có rất nhiều ưu tư. Bao năm qua nàng muốn cái gì hắn cũng chiều theo, hô mưa gọi gió ở kinh thành có ai mà không biết đến con gái của Nhiếp Chính vương hắn?

Lai Hàm ở một bên ngẩng người. Trong đầu hắn đột nhiên có một suy nghĩ thoáng vụt qua "trên đờ này vương vị hoàng hậu của hắn ngoài Châu nhi ra thì còn ai xứng đáng nữa". Nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị hắn quên đi. Dù sao nàng cũng là cháu của hắn, nếu hắn cưới nàng làm thê tử thì e rằng Kiện Minh sẽ một phen náo loạn khắp hoàng cung.

Bên dưới sân khấu Tiết Châu xoay người liên tục một hồi cũng dừng lại. Bên trên truyền đến tiếng vỗ tay của Lai Hàm:

- Hào! Hay lắm!

Tiếng vỗ tay của hắn kéo theo rất nhiều tiếng vỗ tay khác của mọi người trong lương đình.

- Thái tử thúc thúc quá khen rồi. - Tiết Châu từ từ đi về chỗ ngồi của mình. Nàng vừa tới chỗ thì đã thấy gương mặt khẽ mỉm cười của Kiện Minh trong lòng liền tức giận. Lẽ lười làm mặt quỷ với hắn rồi quay chỗ khác.

Kiến Minh nhìn hành động trẻ con của nàng mà bật cười. Xem ra hắn lại phải tiếp tục gần gũi với nàng rồi.

- Châu nhi của ta đúng thật là bao bổi a~ - Lai Hàm ôm chầm lấy nàng mà cọ cọ. Miệng không ngừng gọi nàng là "bảo bổi".

Tiết Châu hai tay nắm chặt, xoay đầu nhìn Kiện Minh. Ánh mắt như muốn hỏi: "Cha dung túng cho ta đánh hắn nhé?"

Kiến Minh nhìn cảnh này xong cũng thờ dài. Đây là lần thứ n hắn dung túng cho nàng đánh thái tử rồi. Đầu hắn liền ngán ngấm gật nhẹ. Ý bảo: "Con cứ việc đánh đi."

Có được sự đồng ý của hắn nàng liền mỉm cười đến tận mang tai. Bề tay răng rắc, nói:

- Thái tử thúc thúc lâu ngày không ăn đòn của Châu nhi nên sinh nhớ hay sao? - Vừa nói nàng vừa dùng chân không ngừng đạp vào người Lai Hàm

- Ấy ấy ấy! Châu nhi, con bình tĩnh chút. - Lai Hàm không những không giận mà con rất bình tĩnh khuyên bảo Tiết Châu.

Mọi người trong lương đình cũng cảm như hén. Chuyện này đối với bọn họ đã quá đời bình thường. Bình thường mấy năm nay cũng thấy hoài cảnh này.

Tiết Châu càng lúc đánh càng mạnh hơn. Trong lòng không ngừng nói: "Cho ngươi chết! Dám dè ta hả?"

Khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, Miện Minh có lẽ đã cảm thấy tội lỗi thay ai kia nên đã kéo Tiết Châu đang không ngừng cào cấu cắn xé thái tử ra ngoài.

Lai Hàm từ từ đứng dậy. Trên mặt hắn là một nụ cười, vỗ vỗ đầu Tiết Châu nói:

- Châu nhi thật đáng yêu.

Nói rồi hắn ta co cẳng chạy mất dép. Tiết Châu nhìn bóng lưng hắn hừ lạnh. Trong lòng thầm thề sau này nàng sẽ đánh mạnh hơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Cuộc sống nàng yên tĩnh được hai hôm, mấy cái phụ tùng nàng nhờ Kiện Minh kêu thợ làm cũng đã có. Vì vậy mà nàng ngay lập tức bắt tay vào việc chế tạo. Qua một tuần sau, mọi thứ cũng đâu vào đấy. Phát minh của nàng cũng đã hoàn thành. Nàng liền đến tìm Kiện Minh mề neho:

- Cha~ cùng ta đi phục thù đi.

- Rốt cuộc con muốn gì đây? - Kiện Minh thờ dài, sủng nịnh nhìn nàng.

Tiết Châu mũi thở ra khói, sung sức nói:

- Ta muốn đại náo Hắc sơn trang một phen!!!

Hắc sơn trang..

- Hắc trang chủ, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao tiểu nha đầu kia còn sống sờ sờ cậy hã? - Tiêu sùng phi tức giận hỏi.

Nam tử bên trong màn che nhàn nhạt trả lời:

- Tiền ta đã hoàn trả. Xin mời người về cho.

Tiêu sùng phi đập bàn đứng phất dậy:

- Hắc sơn trang không phải rất có qui tính hay sao? Sao bây giờ lại trả tiền lại chứ?

- Thứ lỗi cho bản trang không thể hoàn thành nhiệm vụ. - Nam tử kia giọng nói có vẻ thờ ơ.

- Người... hử! - Tiêu sùng phi phất tay áo bỏ đi. Đi bằng cửa sau mà nàng ta cứ lén lút như sợ có người theo dõi nhưng thật không may cho nàng ta rằng mọi đường đi nước bước của nàng ta đã bị ám vệ của Kiện Minh thu vào mắt.

Bên ngoài đại môn của Hắc sơn trang, Tiết Châu hùng hổ vừa cắn một miếng chuối vừa nói:

- Ai là chủ của sơn trang này mau ra đây bà biểu!!!!

Vài tên sát thủ của Hắc sơn trang mở cửa ra nhìn xem tên nào dám to gan như vậy? Nhưng khi vừa mở cửa lại thấy một tiểu nha đầu đang ăn chuối đắc ý nhìn bọn hắn. Nhất tề bọn hắn đều phẫn cho nàng một ánh mắt khinh bỉ. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: "Nàng ta chắc chắn bị điên!"

Tiết Châu sau khi ăn xong trái chuối, nàng liền vứt rác lung tung. Lướt nhanh xắn tay áo nói:

- Ai là chủ thượng của các người?

- Nếu không phải là ng đến làm ăn thì xin mời về cho. - Một tên không nề mặt đuôi thẳng nàng.

Tiết Châu cúi xuống cảm ngay cái máy khoan mà nàng vừa mới chế tạo ra nói:

- Hử... hôm nay lão nương ta sẽ đại náo các người một phen.

Kiện Minh ở một hên nhân nhả nhìn nàng. Gừa lòng gật đầu. Đúng là rất có khí chất.

Máy khoan được khởi động, công suất hoạt động cũng rất lớn nhưng thời khắc để nàng tự hào không được bao lâu, lưỡi khoan kì đã... bị văng đi mất.

Bọn người của Hắc sơn trang đều tránh sang một bên chỉ có một nam tử xấu số trượt phải vỏ chuối của nàng nên không kịp tránh. Thế là... máy khoan kia đã không khách khí móc vào cổ áo của hắn rồi đi đồng vào cột.

- ..... - Xung quanh hoàn toàn im lặng.

Tiết Châu xấu hổ lấy vạt áo che mặt. Cái máy khoan chết tiệt! Sớm không văng, trễ không văng lại văng ngay lúc này là sao? Nàng nhớ nàng đã dùng keo hiệu con voi để dán rồi mà! Nhưng không sao kakaka, Tiết Châu nàng đây còn có vũ khí khác. Súng thần công AK47 nga.

Nàng vát cây súng lên, vừa định bóp cò để hù dọa bọn người hắc sơn trang thì súng AK47 nàng hằng tự hào đã tự động nã vào tên nam tử bị dính cột khi này. Và "đạn" của cây súng đó không gì khác chính là bộ đồ dùng dao, muỗng của vương phủ.

Kiện Minh thấy vậy liền đen mặt. Thì ra tên trộm dao mà bọn hạ nhân hay nói chính là nàng. Vậy thì cứ mắt nhắm mắt mở cho qua vậy. Xem như hắn chưa thấy gì đi a.

- Này nầy! Cái gì thế kia? - Nam tử xấu số hết hồn, chân tay mau lẹ tránh "đạn". Sau một hồi cực khổ "múa" vài bài hắn cũng đã an toàn giữ lại một mạng.

- Chủ thượng người không sao chứ? - Bọn người Hắc sơn trang cuống cuống lên. Nam tử xấu số kia vận dụng nội công đẩy hết tất cả dao muỗng cùng lưỡi khoan trên người hắn văng ra khê lắc đầu ý bảo hắn đã an toàn.

- Mau giết chết tiểu nha đầu kia!!! - Một nữ tử áo đen trừng mắt nhìn nàng ra lệnh. Tức thì bọn người Hắc sơn trang đồng loạt tiến lên.

Kiện Minh đẩy nàng về phía sau bảo hộ, bảo kiếm còn chưa rút khỏi vỏ một âm thanh trầm ồm đã vang lên:

- Ngừng lại hết cho ta!

- Chủ thượng!!!! - Nữ tử áo đen khó hiểu nhìn hắn. Lập tức bị hắn liếc mắt một cái làm cho nàng ta im bặt.

Hắn đến trước mặt Kiện Minh, chấp tay nói:

- Thảo dân tham kiến Nhiếp Chính vương. Chẳng hay hôm nay ngài đại giá quan lâm đến nơi này là có việc gì?

- Chẳng qua là nữ nhi của ta muốn đến đây đòi lại công bằng thôi. - Kiện Minh cũng không lạ gì khi nam tử này biể thân phận của mình. Nếu hắn ta là chủ thượng của Hắc sơn trang thì chắc hẳn sẽ biết đến hắn.

Chủ thượng Hắc sơn trang khẽ nhủ mảy. Đưa mắt nhìn sang Tiết Châu với vẻ hứng thú. Khom người hỏi:

- Đây là nữ nhi của ngài?

Kiện Minh không hiểu sao phi thường không thích ánh mắt của tên nam tử này nên đã di chuyển người qua che lấp nàng nói:

- Đúng vậy.

Chủ thượng Hắc sơn trang cười cười nói:

- Tại hạ Lãnh Nhất Minh, xin chào hai vị.

Kiện Minh nhẹ gật gật đầu xong liền quay lại nắm lấy tay Tiết Châu nói:

- Tiết Châu, chúng ta đi thôi.

Nàng nhủ mảy, cố chấp ở lại nói:

- Không được!!! Hôm nay ta phải náo nơi này một phen. Ai bảo bọn người này dám cho ta chơi với rắn? Hừ... cha! Người phải làm chủ cho ta!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Nhất Minh hứng thú nhìn nàng. Bộ dạng cà lơ phát phơ nhìn nàng hỏi: - Tiểu thư đây chính là Võ Tiết Châu?

- Hừ! - Tiết Châu không thèm nhìn mặt hắn. Nàng có điên mới đi làm bạn với người muốn giết mình.

Kiện Minh đang định mở miệng thì Nhất Minh đã nhanh hơn một bước. Giọng nói trầm trầm vang lên:

- Ta biết ai đã mua mạng của nàng.

Lỗ tai nàng khẽ động. Hai mắt sáng quắc cùng tốc độ bàn thờ phóng sang bên cạnh Nhất Minh xỏ ra một tràng câu hỏi. Điều này đồng nghĩa với việc nàng nhận mình điên... :

- Thế người đó là ai? Nam hay nữ? Đẹp hay xấu? Ôm hay béo? Mua mạng ta bao nhiêu? Là bằng bạc hay bằng vàng?

Kiện Minh... =.=

- Hiện tại vào trong ngồi một lát, ta có rất nhiều chuyện cần nói. - Nhất Minh làm hành động mời, hướng bọn họ chỉ tay vào bên trong Hắc sơn trang.

Tiết Châu cẩn trọng nhìn nhìn bên trong. Chốc chốc nàng lại cảm một viên đá ném vào.

- Con đang chơi ném đá à? - Kiện Minh hết nói nổi nhìn nàng. Thật ra thì... những người ở đây cũng chả hiểu nàng đang làm cái trò gì nữa.

Tiết Châu đưa gương mặt thân nhiên, miệng nhỏ rõ ràng nói:

- Ta ném đá thử bầy. Ta sợ bị ám sát!

- ... - Toàn thể im lặng tập hai.

- Ha ha ha... - Đột nhiên tiếng cười sáng khoái vang lên. Tiết Châu bưỡm môi, hung hăng nhìn Nhất Minh:

- Cười cái gì? Có gì đáng cười à?

- Không... ha ha ha... Lành Nhất Minh ta mà lại đi lừa một nha đầu như nàng? Nếu muốn ta có thể lấy mạng nàng từ sớm. - Nói rồi hắn quay sang chấp tay với Kiện Minh: - Nhiếp Chính vương, ngài có nữ nhi thật thú vị.

Kiện Minh không nói gì. Chỉ là kéo Tiết Châu trở lại trong lòng mình. Hành động cứ như đứa trẻ sợ người khác cướp mất món đồ quý giá của mình. Tiết Châu đôi môi chu ra, phàn một câu rất phũ:

- Cha à, người nặng quá!

Ngồi trong thư phòng, Nhất Minh cũng không vòng vo mà nói:

- Người mua mạng của nàng chính là vương phi của vương gia đây.

- Vương phi? - Cả Tiết Châu và Kiện Minh đều ngó người.

- Trong phủ ta từ lúc nào có một vương phi? - Kiện Minh khó hiểu hỏi.

- Ta không biết. Những gì cần nói ta đã nói hết rồi. - Nhất Minh nhún nhún vai. Thờ ơ nói với Kiện Minh.

- Khoan đã!!! Thế mạng ta được mua bao nhiêu? - Tiết Châu nhìn chăm chăm Nhất Minh hỏi.

Nhất Minh cũng nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Hai trăm lượng bạc.

- CÁI GÌ???? - Tiếng rít gào qua từng kẽ răng của nàng vang lên.

- Sao vậy? - Kiện Minh và Nhất Minh đồng loạt lo lắng nhìn nàng. Nhưng câu sau của nàng thật khiến bọn hắn chỉ muốn... ba chấm..

- Tại sao lại rẻ như vậy? Đến cả năm trăm lượng bạc cũng không thể lên nổi sao? - Nàng uất ức. Mạng lại rẻ như vậy? Hừ... nàng mà biết con mén nào dám mua mạng của nàng chỉ với hai trăm lượng bạc nàng sẽ một cước phi thẳng vào mặt ẻm và cho ẻm nghe vài bài đàm đạo!!!!

Với trí thông minh của một nhà bác học, Tiết Châu đã sớm đoán ra vị vương phi chết tiết kia chắc chắn chỉ ở đâu đó trong vương phủ nên nàng đã đập bàn đứng dậy nói:

- Không được!!! Ta phải về Nhiếp Chính vương phủ tìm cho ra bà mụ đó.

- Ấy, Tiết Châu nàng sao lại vội như vậy? Ta có vài thứ cần thỉnh giáo a. - Nhất Minh.

- Nhưng ta bận. - Sau khi lợi dụng được người ta mở miệng nói người mua xong ai đó liền trở mặt.

Nhất Minh mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một viên thiên thạch đặt trên bàn nói:

- Đây là một loại đá rất tốt không biết nàng có hứng thú?

Tiết Châu há hốc mồm, lau đi lau lại mắt mình nhiều lần. Thiếu điều muốn móc đôi mắt ra mà chà luôn.

- Thiên thạch!!!! Ở đâu mà người có vậy? - Nàng xuýt xoa hắc thạch trong tay nói.

- Trong viên nhà ta có rất nhiều. - Thật ra kể cả hắn cũng không biết từ đâu mà viên nhà hắn có nhiều như vậy. Đơn giản hắn thấy hắc thạch này đẹp đẹp nên để làm cảnh trưng cùng với hoa hắn trồng thôi.

Nàng ngất~ Thiên thạch quý giá mà nghe cái tên đen thùi này nói cứ như là đá sỏi bình thường. Nó có thể giúp nàng rất nhiều việc nha. Vì thế mà Tiết Châu đã ngỏ lời xin một ít đá. Tất nhiên là nhất Minh cho nhưng hắn không ngờ "một ít" của nàng chính là MỘT BAO nha...

Hắn ngất~

Lúc đi ra khỏi Hắc sơn trang, rất nhiều sát thủ nhìn nàng bằng ánh mắt "chít" người. Hờ? Tiết Châu nàng làm gì nên tội chó? Chẳng qua chỉ là náo nhà bọn họ một chút thôi mà. Thật keo kiệt a~

Qua mấy ngày đóng cửa làm ổ trong phòng chế tác phát minh, Tiết Châu cuối cùng cũng lộ mặt ra ngoài ánh sáng. Trên mặt là nụ cười của tui... "điên đồ" khiến bọn hạ nhân ớn lạnh. Tình nguyện cách xa nàng một mét.

Tiết Châu vừa đi vừa nhảy chân sáo rất nhí nhảnh hồn nhiên. Vừa ngâm nga câu hát. Ha ha ha! Quả nhiên thiên thạch có khác. Cổ máy thời gian của nàng đã được thêm một bước tiến mới. Điều này khiến nàng rất vui nha.

Vừa bước vào phòng khách, một thân ảnh bị trói như đòn bánh tét xuất hiện trước mặt nàng. Trên ghế còn có hai nam nhân anh tuấn, tiêu sái thường thức trà ngon.

- Ừ ừ ừ ừ ằng... - "Đòn bánh tét" di động kêu gào thảm thiết. Nhưng cho dù nàng ta có nói gì thì mọi người cũng chỉ nghe được tiếng "ừ ừ ằng".

Tiết Châu... :

- Ta không hiểu tiếng người tiền sử...

- ằng ằng ằng... - "Bánh tét" lại kêu.

Lúc này nàng mới nhìn rõ được đó là Tiêu sùng phi. Nhưng vẫn rất bình tĩnh nói:

- Ta không biết tiếng của ằng tộc.

Tiêu sùng phi thật bị nàng làm cho tức chết. Nàng ta trừng mắt nhìn nàng. Tiết Châu ngoáy ngoáy lỗ tai, thiện ý nói:

- Tiêu sùng phi đừng bành mắt lớn quá coi chừng rớt con mắt.

Tiêu sùng phi tức đến độ muốn học máu.

Nhất Minh và Kiện Minh ở một bên nhìn nàng mỉm cười. Trong ánh mắt là vụn phấn sủng ái.

- Tiết Châu, đây chính là người đã mua mạng của con.

- A? Thật sao? - Tiết Châu khoe miệng giơ lên nụ cười. Hai tay xoa xoa vào nhau, bộ dáng trông thật tiểu nhân: - Sao lại trùng hợp như vậy? Ta vừa vặn mới phát minh ra một thiết bị nhưng còn chưa có chuột bạch thí nghiệm a. Hổ hổ hổ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tiêu sùng phi người thì bị trói, tay thì bị gấn một sợi dây đen đen to dài. Đầu bị trói chặt vào ghế dựa đằng sau. Bộ dạng vừa thê thảm, vừa có chút kì quái. - Mọi người nhanh tay một chút. - Tiết Châu hứng thú nhìn bọn hạ nhân gần này, chuyển nọ vào người Tiêu sùng phi. Trong lòng háo hức hẳn lên.

- Tiểu thư, xong rồi ạ. - Một tên hạ nhân đến báo cáo với nàng.

Nàng vừa lòng gật đầu:

- Hào! Các người tránh xa một chút.

Lập tức bọn hạ nhân chạy mất dép. Gì chứ mấy cái thí nghiệm của tiểu thư bọn họ đã nếm qua. Nào là bầy chuột suýt kẹp đứt tay bọn họ. Nào là cái gì mà hộp quẹt, mém nữa làm cháy ngực thiện phòng. Tốt nhất là nên tránh xa một chút không sẽ mang hoạ vào thân a.

- Tiểu bắt điểm, nàng đang định làm gì vậy? - Nhất Minh hào hứng nhìn nàng cùng một đồng dây nọ.

Kiện Minh cũng không tránh khỏi tò mò. Nhưng vẫn giữ vững quy tắc: làm cho cái tên ma đầu Nhất Minh kia tránh xa Tiết Châu nhà hắn ra một chút. Vì thể hắn đã rất... có duyên mà lách người chắn trước mặt Nhất Minh. Điều này khiến cho Nhất Minh thâm hiểm mặt có thù với hắn.

- Được rồi mau đổ nước vào cái hộp này. - Tiết Châu bơ luôn hai người họ. Nàng quay sang phân phó cho mấy nô tì cầm thùng nước đổ vào trong máy chuyển điện của nàng.

Nước vừa đổ vào, máy chuyển điện đã hút hết. Nhưng hút lượng nước thì nhiều mà chuyển thành điện chả được bao nhiêu khiến Tiết Châu cực kì buồn bực. Nàng nhìn tóc của Tiêu sùng phi sớm đã như bà điên mà phùng lên hết cũng có chút suy nghĩ. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui nàng bèn quăng cái lương tâm thánh thiện của mình vào thùng rác và tiếp tục phân phó:

- Các người mau đổ nước nhanh lên.

Tức thì có thêm mấy nha hoàn nữa cầm thùng nước xếp hàng khắp vương phủ để đổ nước. Hết tốp này đến tốp khác, hết thùng này đến thùng khác tiếp nước cho cái máy không ngừng nghỉ một giây nào. Cái máy được cung cấp nhiều nước nên công suất hoạt động cũng tăng cao. Vì thế điện làm ra cũng khá hơn lúc trước.

Tiêu sùng phi đầu tóc phùng mang tròn má. Người không ngừng bị dòng điện nhẹ giật khí thế. Tiết Châu hứng thú nhìn đầu Tiêu sùng phi cứ gật lên lại gật xuống trong thật vui mắt. Ủây! Nhìn cũng thật giống mấy cái DJ thời hiện đại lúc tung hoành sân khấu.

Khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, Tiết Châu mới cho họ dừng việc đổ nước lại. Mấy nha hoàn trong vương phủ cũng thở lầy thở đẻ. Cha mẹ ơi! Các nàng khiêng nước đến nỗi bây giờ chỉ còn sức lết đi thôi. Kiêu này chắc hôm nay các nàng đã có chút cơ bắp rồi quá.

- Cha à, giam con chuột bạch này lại giúp con. Sau này sẽ có cái mà dùng a. - Tiết Châu rất tự nhiên phân phó Kiện Minh. Song nàng vừa đi về phòng, vừa ôm cái máy phát điện mà lẩm bẩm - Hừm... đúng là máy ngón quá nhiều nước. Không thể cung cấp đủ cho cỗ máy thời gian được.

Kiện Minh hóp một ngụm trà, liếc mắt nhìn bọn người hầu, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Các người nghe tiểu thư nói rồi đấy. Mau giải nàng ta vào ngục!

- Dạ. - Tức thì có hai thị vệ đến khiêng Tiêu sùng phi còn đang bất tỉnh xuống.

Nhất Minh kẻ ra cũng chưa quen với mấy cái phát minh kì quái của Tiết Châu như Kiện Minh nên vừa lau mồ hôi trên trán vừa gượng cười nói:

- Vương gia, nữ nhi của ngài thật có một không hai.

Kiện Minh một tay chống cằm, đôi mắt trắng dã sắc bén nhìn về phía Nhất Minh như cảnh cáo:

- Nàng là ái nữ* của ta. Ngươi đừng nghĩ đến chuyện kết phu thê với nàng.

Nhất Minh đực mặt ra. Hà? Vương gia đang nói cái thể loại ngôn ngữ gì a? Đúng thật là hắn có hứng thú với Tiết Châu nhưng kết thành phu thê thì vẫn chưa hề có ý định đó. Có phải là ngài đã quá bảo vệ nàng không?

- Ha ha ha! Vương gia, ngài yên tâm. Tại hạ biết chừng mực mà.

Đôi mắt Kiện Minh dịu đi một chút. Hắn ngấm nghiền mắt lại, kéo kéo khoé miệng:

- Vậy thì tốt.

- Không phiền vương gia nghỉ ngơi, ta xin cáo từ. - Nhất Minh nói rồi quay người bỏ đi. Nhưng đi không được mấy bước, từ sau hắn đã vọng đến giọng nói sắc bén của Kiện Minh:

- Ngươi về thì về tận nhà. Đừng có mà rù rê Tiết Châu đấy!

Trong lòng ai đó có chuy nhột. Nhất Minh giật mình, ách... tên kia như thế nào lại biết hắn đang muốn đi tìm Tiết Châu để chơi a? Hừ... mà biết thì đã sao? Hắn vẫn sẽ rù nàng đi chơi!

Tiết Châu nằm sấp trên bàn, ánh mắt chán nản nhìn mấy phát điện của mình. Đôi lông mày nhíu chặt lại. Rốt cuộc phải làm sao mới có thể có đủ điện cho cỗ máy thời gian đây? Ở đây nguyên liệu lại khan hiếm như vậy... chẳng lẽ nàng có thể làm được cỗ máy thời gian nhưng lại không thể có đủ nhiên liệu để về nhà hay sao?

Khẽ thở dài. Lúc nàng mở mắt ra lại đã có nguyên một khuôn mặt phóng đại trước mặt mình.

Tiết Châu giật mình hét lên:

- Aaaa!!! Má ơi ma!!!!

- Aaaa!!! - Nhất Minh cũng bị đạo cho bị liệu theo. Đang yên đang lành tự dưng lại hét lên là sao a?

- Ngươi... Cái tên này, ngươi vào đây làm gì? - Nàng chỉ vào mặt hắn quát. Tên này không phải lại muốn mạng của nàng nữa chứ?

- Ấy da! Tiết Châu, ta là có ý tốt đến rù nàng đi chơi nga.

- Thật à? - Trong lòng nàng cả tin. Hắn tốt vậy sao ta? No way! Hắn sao lại tốt vậy được?

- Haizzz... Nàng đừng dùng gương mặt đó để nghi ngờ ta a. Trái tim nhỏ bé mỏng manh dễ vỡ của ta sẽ nát mất. - Hắn làm bộ ôm ngực, mặt nhăn nhó nói.

Tiết Châu vừa nghe xong, một thứ chất lỏng mùi chua từ trong cổ họng muốn phụt ra. Mẹ ơi! Tên này thật sự có vấn đề!

- Vậy người định dẫn ta đi đâu? Nói trước, cha sẽ không cho ta đi đâu. - Nàng chóng tay nhìn hắn.

- Nàng yên tâm. Giờ nàng sẽ chịu đi với ta chứ? - Nhất Minh mỉm cười hỏi. Ánh mắt hắn sáng tựa vì sao nhìn nàng.

- Ừm, chúng ta đi thôi.

Đứng dưới bức tường cao khoảng bốn mét, Tiết Châu gương mặt đưa đám nhìn Nhất Minh:

- Tên kia, người đang giỡn mặt với bà đấy à? Dẫn ta ra đứng dưới bức tường này chơi cái ôn gì?

- Không a. Ta sẽ đưa nàng đi thông qua bức tường này. - Nhất Minh nói xong liền ôm lấy eo nàng mà phi thân ra khỏi vương phủ.

- Oa!!! Người siêu thật đó! - Nàng hâm hờ nhìn khắp nơi.

Sau vương phủ chính là một rừng trúc nhỏ, bên cạnh còn có một dòng sông xanh trong. Không khí trong lành mát mẻ hơn hẳn thế kỉ hai mươi một chỉ có khói bụi.

Nhất Minh cúi đầu nhìn nàng. Ánh nắng dịu nhẹ chiếu vào khuôn mặt trắng mịn của nàng làm nổi bật đôi mắt to đen láy. Những sợi tóc mai cũng theo gió mà lay động, công thêm biểu tình trẻ con của nàng khiến cho tim hắn loạn mất một nhịp.

Nhớ lại những lần hắn gặp nàng, thông minh, xinh đẹp, vừa phúc hắc cũng vừa tốt bụng. Một nữ tử hợp ý hắn như vậy trong thiên hạ có mấy người?

Khoé môi khẽ nhếch lên. Đúng là càng tiếp xúc nhiều với nàng, hắn càng cảm thấy không muốn xa nàng chút nào. Đây là cảm giác nhất thời hay là hắn đã bị nàng mê hoặc? Không biết sau chuyến đi này hắn có nên bắt nàng về thành của riêng mình luôn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tiết Châu được Nhất Minh đem từ Nhiep Chính vương phủ ra ngoài đường lớn. Không khí náo nhiệt, rộn ràng làm nàng hưng phấn cả lên. Không phải là lần đầu tiên bước khỏi cửa, đâu sao nàng cũng hay trốn ra ngoài chơi nhưng so với không khí ngột ngạt, son phấn của đám tiểu thiếp kia thì ngoài này trong lành, vui vẻ hơn nhiều. Nàng vô thức nắm lấy bàn tay to lớn của Nhất Minh mà kéo đi hết nơi này đến nơi khác. Ghé qua gian hàng này lại đến quầy hàng khác. Vui vẻ thử rất nhiều thứ.

Nhất Minh nhìn nàng vui vẻ, trong lòng cũng vì thế mà cao hứng. Bàn tay cũng nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng. Ánh mắt vạn phần ôn nhu. Bộ dạng như một tiểu oa nhi khác hoàn toàn so với biểu tình phúc hắc hằng ngày.

Đột nhiên ánh mắt nàng sáng lên. Khuôn mặt cũng bởi vì quá kích mà ửng hồng. Bộ dạng trẻ con đòi quà nhìn Nhất Minh chỉ chỉ nói:

- Nhất Minh, người mua giúp ta một cái bánh phù dung nhé?

Nhất Minh nhìn người bán bánh lử đàng kia đang bộn rộn không ngừng. Rất nhanh liền gật đầu đồng ý.

- Nàng ở đây đợi ta. - Bỏ lại một câu, hắn đã hoà vào đám người trong đấy mà chen chút.

Vốn dĩ nàng định đứng tạm ở một nơi gần quầy bánh phù dung nhưng phóng tầm mắt lại không có chỗ nào có thể đứng. Trên đường cái nhiều người qua lại vô tình đẩy nàng đi càng lúc càng xa khỏi Nhất Minh. Đợi đến khi nàng định thần lại thì đã không biết mình là đang ở cái địa phương nào.

Tâm trạng vẫn rất bình ổn. Đối với võ công của Nhất Minh nàng chính là không nghi ngờ. Nếu như cứ đứng tại nơi này thì thế nào hắn cũng tìm ra còn nếu không... Có thể trực tiếp hỏi thăm dân chúng nơi đây đường về Nhiep Chính vương phủ a. Thật sự không có gì đáng ngại!

Bỗng có một tiếng kêu cứu nho nhỏ vang lên khiến nàng giật mình. Bước chân không khỏi lần theo thanh âm mà tìm đến chỗ của người gặp nạn.

Đến một khu hẻm vắng người, đi sâu vào thêm chút nữa có một chiếc xe ngựa rất lớn mà kì lạ một cái là kiểu xe hoàn toàn bị bao kín bằng một miếng vải thô to màu đen.

- Cứu tôi với! Các người tính đem tôi đi đâu!!! Thà tôi ra!!!!

Một cái gái khuôn mặt xinh đẹp, trang phục hoa lệ lựa là thượng hạng vừa nhìn đã biết con nhà quan lại. Nàng ta đang bị hai cái nam nhân khiên vào trong xe.

- TMD! Con tiện nhân này nói nhiều quá! Đại ca, chúng ta cắt lưỡi ả đi.

- Các người có biết ta là ai hay không mà dám bắt ta? Nói cho các người biết ta là Như Lan quận chúa, là nữ nhi của Khâm Liêu vương a. Các người còn không mau thả ta ra! - Nữ tử tự xưng là Như Lan quận chúa không ngừng la hét. Thanh âm tựa hồ cũng muốn khàn đi.

- Lão tử không cần biết người là cái dạng gì quận chúa. Chỉ cần người đặt chân đến nước khác thì không nghi ngờ gì là một thứ dân đen! - Một tên khinh bỉ nói. Cũng không biết thương hoa tiếc ngọc gì mà quăng thẳng nàng ta vào trong kiệu.

Bên này sau khi Tiết Châu nghe được câu "Như Lan quận chúa" kia thì giật mình. Thật không ngờ lại gặp phải họ hàng a. Nhưng Tiết Châu nàng dù gì cũng chả phải người ngốc. Thân cô thế cô lại chả có võ công thâm hậu gì như nàng thì bây giờ ra có mà làm anh hùng rom! Trước mặt bọn bắt cóc này rồi trở về báo lại với cha để cứu cô nàng ngốc nghếch kia đã.

Nghĩ thế là làm. Nàng nhanh chóng xoay người, nhấc nhẹ bước chân mà đi khỏi hẻm. Nhưng không đợi nàng tới được đầu ngõ, một giọng nói sắc bén đã làm cho nàng giật mình không thôi:

- Ai? - Ánh mắt của một tên nhìn thẳng về phía nàng quát.

Tên đàn em còn lại của hắn vừa nhìn thấy nàng liền nhếch môi:

- Không ngờ chúng ta lại may mắn như vậy. Cứ nhiên có một con mồi chui đầu vào rọ.

Da đầu Tiết Châu run mảnh liệt. Sao lại xui xẻo như vậy? Hừ lão nương không tin ở khoảng cách này các người đuổi kịp ta! Vì thế nàng chạy, dùng hết sức chạy ra đường cái căn bản không có quay đầu lại. Nhưng cũng vì thế mà nàng không hề hay biết rằng hai tên bắt cóc kia biết võ công. Một khắc sau khi nàng bỏ chạy, bọn họ đã phi thân chặn lại.

Tên đàn em ở phía sau dùng một cái khăn bịt mặt nàng. Chớp mũi ngửi được mùi kì quái khiến Tiết Châu nhú mày thăm kêu không tốt. Sao nàng chuyên gia gặp người bắt cóc hạ thuốc mê vậy nhỉ?

Dù đã cố gắng nín thở nhưng vì đã ngửi qua nên ánh mắt nàng đã không thể kháng cự nổi tác dụng của thuốc mê mà sụp xuống. Người hoàn toàn rơi vào trạng thái vô lực mà ngất đi.

Bên này Tiết Châu rơi vào nguy hiểm còn bên đây Kien Minh đang tức điên lên. Mạnh mẽ nắm lấy cổ áo của Nhất Minh, nghiêng răng gằn từng chữ nói:

- Khốn khiếp! Không phải ta đã bảo là không được rù rê Tiết Châu sao? Sao người còn không nghe? Nói! Người lạc mất nàng ở đâu?

Nhất Minh cũng giương đôi mắt lạnh lùng nhìn đối diện với đôi mắt tràn đầy tức giận của Kien Minh. Hắn trong lòng cũng lo lắng đến độ đứng ngồi không yên. Khuôn mặt cực kì nghiêm túc nói:

- Ở đường cái chỗ của Vách Viên khách điểm. Người yên tâm, ta sẽ huy động người của Hắc sơn trang tìm nàng.

Kien Minh đẩy hắn ra. Quay phắt lại ra lệnh cho Lãnh Dực:

- Bảo mọi người truy tìm dấu vết của quận chúa!

- Dạ! - Lãnh Dực cúi đầu nhận mệnh song cũng biến mất.

Lúc này trên người Kien Minh cũng phát ra hàn khí lạnh thấu xương. Không quay mặt hướng Nhất Minh nói:

- Nếu Tiết Châu có mệnh hệ gì ta sẽ san bằng cả Hắc sơn trang các người!

Nhất Minh cũng không nói gì. Chính là vội vàng phi thân trở về Hắc sơn trang điều động người tìm kiếm tin tức của Tiết Châu. Trong lòng hắn cũng có loại dự cảm bất an. Tiết Châu nàng vạn lần đừng xảy ra chuyện gì. Ta nhất định sẽ đến chỗ nàng.

Tiết Châu mê mang mở mắt. Bên tai không ngừng nghe được những giọng nói nữ tử dễ nghe vang lên:

- A! Tỉnh rồi kìa.

- Tiểu cô nương người không sao chứ?

- Có bị thương ở đâu không?

Giật mình ngồi dậy, nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Nàng nhớ rõ đây chính là cái kiệu mình đã thấy lúc nãy. Lại nhìn xuống chân mình, một cái dây xích khoá chặt ở chân. Trừ bỏ có độ dài hai gan tay ra thì không có gì khác ngoài màu xám cũ kĩ.

Lại phóng mắt nhìn quay mình, tất cả đều là nữ tử ở cái độ tuổi xuân sắc từ mười sáu đến mười tám tuổi. Ai cũng là một cái dung mạo mỹ nhân. TNND! Cái loại sự tình gì đây? Lão nương tính ra cũng đã ba mươi chín tuổi, lần đầu bị bắt cóc đấy! Mà còn là hai thằng nhóc người tiền sử. Đúng là TMD mà!

- Đến giờ ăn rồi! - Tên cầm đầu khi nãy xóc mồm che lên, tiện tay quăng một cái bát to vào.

Trong cái bát to đó là những nắm cơm được đặt trên mấy cái lá chuối. Mấy nữ tử khác đều vui vẻ mỉm cười. Mỗi người cầm một phần rất có trật tự ăn.

- Cái gì đây? Thức ăn cho bốn quận chúa lại là cái loại hạ cấp này? Các ngươi đang muốn chết sao? - Như Lan công chúa tức giận đùng đùng nói.

Tiết Châu trong lòng lạnh lùng cười nhạo nàng ta. Đến nước này rồi thì thân phận quận chúa đi chăng nữa cũng chẳng là gì. Xem ra nàng ta là cái loại tiểu thư, chỉ biết dựa vào thân thế mà không có chút nào bộ nào.

Đôi tay nàng cũng cầm phần của mình lên. Cho dù chỉ là một nắm cơm không nhưng so với bị chết đói vẫn hơn.

Như Lan quận chúa thấy ai cũng ăn rất ngon lành, bụng nàng ta cũng phát ra âm thanh "cô lô cô lô" kháng nghị. Ánh mắt phi thường không đành lòng mà miễn cưỡng cũng cầm nắm cơm lên ăn.

Cứ như thế mỗi ngày hai bữa các nàng cùng nhau trong chiếc xe ngựa này mà trải qua chín ngày chín đêm.

Sáng sớm trong chiếc xe ngựa không có lấy một tia sáng mặt trời này bị âm thanh ồn ào làm cho mọi người đều tỉnh. Bên tai bọn họ, thanh âm rõ ràng của bọn buôn người vang lên:

- Các vị đại nhân, hôm nay tôi mang bọn nô lệ có nhan sắc đến cho các vị đây. Hy vọng các vị sẽ thích chúng.

Câu nói vừa dứt, tấm màn đen tối kia cũng được giựt ra. Trước mắt các nàng là bàn tử (người béo) vận trang phục kì lạ ngồi chiếm chỗ trong lương đình nhìn các nàng.

TNND! Cái loại tình huống gì đây? Nàng đây là đụng phải bọn người bắt cóc bán sang biên giới sao? Thật không ngờ ở cổ đại lại có loại chuyện này phát sinh.

- Đi ra nhanh! - Một tên lôi các nàng khỏi xe ngựa. Không thương tình mà xô các nàng ngã trên đất.

- Ô! Hàng kì này cũng được ra phết. - Một tên quý tộc nói. Kéo theo đó là tràng cười trào phúng của những người khác.

Những nữ tử bị bắt cóc ở đây ai cũng đưa ánh mắt sợ sệt nhìn xung quanh. Bọn họ không ngừng xích lại gần nhau như muốn tìm điểm tựa mà người ngồi kế bên nàng - Như Lan quận chúa lại trừng mắt ra uy quát:

- Các ngươi biết ta là ai không? Ta là Như Lan quận...

Lời còn chưa nói xong đã bị Tiết Châu bịt miệng:

- Ngủ đi! Ngươi có biết đây là nước Ba Tư luôn đối đầu với Thánh An quốc không? Còn dám nói mình là quận chúa. Có phải ngươi muốn đi tìm chết?

Như Lan quận chúa - Hoắc Kiều Thi mơ to mắt. Ba Tư? Như thế nào bọn họ lại bị đưa đến tận Ba Tư chứ?

Tiết Châu lạnh nhạt nhìn bọn bàn tử không ngừng dùng cái loại ánh mắt dơ bẩn cùng khuôn mặt vô sỉ nhìn mình. Đáy lòng càng lúc càng lạnh. Xem ra phen này bọn họ khó thoát.

- Được, ta lấy hai con đàn bà này. - Một tên trang sức đầy người, bụng phệ xấu xí chỉ vào Tiết Châu và Kiều Thi nói. Vừa quăng ra một bao vàng cho tên buôn người.

Tên buôn người thấy vàng thì vui vẻ không thôi. Thò bạo nắm tóc các nàng giao cho người của tên quý tộc kia nói:

- Đại nhân, người của ngài đây.

- Các ngươi giải hai ả về phủ. - Tên quý tộc đó vừa nói xong liền đi vào xe ngựa mà trở về. Hai tên thị vệ của hắn cũng đem các nàng áp giải lên lưng ngựa rồi phi theo sau. Mà cùng lúc với các nàng bị bán đi, những nữ tử của Thánh An quốc cũng đồng loạt không tránh khỏi số kiếp bị người ta mua làm nô lệ.

Thánh An quốc...

Nhất Minh một cước đạp văng một tên hắc y nhân, giọng nói thập phần tức giận:

- Tại sao bây giờ còn chưa tra ra được nàng đang ở đâu hả?

- Chủ thượng xin người bớt giận. - Hắc y nhân bị đạp văng khó khăn cất tiếng. Hắn ôm lấy ngực mình cầu xin: - Xin người hãy cho bọn thuộc hạ thời gian. Bọn thuộc hạ nhất định sẽ tìm thấy người.

- Lũ vô dụng! Còn không mau tiếp tục tìm. - Nhất Minh lãnh huyết nói. Trong lời nói toát ra vẻ nguy hiểm làm cho hắc y nhân kia rùng mình. Hắn biết nếu như lần báo cáo tiếp theo mà không tìm được vị quận chúa Tiết Châu kia thì không thể nghĩ ngờ chính là ngày chết của hắn.

- Thuộc hạ cáo lui. - Mạnh mẽ cúi đầu, hắn nhanh chóng đi ra ngoài tiếp tục cùng tổ đội thực hiện nhiệm vụ.

Mà bên Kiện Minh, bọn Lãnh Dực cũng ra sức tìm như điên. Dùng hết tất cả lực lượng của mình đi khắp nơi trên Thánh An quốc mà truy tìm tung tích của Tiết Châu.

Trong khi đó hạ nhân ở Nhiếp Chính vương phủ lại phi thường sợ hãi. Mấy ngày này tiểu thư mất tích làm cho không khí trong vương phủ yên tĩnh hẳn. Không còn tiếng cười nói, những cái phát minh biến thái của nàng làm cho gà bay chó sủa nữa. Vương gia của bọn họ cũng thay đổi hẳn. Tránh được thì ai cũng cố tránh xa sợ rằng không cẩn thận sẽ chọc tới vương gia mà mất đi mạng sống.

- Xoảng! - Lại một âm thanh đồ vật bị đập bẽ từ thư phòng Kiện Minh vang lên.

Bên trong bình hoa vỡ tung, những mảnh sứ trắng vương rải trên đất. Hoa trong bình bị hấn giẫm nát. Trên tay gắt gao nhồi tờ giấy báo cáo của các ám vệ báo cáo cho hắn.

Chết tiệt! Như thế nào bây giờ còn chưa có tin tức của tiết Châu? Có phải hay không nàng đã xảy ra chuyện rồi? Không hiểu sao cái loại cảm giác bất an trong lòng cứ dâng lên khiến hắn mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên. Cực kì khó chịu! Nếu như vạn nhất nữ nhi của hắn có mệnh hệ gì thì hắn nhất định sẽ đem Hắc sơn trang cùng kẻ đã làm thương tổn nàng diệt trừ không tha!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đêm ở Ba Tư, sao sáng lung linh giăng đầy bầu trời u tịch. Ánh trăng khuyết chiếu rọi khắp nơi. Đúng thật là thời gian lý tưởng cho mọi người cùng nhìn ngắm nhưng nữ chính của chúng ta lại không được như vậy. Nàng đang trong lòng không ngừng đem gia phả của mấy tên bắt cóc và tên bàn tử chết tiệt kia thả xuống sông n lần. TMD! Lão nương cư nhiên bị bắt cóc. Còn được một tên béo mất nét mua về. Thế mà hắn lại không cho các nàng ăn uống gì đã bắt đi tẩm rồi hầu hạ hắn. TNND! Cái loại chuyện chó má gì thế này?

Tiết Châu trên người là bộ trang phục Ba Tư quốc. Áo ngắn ôm ngang ngực, hở bụng. Quần lụa hồng phắn hơi phồng, dải lụa từ trên xuống dưới có thể nói là mỏng manh, mặc mà như không. Những chỗ nên che cứ ẩn hiện trên người!!!

Kế bên nàng là Hoắc Kiều Thi đang không ngừng chửi rủa:

- Bọn họ cho ta mặc cái gì thế này? Bồn quận chúa sao có thể như nữ tử thanh lâu đi hầu hạ một tên bàn tử chứ? Cái nước Ba Tư này đúng là muốn chết mà!

- Ngâm miệng lại cho ta! - Tiết Châu lia ánh mắt sắc bén của mình về phía nàng ta. Trong lòng cũng đem đầu nàng ta ra chửi ngu ngốc hàng vạn lần. Ở đây tai vách mạch rừng, nguy hiểm chừng chừng mà lại tự tiện nói rõ thân phận mình như thế. Nếu nàng ta chết thì không sao nhưng là sẽ bị bắt ra đem làm con tin, ảnh hưởng đến an nguy của quốc gia a. Sao nữ nhân này không có chút suy nghĩ vậy?

- Ngươi__ Ngươi dám quát ta? - Kiều Thi chỉ vào mặt nàng hét.

- Ngươi có muốn ta may cái miệng của ngươi lại?

- Tiệp nhân này! Bồn quận chúa thân phận cao quý, sao ngươi dám__ - Kiều Thi còn chưa nói hết câu, ánh mắt đã trừng lớn sợ hãi nhìn vào sợi dây chuyền trên cổ nàng.

Sợi dây chuyền bằng vàng, mặt dây chuyền hình giọt nước bằng ngọc sapphire xanh trong trẻo nhưng trên đó rõ ràng có khắc chữ "Bảo" màu vàng. Dù là đứng xa nhưng với sự điêu khắc tinh xảo, sắc sảo đó khiến cho người ta không thể không thấy.

Kiều Thi khiếp sợ kinh hô:

- Ngươi là Thiên Bảo quận chúa, ái nữ của Nhiếp Chính vương, là trân bảo trong tay của thái tử và hoàng thượng?

Tiết Châu kinh ngạc. Ủa ủa? Sao nàng ta tự nhiên thông minh biết rõ nàng vậy kìa? Bộ bị ma nhập sao?

Chỉ là nàng không hề hay biết rằng sợi dây chuyền mà hoàng thượng Hoắc Mạnh Kha ban cho nàng vào năm năm trước đã làm chấn động hoàng thất như thế nào. Sợi dây chuyền từ vàng ròng, trên mặt ngọc của dây chuyền là chữ do điêu khắc sư nổi tiếng của Thánh An quốc làm, cũng tốn rất nhiều công sức mà đồ vàng nguyên chất vào khe chữ để làm nổi bật chữ "Bảo" kia. Ý nghĩa chính là bảo vật của hoàng thất. Địa vị tự nhiên cũng nâng lên không khác gì công chúa.

Tiết Châu đâu hề biết mà hiện giờ nàng cũng chẳng quan tâm. Chỉ mắt đối mắt với Kiều Thi, nghiêm túc:

- Ngươi nếu không muốn chết thì đừng bao giờ nhắc đến thân phận của chúng ta.

Kiều Thi ngây ngốc gật đầu. Đối với thân phận của Tiết Châu cũng e ngại vài phần. Dù nàng ta là đường tử của nàng nhưng chung quy cũng không thể không cúi đầu nhượng bộ.

Vậy là không khí liền im lặng mà đi đến căn phòng lớn phía trước. Tiết Châu lướt nhìn phía sau, hai tên lính và hai nữ tì đang đi phía sau như canh chừng bọn họ. Nàng khẽ nhếch môi, một kế hoạch bắt đầu hình thành.

Bước vào bên trong, tên bàn tử dùng bộ mặt kinh tởm hướng các nàng nói:

- Các người mau hầu rượu ta!

Hai tên lính và người hầu vẫn không chịu đi. Tiết Châu cũng thập phần bình tĩnh, bỏ lại một câu cho Kiều Thi rồi tiến lên phía trước:

- Ngươi ở đây.

Nàng nhanh chóng dựa hết toàn thân mềm mại vào người hấn ta. Một tay nâng rượu, một tay vuốt ve ngực hấn. Khoé miệng treo lên nụ cười mỉa mai giả tạo của chính mình:

- Đại nhân, đề thiếp hầu hạ ngài.

- Ha ha ha! Mỹ nhân, nàng cũng thật bạo a. - Tên quý tộc cười đến đáng khinh.

Tiết Châu chúc rượu hấn ta hết chung này đến chung khác. Nàng lại vuốt ve, dựa toàn thân vào người hấn mà đốt lửa. Trong lòng không ngừng phi nhỏ hấn trăm lần.

- Ha ha ha! Mỹ nhân ta muốn nàng a. - Hấn nửa tỉnh nửa mê, xoay đầu nói với bốn thuộc hạ của mình: Các người ra ngoài đi.

- Dạ. - Bốn người kia cúi đầu từ từ lui ra. Khi cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc Tiết Châu buông xuống cái nụ cười mỉa mai của chính mình.

Mà bên này bởi vì hành động của Tiết Châu mà khiến cho Kiều Thi bất động. Ánh mắt không thể tin được mở to.

Tên béo kia bế lấy Tiết Châu đem lên giường, trong lòng nàng thầm cười lạnh. Một nhát thẳng tắp đánh vào gáy của hấn ta khiến hấn ta lăn đùng ra ngất. Cũng may là hồi trước cha đã dạy nàng chiêu này để phòng thân. Không ngờ bây giờ có nước dùng a.

Nàng dùng chân đạp trên mặt hấn. Vò vò vài lần lại đập vào bụng hấn ta. Ánh mắt khinh bỉ. TMD! Ta chỉ ngươi muốn, cho ngươi mất giống luôn này!

Thế là ai đó rất tự nhiên mà... đá vào tiểu đệ đệ của hấn ta!

Sau khi hả giận đủ, nàng nhanh chóng mở tung cửa sổ. Nàng đã quan sát mấy toà nhà của Ba Tư. Đa phần chỉ khó khung trôn, không có hoa văn nổi nhau nên có thể thông qua cửa sổ mà đào tẩu.

Bước một chân lên thành cửa, Tiết Châu quay đầu hướng Kiều Thi:

- Đường tử, tỷ là không muốn thoát khỏi đây sao?

- A!? - Lúc này Kiều Thi mới hoàn hồn. Lật đật theo Tiết Châu trèo ra cửa sổ.

Sau khi leo ra khỏi cửa sổ rồi thì nàng không ngu gì lách, trốn từng tốp lính canh. Càng về sau khu vực gần lối ra càng trống trải khiến cho các nàng thập phần khó khăn mà tránh né. Cuối cùng sau khi Tiết Châu để cho Kiều Thi leo tường ra trước chính mình mới leo sau. Nhưng chưa xuống được thì một mũi tên đã thẳng tắp cắm phập vào tay phải của nàng. Cùng lúc đó một tên lính hô lên:

- Các ả ở đây!

Tiếp theo sau đó là rất nhiều tiếng bước chân hướng về phía này mà tới.

Tiết Châu cắn chặt môi. Ôm cánh tay bị trúng tên của mình nàng ngã xuống bên ngoài phủ của tên quý tộc. Tay trái nhanh chóng nắm lấy tay của Kiều Thi mà chạy về phía khu ổ chuột của Ba Tư quốc.

Quân lính phía sau không ngừng gào thét truy đuổi.

Phòng chừng là nửa canh giờ sau các nàng mới tránh ở một con hẻm tối, thoát khỏi bọn người kia.

Mồ hôi hột từ trên trán nàng không ngừng rơi xuống. Tay trái mạnh mẽ, dứt khoát rút mũi tên đang cắm sâu vào da thịt mình ra làm máu không ngừng tuôn trào.

Vứt mũi tên đi, nàng khuôn mặt trắng bệch, môi cắn chặt đến bật máu nhưng vẫn cố chấp nắm tay Kiều Thi chạy trốn.

Kiều Thi cũng lo lắng đỡ lấy thân thể của Tiết Châu.

Bọn họ lần mò khắp con hẻm của khu ổ chuột từ đêm tối tịch mịch đến chạng vạng sáng. Vết thương trên tay của Tiết Châu cũng không còn chảy nữa nhưng căn bản máu cũng mất một lượng lớn. Đôi mắt nàng hoa lên, tuy rằng lí trí bảo nàng không được ngủ, nhưng đôi chân nàng chính là đã loạn choạng rồi.

Kiều Thi thấy thân thể Tiết Châu càng ngày càng lung lay liền lo lắng:

- Ngươi cố lên. Chúng ta phải trở lại Thánh An quốc. Lúc đó ta sẽ tìm đại lhu giúp ngươi trị thương.

Khoé môi Tiết Châu nhếch lên. Trở về Thánh An quốc? Dựa vào tình hình này, bọn họ có khả năng sao?

Đôi mắt càng lúc càng mờ hồ, thân thể nặng nề ngã xuống kéo theo Kiều Thi. Khuôn mặt mịn màng, vô lực chạm vào mặt đất khô ráp. Đôi mắt nhắm nghiền không mở.

- Này này! Ngươi đừng ngủ! Đừng ngủ a! - Kiều Thi lay gọi nàng. Thân thể cũng run lên. Giọng nói nấc nghẹn: - Có ai không? Cứu người... Có ai không?

Trong cơn mưa, bụi bẩn dính đầy người các nàng. Âm ướt, lạnh lẽo không ngừng rơi vào người bọn họ khiến cho bọn họ lạnh đến thấu xương. Run rẩy trong cơn hẻm.

Đúng lúc này, có một đoàn xe ngựa dừng lại. Hai thân ảnh đi đến trước mặt các nàng. Đôi hải mã đen dừng lại nhìn trước Tiết Châu và Kiều Thi.

Kiều Thi lúc này cũng lạnh run. Nàng ta loạn choạng nắm lấy vạt áo của người đó như thấy cây cỏ cứu mạng nói:

- Cầu xin người cứu bọn ta... Cầu người...

Phía trên do bị cây dù che mắt mà không thấy được diện mạo của bọn họ. Kể phía sau nhỏ giọng:

- Công tử__

Người được gọi là công tử giờ tay ra hiệu cho người phía sau im lặng xong cũng nhàn nhạt mở miệng:

- Đưa bọn họ lên xe.

Nói rồi nam tử đó cũng xoay người bước đi. Để lại Tiết Châu, Kiều Thi và tên hạ nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ánh sáng mập mờ xuyên qua từng khung cửa, chiếc xe chuyển động gấp ghe khiến Tiết Châu không thể nào chớp mắt thêm được nữa. Trong lúc nào mơ màng, bên tai lại loáng thoáng có tiếng người nói chuyện. Có rất nhiều giọng nói xen lẫn vào nhau nhưng chỉ có giọng của Hoắc Kiều Thi là nàng có thể nhận ra:

- - Nàng bị sốt rồi, các người sao lại không thể giúp nàng chứ?

- - Chủ tử, phải làm thế nào đây?

- - Nạp Đa, không thể lãng phí được liệu a.

- - Cái gì không thể lãng phí? Các người chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?

- - Không phải chúng ta thấy chết mà không cứu. Nhưng người nghĩ lại xem. Chủ tử nhà ta cứu mang hai người ngoại lai các người, cho các người chỗ trú là may rồi. Bây giờ các người còn gây thêm biết bao phiền phức. Trên người một đồng cũng không có mà còn dám to tiếng?

Nàng nhí nhảnh miệng. A! Ra là nàng được người ta cứu. Theo cách nói chuyện của những người này, nàng có thể biết được bọn người đã cứu các nàng cũng chả phải hạng giàu có gì. Có khi còn sắp bị viêm màng túi rồi! Đúng là... ông trời a. Tại sao thương người không thể thương cho trót? Sao không cho các nàng may mắn gặp được người tự tế hơn một chút a?

-Đù! Trước cứ cứu nàng ta đi.

-Nạp Đa!

-Chủ tử!

Nàng khó khăn hé đôi mắt của mình. Ánh sáng mặt trời gay gắt đập vào mắt khiến ta phải nhắm lại. Nhưng dù thế ta cũng lơ mơ nhìn thấy một đám người đứng trước giường. Có Kiều Thi, một nữ tử xinh đẹp với thân hình bốc lửa và chàng nam tử phải nói sao nhỉ?... Một tên nhìn cứ như là sát thần, một tên lại dịu dàng như... nữ nhân (=.=). Nàng thật sự không phân biệt được giới tính nga!!!!

Tên sát thần thờ dài:

-Hừ... Nếu ngài đã nói vậy thì đành...

-Ngoại quốc, các người may mắn lắm đấy! – Nữ tử xinh đẹp hậm hực chỉ vào mặt Kiều Thi.

Nhưng Kiều Thi cũng đâu phải dạng dễ dàng chịu ủy khuất. Bản thân là một quận chúa, từ nhỏ đã có địa vị cao hơn người khác, tính tình cũng từ đó mà sinh ra kiêu ngạo. Vì thế mà khuôn mặt xinh xắn của nàng ta cũng khó chịu hằn lên. Tức thì hai tay chống ngang hông, bộ dạng cứ như mấy bà tám lại cãi lộn mà mắng:

-Gi chứ? Các người nghĩ mình là ai mà dám ăn nói với ta như vậy? Bốn quận...

-Đù! – Không đợi nàng ta nói hết câu, Tiết Châu đã tức giận quát. Nữ nhân ngu ngốc này, có phải hay không muốn cho nàng bữa đầu nàng ta mà nhét câu “không được tiết lộ thân phận” cho nàng ta nhớ? Huống hồ...

Nàng đưa mắt nhìn chằm chằm vào bọn người trước mặt. Tuy rằng áo bố thô sơ, chỗ ở không mấy hào nhoáng nhưng nàng cảm nhận được nam tử yêu nghiệt kia chả phải dạng tầm thường. Từ người hấn nàng có thể phảng phất cảm nhận được một loại khí thế vương giả.

-Tiết Châu người đã tình? – Kiều Thi ngạc nhiên nhìn nàng. Mất máu nhiều như vậy mà nàng có thể tỉnh sớm như thế sao?

-Ồ? Vậy thuốc hạ sốt chắc là không cần nữa. – Nam nhân tên Nạp Đa vừa uống trà, vừa nhàn nhạt nói.

Bấy giờ đôi mắt Tiết Châu mở to, nhìn vào cái lệnh bài màu vàng trên cổ hấn. Tuy rằng hấn đã giấu rất kĩ nhưng vẫn để lộ ra một phần. Khóe miệng nàng câu lên, từ một nụ cười mỉm chuyển thành một trận cuồng tiếu.

-Ha ha ha! Ta như thế nào lại không nhận ra? Hèn gì cảm giác lại quá mức khác thường như thế. Thì ra là vậy!

-À diên kia! Người cười cái gì đấy? – Nữ tử xinh đẹp nhún mày, không hài lòng mắng.

Lúc này, gương mặt Tiết Châu sắc xảo, ánh mắt sắc bén như không gì có thể qua mắt được nàng. Nàng một tay đặt lên đầu, khuôn mặt nghiêng nghiêng liếc nhìn Nạp Đa. Giọng nói trào phúng:

-Thất lễ rồi. Không biết hôm nay vì việc gì mà thái tử Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa lại ở trong đoàn xe này đi ngoại du?

Lời vừa dứt, ai nấy đều kinh ngạc không thôi. Bọn Nạp Đa ngạc nhiên vì không biết tại sao tiểu cô nương trước mặt lại biết được thân phận của bọn họ. Còn Kiều Thi lại ngạc nhiên vì các nàng lại đụng độ hoàng thất của Ba Tư quốc. Phen này có phải các nàng tiêu rồi không?

Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa nhìn nàng. Gương mặt cũng đăm chiêu. Điều đầu tiên hấn ấn tượng về nữ tử trước mặt chính là nàng rất giống một người mà năm sáu năm rồi hấn chưa gặp nên mới quyết định cứu nàng. Nhưng bây giờ thì nữ tử này lại sắc xảo, quý khí tỏa ra khắp người. Thật là khác xa với hình dung nữ tử ngây thơ khi này của hấn.

Trong lúc miên mang suy nghĩ, ánh mắt hấn lại vô tình lướt qua viên sapphire trên cổ nàng. Viên bảo lam sáng lấp lánh như tô thêm nét đẹp cho nàng. Giật mình một chút, hấn liền bật cười khanh khách:

-Ta cứ ngỡ là tài nữ phương nào, ra là Tiểu Châu nàng. Đã lâu không gặp, Thánh An Thiên Bảo quận chúa.

-Quận chúa!?! – Nữ tử và tên sát thần kinh hô. Như thế nào bọn họ lại vọt nhằm Thánh An quốc quận chúa rồi?

-Ồ? Ra người còn nhớ bản quận chúa. – Tiết Châu nhếch mép cười. Sỡ dĩ nàng biết tên thái tử Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa này cũng là chuyện của sáu năm trước. Chuyện vốn dĩ rất dài dòng nhưng nếu nàng nhớ không lầm thì chuyện của bọn họ đã dẫn đến xích mích giữa hai quốc gia.

Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa nghe xong cũng nhếch mép, nghiêng đầu nhìn nàng:

-Ta làm sao có thể quên nữ tử mà ta nhớ nhưng cũng như hận nhất suốt sáu năm qua chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tiết Châu nhếch môi, khoé miệng là nụ cười thật sâu:

- Ồ? Ta thật không dám nhận. Một nữ tử như ta làm sao có thể khiến ngài động tâm.

- Tiểu Châu nàng thật hạ thấp mình a. - Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa cũng chóng tay lên má, nghiêng đầu hứng thú nói chuyện phiếm cùng nàng.

Nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh hần kia từ nãy đến giờ trơ mắt nhìn tướng công của mình đi nói chuyện yêu đương với người khác mà không nói được lời nào đã tức đến nước mắt vỡ đê. Nàng ta trừng mắt nhìn Tiết Châu, lại phát hiện ra viên sapphire trên cổ nàng bèn kinh hô:

- Viên sapphire đó không phải là viên ngọc cho hoàng hậu Ba Tư sao? - Nói rồi nàng ta ảm ức, nước mắt lưng tròng nhìn Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa mà chất vấn: - Nạp Đa, chàng như vậy là có ý gì?

Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa hồ hững đáp:

- Là sáu năm trước ta đưa cho nàng ấy đấy.

- Nhưng... nhưng đó là... - Từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Cảm giác như tim nàng ta bị bóp nghẹn bởi bàn tay của người nàng ta yêu nhất. Đôi chân run lên suốt nửa thì không đứng vững. Không nói hai lời, lập tức chạy đi.

- Thái tử... hoàng hậu nương nương... - Tên sát thần hộ vệ khó xử. Hần ta không biết là nên ở lại đây hay là chạy theo bảo vệ hoàng hậu nương nương đây?

- Đi đi. - Nạp Đa nhận ra sự lúng túng của hần liền xua xua tay bảo.

Nhận được lệnh, tên hộ vệ lập tức phóng nhanh như bay.

Căn phòng hiện giờ chỉ còn có mình Tiết Châu, Kiều Thi và Nạp Đa. Vốn không khí trong đây đã mờ mịt, Nạp Đa lại bảo Kiều Thi ra ngoài làm cho không gian giữa nàng và hần càng ảm muội. Trời ạ! Một nữ tử ở cùng phòng với một tên nam nhân có tình ý với nàng ta thì làm sao mà an toàn đây?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ xem tên thái tử này muốn gì, Nạp Đa đã tiến gần về phía nàng. Hần nàng cảm nàng lên, gương mặt yêu mị hỏi:

- Sao thế? Nhìn nàng có vẻ khẩn trương?

Nàng cũng mỉm cười đáp lễ:

- Người còn khẩn trương hơn ta.

- Nàng nói... Bây giờ ta có nên tận dụng cơ hội hay không? - Gương mặt hần lại tiến gần nàng hơn nữa. Hơi thở ẩm ướt của cả hai trộn lẫn vào nhau trong rất ái muội!

Nàng hất tay hần ra, nửa nằm nửa ngồi, tay khoanh trước ngực mà lạnh giọng:

- Ta không có thời gian đùa với người. Người có thể đưa ta trở về Thánh An quốc không?

- Muốn trở về cũng được nhưng... bây giờ thì không thể. - Hần cũng nghiêm túc đón ánh mắt nàng.

- Vì sao?

- Vì Ba Tư giờ đây không còn là của ta nữa.

Câu nói của hắn làm cho nàng sững sốt. Cái gì? Ba Tư bị chiếm rồi sao? Ánh mắt nàng ánh lên tia thấu rõ:

- Vậy là bị tể tướng chiếm đi?

Hắn vỗ tay như tán thưởng, mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Cho nên ta đang bị truy đuổi. Hiện tại khắp nơi đều có lính truy nã ta, cửa biên giới cũng đã đóng. Không còn cách nào có thể ra ngoài.

Hắn nói rất bình thường. Cứ như chuyện này cùng hắn không có quan hệ. Thật khiến cho Tiết Châu hoài nghi hắn có phải là tên thái tử vừa bị quan thần cướp nước hay không a?

Nàng đảo mắt, nếu như theo lời hắn nói. Vậy thì... chẳng phải nàng sẽ không thể thoát khỏi đây sao?

- Vậy bây giờ các ngươi đang định chiếm lại Ba Tư?

A Khắc Nạp Đa cười nhẹ một cái:

- Không hề.

- ....

Thấy vẻ mặt đen thui của nàng, hắn mới nói thêm:

- Hiện tại bọn ta chỉ là đoàn xiếc thiếu tiền.

Lời này nói ra, người thông minh tức nhiên hiểu rõ. Hiện tại... cái tên yêu mị này chỉ là người sắp viêm màng túi thôi. Nếu không có đủ kinh tế thì làm sao có khả năng giành lại những gì thuộc về mình? Vì thế Tiết Châu nàng thăm nguyên rủa ông trời. Ông trời a! Tại sao đường về nhà của ta lại đầy chông gai như vậy? Ta hận ông a. Ngao ngao ngao!!!

Nàng nhìn khuôn mặt cười đến sáng lạng của A Khắc Nạp Đa mà rùng mình. Bóp trán vài cái, cuối cùng cũng mở miệng:

- Được! Thành giao.

Nhất Minh và Kien Minh một thân đen tuyền. Hai người nam nhân tuấn mỹ này ngồi đối diện nhau, thần sắc lạnh lùng chơi cờ vạy. Trên bàn cờ chi chít màu đen trắng chứng tỏ ván cờ này vẫn bất phân thắng bại.

Lúc này, một hắc y nhân mới nom nớp lo sợ quỳ rạp dưới đất nói:

- Bẩm chủ thượng, đã biết được tung tích của quận chúa.

Vừa nghe đến lời này, thân thể hai nam nhân rõ ràng khựng một cái, quay đầu đồng thanh:

- Nói!

- Bẩm, quận chúa đang ở Ba Tư quốc. Nhưng... bọn thuộc hạ vẫn chưa tìm thấy địa điểm cụ thể... - Hắc y nhân kia run cầm cập nói.

- Vô dụng! Sao còn không mau tìm? - Nhất Minh trừng mắt nhìn hắn càng làm cho hắn run rẩy hơn.

Hắn lấp bắp:

- Bẩm... tất cả cửa biên giới đều bị đóng. Bên trong lính canh ở khắp nơi thật sự... rất khó có thể vào bên trong...

Nhất Minh tay nắm thành quyền. Một lũ vô dụng! Hắn sao lại huấn luyện ra đám phế vật này chứ?

- Chờ đã, người nói cửa biên giới đã đóng kín? - Kien Minh trầm ngâm hỏi.

- Bẩm vương gia, thật là như vậy.

- Nhất Minh, người không thấy lạ sao? - Hắn đưa mắt liếc về phía Nhất Minh.

Lúc này Nhất Minh mới sực tỉnh. Nghĩ nghĩ đúng là lạ thật. Tuy hai nước không mấy hoà hảo nhưng Thánh An quốc và Ba Tư từ trước đến nay đều làm

ăn qua lại với nhau. Như thế nào hôm nay lại đóng cửa biên giới?

- Người có chủ ý gì? - Nhất Minh nhếch mép. Một nụ cười như tướng quân chờ đợi quân sư bày ra kế sách.

- Lại đây rồi ta nói người nghe. - Kiện Minh cười cười tà mị đáp. Đôi mắt nheo lại thành hình lưỡi liềm trông vừa tuấn mỹ lại vừa phức tạp đầy gian trá.

Vậy là tên hắc y nhân bị đuổi ra ngoài, để lại Nhiếp Chính vương và chủ thượng của hắn cứ xì xầm to nhỏ với nhau trong rất ám muội. Nhất là đôi mắt bọn họ nhìn nhau. Chỉ nghĩ đến đó thôi thì hắn cũng đủ rùng mình. Trời! Nếu chủ thượng mà biết hắn nghĩ người là cái loại đồng luyến thì... Thôi thôi, không nghĩ nữa a.

Ba ngày sau, đột nhiên khắp Ba Tư sôi nổi bàn luận về một vấn đề. Đó chính là trong một đoàn xiếc, có một nữ tử. Nữ tử này dung mạo thần bí nhưng khi bước lên sân khấu lại làm mê mẩn lòng người. Điệu múa của nàng ta cứ như thiên tiên, bay lượn trên không trung. Cho dù khờ nhìn thấy khuôn mặt nhưng vẫn có người sẵn sàng vì nàng ta mà bỏ ra một số tiền lớn để xem!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Nhanh lên nhanh lên! Đoàn xiếc kia đã đến đây rồi! - Người dân Ba Tư người chen kẻ lấn, ai nấy xô đẩy nhau để có thể nhanh chóng có thể đến xem biểu diễn. Bọn họ cứ như một đàn ông đang bay tìm mật hoa trông rất náo nhiệt. Lúc đến nơi, xung quanh sân khấu đã vây sẵn bị người ta vây kín. Trên sân khấu chính là tên hộ vệ sát thân đang mỉm cười rất tươi nói:

- Xin chào bà con. Rất vui vì hôm nay được mọi người chào đón đoàn xiếc của chúng tôi nhiệt tình như thế. Đoàn chúng tôi chỉ biểu diễn một tiết mục. Hi vọng rằng mọi người có thể xem vui vẻ. Sau đây chính là hoa khôi của chúng tôi!

Ai nấy đều hào hứng muốn nhìn xem rốt cuộc nữ tử trong lời đồn là thần thánh phương nào. Tên hộ vệ sau khi giới thiệu xong liền bước khỏi khán đài. Thật tình... trái tim nhỏ bé mong manh của hắn bị tổn thương a. Bọn người kia căn bản đâu để hắn vào mắt. Ánh mắt của bọn họ cứ như muốn nói: "Nhanh xuống đi! Nhanh xuống đi!" vậy.

Mọi người ai nấy đều thảo luận sôi nổi nhưng khi một nữ tử và một nam nhân yêu mị bước lên, bọn họ liền ngốc lảng. A? Chẳng lẽ nữ tử thần bí là hai người này?

Kiều Thi và Nạp Đa nhìn biểu hiện biến quá trên mặt của bọn họ, khoé miệng run rẩy. Muốn cười không được muốn nhin cũng không xong a.

Cả hai người cúi đầu bảo:

- Mọi người đừng hiểu lầm, bọn ta chỉ là người đánh đàn thôi.

Lúc bấy giờ tất cả người dân mới thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may thần bí nữ tử không phải là nam nhân a.

"Ting... tang"

Những nốt nhạc đầu tiên cất lên. Hoà thanh của đàn tranh và đàn nhị vang lên khiến cho tất cả chìm vào yên tĩnh. Trên khán đài lúc bấy giờ mới có một nữ tử nhảy giữa không trung vào trung tâm đài. Những sợi vải tung bay càng làm nàng trông như tiên nữ.

Hai hắc y nam từ đội mũ trùm ở toà khách điểm đối diện ngay từ lúc nàng bước ra đã chăm chú nhìn nàng. Nữ tử ấy mặc một bộ Ba Tư, không quá mỏng cũng không quá dày. Bộ đồ này thiết kế tinh xảo, có nhiều chỗ thêm vào rất mới lạ. Đã biết làm tôn thêm vóc dáng của thiếu nữ. Mà vị vũ nữ kia lại chọn một bộ đồ trắng viền lam, khăn che mặt cũng là màu lam nhạt làm cho người ta nhìn thấy dung nhan của nàng mờ mờ ảo ảo. Trên tay chân nàng là vô số những chiếc vòng vàng óng ánh. Thân thể uyển chuyển nhảy từng bước. Đôi tay cầm hai chiếc quạt gấp màu xanh lam. Trên chiếc quạt ấy có gắn thêm vài lụa dài cũng xanh nốt. Những vài lụa ấy cứ như làn nước trong xanh uốn lượn, bao bọc lấy nàng theo từng chuyển động.

Hai nam nhân ấy bỗng nhiên nhếch mép đoán được thân phận của vị danh vũ nữ này. Hắc y nam từ định đứng dậy thì đã bị người còn lại ngăn cản. Nam tử kia chỉ nở một nụ cười khoái trá, trên tay là cục đá nhỏ bắn về phía đôi tay đang chuyển động trên đàn nhị của Nạp Đa.

A Khắc Nhạp Đa giật mình, tiếng đá va chạm với đàn tạo nên một thanh âm hỗn tạp không khớp với khúc nhạc. Hắn khựng lại một lát rồi đưa mắt nhìn Kiêu Thi và Tiết Châu như muốn hỏi ý kiến.

- Có chuyện gì vậy? - Bên dưới lại xì xầm với nhau khiến cho người Nạp Đa tóa đầy mồ hôi. Rõ ràng hắn đang đàn rất tốt cơ nhiên lại có người muốn phá

hoại!

Tiết Châu lia ánh mắt của mình cho hai người kia như ra hiệu. Nàng duy trì tư thế đứng bằng một chân khi nãy, dứt khoát mở tung hai cây quạt trên tay ra tạo thành tiếng "xoạt" trấn tĩnh bọn người phía dưới.

Nạp Đa hiểu ý tay tiếp tục đàn đàn nhị nhưng bài này khác hẳn với bài nhạc ban nãy. Khúc nhạc này nhanh lẹ như có nghìn mũi tên xé toạc không trung, dứt khoát và quyết đoán như một vị quân vương làm cho ai nấy đều ngẩn người.

Kiều Thi nhanh chóng phối hợp theo. Tiết Châu ở trên khán đài điệu múa cũng bắt đầu càng lúc càng nhanh. Nàng như một thủy thần đang trong cơn giận dữ, vãi lụa xanh nhạt cứ như dòng nước chảy xiết tùy ý nàng điều khiển. Mặc dù nói là đang trong cơn tức giận nhưng lại đẹp đến lạ kì!

Hai nam nhân ngồi trên toà khách điểm khi nãy càng xem lại càng thích. Trên khoá miệng bấy giờ là nụ cười hứng thú đến kinh ngạc.

Không lâu sau, điệu múa kết thúc. Tiết Châu và hai người đánh đàn cúi chào rồi bước khỏi khán đài để lại một đám người Ba Tư vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Tên hộ vệ và vị hoàng hậu Ba Tư bắt đầu cảm một cái khay đến trước mặt từng người nở một nụ cười thân thiện, nhẹ nhàng nói:

- Khách quan, thỉnh ngài.

Bấy giờ bọn họ mới giật mình, lục đục lấy bạc ra đưa cho hai người họ. Miệng tấm tắc khen không ngớt.

Vào trong xe, Tiết Châu lập tức quăng cả hai cây quạt, mệt mỏi nằm trên giường than thở:

- Đúng thật là mệt chết ta a.

- Tiểu Châu, sau năm không gặp, không ngờ vũ đạo của nàng lại tiến bộ vượt bậc như thế. - A Khắc Nạp Đa nở một nụ cười vừa phúc hắc vừa sùng nịnh nhìn nàng đang lăn long lóc trên giường.

Tiết Châu liếc mắt nhìn hắn một cái nói:

- Vô nghĩa! Vậy rốt cuộc chừng nào ta mới có thể trở về?

- Ừm... theo ta suy đoán, chắc cũng phải ba ngày nữa. - Nạp Đa vuốt cằm đáp.

Tiết Châu dùng ánh mắt đâm chết hắn! Khốn khiếp! Vậy là nàng lại phải bị bóc lột sức lao động nữa rồi. Ô ô ô... Ông trời thật khéo chinh nàng.

- Thôi nào. Tiết Châu, nguoi vất vả rồi. Nhanh đi tắm tời vào ăn cơm đi. - Kiêu Thi xoa xoa những ngón tay mỏi nhừ của mình bảo. Thật ra nàng ta cũng đói lắm rồi.

- Hào. Ta đi tắm đây. - Tiết Châu vui vẻ mỉm cười đi qua gian xe phía sau.

Nàng ngẫm mình trong bồn tắm mà thoải mái vô cùng. Ấy da~ Tên hộ vệ kia cũng không phải là quá vô dụng. Hắn còn biết đun nước ấm cho nàng a. Nàng dựa vào thành bồn, đôi tay nâng những cánh hoa hồng được rải vào bồn mà đùa nghịch. Sau một buổi làm việc vất vả, không ai là không thích ngâm mình trong nước ấm. Tất nhiên Tiết Châu nàng cũng không ngoại lệ.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt nàng từ từ sụp xuống, mệt mỏi dựa vào thành bồn thiếp đi.

Bỗng nhiên cánh cửa sổ bị bắt tung. Một bóng người từ bên ngoài nhảy vào trong. Sau khi đóng cửa cẩn thận rồi, người đó mới đưa mắt nhìn về phía nàng..

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Người đó đi đến trước mặt nàng lại khựng lại một cái. Thân hình đứng là chân động mãnh liệt. Vài tia nắng xuyên qua cửa sổ rọi vào khuôn mặt hắn khiến cho người ta thấy rõ khuôn mặt hắn đã biến sắc. Mà khuôn mặt này không ai khác chính là Kiện Minh! Hắn mở to mắt nhìn nàng ngủ say trong bồn, từng mảnh da thịt lộ ra trước mặt hắn. Đang định quay đi thì hắn lại thấy kì quặc. Gì chứ? Nàng là nữ nhi của hắn, như thế nào hắn lại ngại ngần trước nữ nhi của mình? Hắn là đến để đưa nàng về với hắn mà!?

Nghĩ vậy, hắn lại xoay người đối mặt với nàng. Đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng phân vân không biết có nên gọi nàng dậy ngay bây giờ hay không?

Lúng túng nhìn nơi khác một hồi hắn mới liếc mắt nhìn nàng lần nữa. Làn da trắng nõn, môi đỏ ảm ướt, tóc đen tùy ý xoã tung bám trên vai. Lướt xuống xương quai xanh, khuôn ngực đầy đặn, màu nước trong suốt làm cho hắn mơ hồ có thể thấy được thân thể của nàng.

Hắn đột nhiên cảm thấy từng trận cảm giác kì quái đánh úp chính mình. Vội vàng định ảm nàng rời khỏi đây nhưng tay đưa giữa không trung lại dừng lại. Nghĩ một lúc, hắn cởi áo bào của mình ra khoác lên đầu nàng trùm kín mít. Nghĩ muốn rời đi nhưng sau khi nhìn nàng bất động hắn trong lòng một trận khinh thường chính mình. Hắn trùm như vậy không phải là chặn đường hô hấp của nàng sao? Vừa nghĩ như vậy, hắn bèn thu lại áo bào. Nhìn lại nhìn, hai bên má của hắn có chút ửng hồng. Trong cuộc đời của hắn không phải là chưa từng nhìn qua thân thể nữ nhân nhưng chưa bao giờ hắn có cảm giác xấu hổ cùng lúng túng thế này. Hay do đây là thân thể của nữ nhi hắn? Cũng có thể giải thích như vậy được không?

Do dự__ Hắn thật muốn đưa nàng rời khỏi địa phương này nhưng... chẳng lẽ bế nàng trần như nhộng mà đi khắp phố? Không có khả năng. Aaa!!! Hắn rốt cuộc nên làm sao mới tốt!/? Hắn đưa tay vào loạn đầu tóc của mình cũng không dám quay đầu nhìn nàng lần nữa.

Chợt bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Kiều Thi, bóng dáng của nàng ta cũng càng lúc càng gần nơi này. Cơ hồ đã muốn mở cửa:

- Tiết Châu, người đã tắm xong chưa?

Hắn giật mình, quỳnh quán không nghĩ được gì nhiều mà tông gãy cửa sổ thoát thân (=.=). Nguyên lai__ Nhiếp Chính vương một đời anh minh thần võ cũng có lúc dùng phương thức này để đi ra ngoài!

Kiều Thi sau khi bước vào phòng tắm thì vô cùng ngạc nhiên. Nha? Cửa sổ sao lại bị hư thế này? Nàng ta vội vàng nghiêng đầu qua cửa sổ đảo mắt nhìn xung quanh. Hoàn hảo địa phương này không có người qua lại nên tạm thời danh tiết của Tiết Châu vẫn được bảo trì a. Thật là một phen dọa người. Nhưng__ chẳng lẽ Tiết Châu vì muốn mát mẻ nên đã dùng hơi nhiều sức lực bẽ gãy cửa sổ rồi? Ách? Chẳng lẽ Tiết Châu cơ bắp như thế? Đây cũng là__ có thể đi?

Sau khi hoàn hảo dùng khăn che đi lỗ hổng ấy, Kiều Thi nhanh chóng tiến đến bên cạnh nàng lay tỉnh:

- Tiết Châu mau a tỉnh lại.

- Hừm? Ta mệt quá, người cho ta nghỉ chút... - Nàng hai mắt mờ mịt nhìn nàng ta. Mắt không tự giác nhắm lại lần nữa.

- Ai da? Người muốn ngủ ta không cản chỉ là... người ngã mình ở đây lâu sẽ sinh bệnh a. Mau mặc y phục rồi về phòng ngủ a. - Kiều Thi lại lay lay nàng. Không biết có phải vì đã trải qua nhiều chuyện mà thay đổi tính tình hay không mà Kiều Thi hiện giờ đã không còn kiêu ngạo, ngang tàn như trước nữa.

Tiết Châu lờ mờ đứng dậy, vừa gục vừa chui ra khỏi bồn cũng Kiều Thi làm công tác mặc y phục.

Sau khi mặc xong y phục, nàng cũng không quên có com hay chưa đã nhào thẳng về phòng mình đánh một giấc ngon.

Kiện Minh và Nhất Minh ngồi uống trà trong tửu quán. Không biết cả hai nói gì mà Nhất Minh biểu tình khó đỡ, lông mày cũng nhíu lên muốn đâm thủng con ruồi. Thanh âm trào phúng hỏi:

- Như thế là người không có biện pháp đưa nàng rời khỏi?

Kiện Minh mặt không đổi sắc, mắt không chớp, rất tự nhiên cất tiếng:

- Không phải ta không có biện pháp rời đi. Chẳng qua lúc ta định đưa Tiết Châu rời khỏi thì có người vào.

- Vì thế người tông cửa ra ngoài? - Thanh âm kia rõ ràng thêm vào phần trêu chọc.

Nhưng là Kiện Minh mặt không có xuất hiện biểu tình gì, siêu cấp mặt dày thản nhiên nói:

- Đó là chuyện rất cấp bách.

- Ô? Đúng vậy, rất cấp bách a. Ha ha ha. - Nhất Minh càng nói càng cười lớn không có cách nào kiềm được. Hắn bỏ qua cả ánh mắt cảnh cáo của Kiện Minh mà lần lên bàn cười đến đau bụng. Ai cha! Nhiếp Chính vương a Nhiếp Chính vương, người cũng có ngày hôm nay xấu hổ a.

Qua khoảng mấy canh giờ, trời cũng bắt đầu tà tà chiều tối. Tiết Châu một bên nằm ngay đơ như phế vật, bất mãn vô cùng:

- Các người a. Như thế nào nhấn tâm bốc lột sức lao động của ta? Ta không cam tâm a.

Trong lòng nàng cực kì giãy giụa đòi lại công bằng cho bản thân. Ngao ngao ngao!!!! Bọn họ đã bắt nàng phải thượng nhảy đến tận năm cái địa phương khác nhau trong một ngày rồi. Phải biết nhảy rất là tốn calo nga.

Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa một bên nhàn nhã đếm tiền, một bên phúc hắc lên tiếng:

- Tiểu Châu a. Nàng không biết câu "muốn ăn phải lăn vào bếp" hay không a? Chẳng lẽ thật sự giống như lời đồn, nàng chính là bị tên tiểu vương gia kia đường hư rồi?

- Hừ! Lo mà đếm tiền của người đi tử lão bản*.

* Tử lão bản: Lão bản chết tiệt.

- Ha ha. Tiểu Châu a, nàng càng lúc càng đáng yêu a. Thật là ta muốn đem nàng thú về Ba Tư. - Nói đến đây, đáy mắt hắc hiện lên tia chiếm đoạt mãnh liệt.

Nàng run người, cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nàng nhìn hướng mắt hắc, lại nhìn chính mình thì bất ngờ không thôi. Nha? Như thế nào hắc có thể mặt không đổi sắc nhìn ngực của nàng? Trong lúc nhất thời tức giận nàng đã quăng gối vào mặt hắc, mắng:

- Sắc lang! Có tin ta thiên người không?

- Ách? Nàng cũng không cần như vậy tuyệt tình a. Nàng làm ta thật thương tâm. - Hắc đưa tay ôm ngực, gương mặt cực kì cực kì giả tạo nói.

Nàng quăng cho hắc ánh mắt khinh thường, không thèm so đo với hắc nữa mà trở về phòng ngủ của mình.

Đêm đến, nguyệt quang rọi vào khe cửa. Tiết Châu đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều.

Lúc này trong phòng nàng lại nhiều lên một người. Bóng đen đó đứng trước giường nhìn nàng rất lâu giống như đang có điều gì đó suy nghĩ.

Hắn từ từ nâng tay hướng nàng mà đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

- Tiết Châu. - Thanh âm hắc ôn nhu vang lên. Nhất Minh ngồi xuống cạnh giường nhìn nàng ngủ. - Nàng a. Thật là không phòng bị gì cả. - Hắc mỉm cười nói rất nhỏ. Những lo lắng tích tụ bao lâu nay đã hoá thành một màn im lặng. Chỉ là nhìn nàng ngủ trong an bình.

Không lâu sau, hắc cứ như vậy mà biến mất tung cũng không có ý định đánh thức nàng.

Ba ngày... Ba ngày này trôi qua một cách khủng bố đối với nàng. Thiên! Bọn người này đúng là bốc lột chết nàng. Ba Tư hoàng tộc a! Khi nào các người mới tìm tới ta?

Tiết Châu nằm trong xe ngựa phi thường sầm muồm đếm từng giây trôi qua. Bỗng từ bên ngoài có tiếng bước chân hớn hỏ chạy đến. Không cần đợi lâu, tên thị vệ đã đẩy mảnh cánh cửa phòng nàng, vui vẻ hô:

- Quận chúa! Cái kia Ba Tư hoàng tộc đương thời đã đến tìm người rồi.

- A? Thật sao? - Vừa nghe thấy thế hai mắt nàng sáng rỡ, kích động nhảy dựng lên.

- Xác thực là như vậy. Bọn họ mời người tới hoàng cung để hiến vũ.

- Nga? Người bảo hoàng hậu của các người nhanh một chút tìm cho ta bộ thất sắc Ba Tư y, quạt cũng là cùng màu kim tuyến, còn khăn che mặt thì dùng màu trắng đính bạch hoa hồng. - Nàng nhanh chóng phân phó rồi đến gương sửa sang đầu tóc.

Tên thị vệ cũng nhanh chóng thi hành mệnh lệnh. Aiz, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay a. Thật không uổng công nàng cùng bọn Nạp Đa tốn nhiều công sức lưu lạc để tạo tiếng vang cho thần bí nữ tử. Cũng không uổng công nữ nhân kia của Nạp Đa đặc biệt chế tác ra bộ y phục bảy màu kia.

Hoàng cung Ba Tư...

Nơi đây sớm đã trở thành một dạ hội yến tiệc. Bọn quan thần phản loạn đi theo tể tướng hôm nay tấ đều tụ sẵn bên trong chờ xem nữ tử thần bí. Bên cạnh bọn chúng đều là những kĩ nữ xinh đẹp, Thân thể đầy đặn mê lòng người.

Bên trên cao cao tại thượng chính là đương kim hoàng thượng - tể tướng Uy Nhĩ Tề Ma. Mà xung quanh ông ta chính là gia quyến của gã.

- Đoàn xiếc lữ hành đến! - Một tiếng hô vang lên khiến cho tất cả mọi người trong đại sảnh im lặng. Mọi hoạt động đều đình trệ.

Vừa dứt lời, phía đại môn liền xuất hiện bốn thân ảnh. Ai nấy cũng đều mang mặt nạ che mặt tiến vào từng bước.

Tiết Châu nàng chính là đi trước thu hút ánh mắt của mọi người, theo sau là Nạp Đa, sát thần thị vệ và Kiều Thi. Bọn họ đều tựa cuối thấp đầu nhất có thể.

Nàng vừa bước vào, bên trong mọi người liền mở to mắt nhìn một mình nàng. Nàng hôm nay so với thường ngày đẹp hơn bội phần. Trán điểm hoa mai đỏ, mái tóc đen xoã tung như thác nước dài mượt mà. Một bên đỉnh bạch hoa hồng kèm theo mặt nạ trắng làm cho người ta không rõ dung nhan nhưng có thể nhìn thấy càng mỹ. Y phục màu trắng làm chủ đạo như cũ chỉ là hoạ tiết xinh đẹp, sống động hơn. Xung quanh gấu váy viền màu hoàng kim, bên trên có vài hình thù kì lạ màu lửa đỏ. Những hình thù đó cứ như dây leo mọc ra những bông hoa sắc sỡ màu cam nhạt. Lại từ quanh những đoá hoa đó là các đường chỉ tinh xảo màu xanh lam và màu tím huyền ảo kết hợp. Ở giữa ngực lại thuê một đoá hoa hồng màu phấn. Nhất thời làm cho người khác hít thở không thông.

- Chúng thần tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. - Bọn Tiết Châu vừa đến giữa trung tâm chính điện liền dừng lại bảo trì khoảng cách mà quý xuống hô.

Uy Nhĩ Tề Ma vuốt chòm râu dài, ánh mắt nheo lại đánh giá nàng hỏi:

- Đã đến trước mặt ta tại sao cond không mở mặt nạ che mặt?

Nàng nhếch môi. Trong lòng tất có nghĩ đến sẽ lắt sinh sự tình như thế này bèn đáp:

- Tàu hoàng thượng, tiện thần đây là đang chấp hành đúng lời dặn của tiên sư, khi vào nghề này tuyệt đối không được cho người khác xem dung nhan.

- A? Tại sao lại kì quái như thế? - Lão ta tò mò, hứng trí hỏi tiếp.

- Hoàng thượng, ngài không cảm thấy so với những vũ công bình thường thì vũ nữ che mặt bí ẩn sẽ hấp dẫn hơn sao? - Nàng không sợ hãi nói.

Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều kinh ngạc. Trong lòng ngầm nghĩ hình như cũng có chút đúng. Nữ tử khi hiển vũ đeo mặt nạ che mặt sẽ có cảm giác rất thần bí. Huống hồ sau khi che mặt rồi cảm giác mỹ hình như tăng lên!?

- Hào! Vậy bây giờ có thể bắt đầu đi. - Uy Nhĩ Tề Ma nhìn nàng đưa yêu cầu.

- Tuân lệnh.

Dứt lời, ba người kia đã ngồi bệch xuống sàn nhà, bắt đầu tấu nhạc còn nàng chỉ buông lỏng hai tay từ từ xoay vòng tròn một cách chậm rãi.

Vài giây sau tiết tấu rõ ràng nhanh hơn, nàng xoay cũng ngày càng tăng tốc mà hai tay nâng quạt cũng ngày càng cao để hai vải lụa lay động xung quanh người nàng.

Đúng vào lúc tiếng nhạc "tang" một cái thật mạnh, Tiết Châu rút cuộc cũng người xoay mà hai tay nàng cũng lập tức mở quạt. Chiếc quạt này có vài bảy màu sắc kết hợp hài hoà và đỉnh theo kim tuyến do chính tay nàng nhuộm. Khi nàng dùng chúng uốn lượn theo từng cử động của mình, người xem cứ ngỡ mình thật sự nhìn thấy cầu vồng xinh đẹp.

Tất cả mọi người xem đến chăm chú ngỡ ngàng. Nàng vừa múa vừa di chuyển bước chân đến gần ngai vàng. Cứ như vậy nhẩn nại, nhẩn nại nhích từng bước.

Cuối cùng vào lúc Nạp Đa "ting" hai cái âm thanh phát ra vô cùng mạnh mẽ, nàng rút cuộc bỏ đi hai cây quạt của mình mà lấy từ bên dưới đùi ra một thanh trường kiếm lao thẳng về phía Uy Nhĩ Tề Ma.

Lão ta vì bất ngờ mà không kịp phản ứng còn bọn quan thần phé đi ở dưới cũng đồng dạng như vậy.

Nàng đứng bên cạnh lão ta, mũi kiếm cứa vào cổ khiến cho nó r rỉ máu.

- Hoàng thượng! - Sau một lúc định thần, bọn người kia bây giờ mới giật mình, kích động đứng lên.

- Không ai được cử động, nếu không ta sẽ... - Nàng trừng mắt nhìn tất cả như cảnh cáo. Song, lại liếc mắt nhìn Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa.

Hắn từng bước bước lên, tay mở khăn che mặt làm cho mọi người nhìn rõ dung mạo của hắn. Tay còn lại tiếp kiếm từ trong tay nàng nói:

- Các người nhìn rõ rồi chứ? Ta, Thập Nhạn A Khắc Nạp Đa - thái tử Ba Tư quốc, con trai vua Táp Na đệ nhất. Hôm nay ở đây xử tội lũ phản nghịch các người. - Hắn lia ánh mắt về phía Uy Nhĩ Tề Ma, lạnh lùng mỉm cười: - Trước tiên chết chính là người!

Nói rồi hắn vung tay. Dao quang kiếm ánh nhanh như chớp hướng lão ta chém tới. Lúc tưởng chừng như hắn đã thực sự sẽ bị Nạp Đa chém một nhát vậy mà lại xảy ra đại biến lật ngược ván cờ.

Uy Nhĩ Tề Ma nhếch môi, một chương nhanh chóng đánh bay Nạp Đa ra xa. Lão khinh thường nói:

- Nếu như ta như vậy dễ dàng bị một cái oắt con như người giết thì ta đã sớm không leo lên được vị trí hôm nay.

Mọi người cả kinh. Ngay lúc Tiết Châu còn ngay người, lão ta đã tóm được cổ của nàng, dùng sức nâng nàng lên trên không. Khoé miệng mang tia trào phúng:

- Tốt lắm! Không ngờ người nữ tử như vậy mà dám làm chuyện to gan tày trời. - Hắn dời ánh mắt nhìn xuống viên sapphire trên cổ nàng, khoé miệng nâng lên rồi một trận cuồng tiêu: - Nha? Ra là thái tử phi. Hà hà, hôm nay ta sẽ cho phu phụ người đồng lòng chôn thay tại đây!

Không! Nàng không phải thái tử phi! Nàng thật sự muốn nói như thế nhưng không có cách nào mở miệng được. Chỉ thấy cổ họng mình khô khốc, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

- Không! Nàng không phải. Mau thả nàng ra. - Nạp Đa mở hời tóa ra. Thiên! Nếu nàng thật sự bị lão giết chết như vậy đại họa sẽ ập đến Ba Tư a.

Tên thị vệ nhanh chóng lao tới, rút gươm hướng lão chém xuống nhưng thanh gươm đã bị người khác cản lại.

Đó chính là trưởng nhi tử của lão. Hắn ta nhìn hắn đầy khiêu khích:

- Nếu ta đoán không lầm thì đây chính là thái tử cận vệ đi?

- Không sai, chính là ta. - Sát thần thị vệ nhếch môi.

Hai bên xem như chào hỏi liên giao nhau động binh khí đánh đến long trời lở đất. Nhưng chính là vẫn cứu không được Tiết Châu.

Kiều Thi sớm đã thân thể mềm nhũn, vô lực ngã trên sàn đất lạnh lẽo nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra như một con ác mộng.

Lực đạo trong tay Uy Nhĩ Tề Ma càng lúc càng tăng. Cơ hồ muốn bóp gãy xương của nàng. Nàng vô lực quơ loạn muốn thoát khỏi tay của hắn nhưng vẫn không được. Chân cách mặt đất của càng lúc càng xa. Bây giờ bản thân nàng chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, rất khó thở. Thật sự chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Uy Nhĩ Tề Ma gương mặt dữ tợn, khoé miệng nở nụ cười nhìn nàng. Bây giờ nàng không thể nào quản nhiều được nữa. Nàng chỉ cảm thấy đau đớn giày vò muốn chết đi. Đau quá, khó thở quá... Ai đó đến giết nàng đi, đừng để cho lão tao tra tấn nàng nữa. A! Có lẽ nàng sắp chết rồi. Có thể sau khi chết nàng sẽ tá thi hoàn hồn, trở về thế giới chính mình chăng? Thời điểm nàng buông xuôi tất cả, đột nhiên không biết ở đâu vang lên âm thanh hùng hậu:

- To gan! Mau bỏ bàn tay dơ bẩn của người ra khỏi người nàng.

Các giác quang của nàng đình trệ như bị gì đó ngăn cản không cho hoạt động nên cũng chỉ đành có thể mơ màng đoán người đến là ai.

Chỉ nghe một tiếng "bùm" rất lớn, nàng đã ở trong vòng tay ấm áp của một người ho sặc sụa. Người đó nhẹ vỗ lưng nàng giúp nàng thuận khí, giọng đầy lo lắng:

- Tiết Châu, không sao chứ? Có chỗ nào bị thương nói cho ta xem.

Nàng vẫn ho lấy ho để. Đến khi nàng từ trong mụ mị tỉnh hẳn đã thấy nàng được Kiện Minh ôm. Bên cạnh là Nhất Minh cũng đồng dạng lo đến chân tay không yên. Bọn họ vừa thấy nàng mở mắt, sắc mặt liền hoà hoãn một chút.

- Ta không sao... - Nàng suy yếu thì thảo. Nhưng lúc này không hiểu sao nàng không cảm được nước mắt. Từng giọt nóng hổi cứ như vậy tí tách rơi xuống khiến cả hai người kia càng lo lắng hơn.

Bọn họ quỳnh quán chân tay, vội vàng dùng ống tay áo của chính mình lau nước mắt cho nàng. Kiện Minh nhủ mảy, quan sát khắp cơ thể nàng hỏi:

- Tiết Châu, có phải bị đau ở đâu không?

- Hồn đàn! Bây giờ ta liền đi giết chết tên cầu lão đầu kia! - Nhất Minh tức giận đứng phắt dậy. Nhưng Kiện Minh đã kịp thời nắm lấy tay hắn. Ngăn hắn đại khai sát giới.

Tiết Châu sau khi cố gắng đè nén tiếng nấc của mình, nàng bấy giờ mới dùng đôi mắt động nước nhìn bọn họ. Khuôn mặt nhỏ nhắn có mang chút giận hờn, đôi mắt không tự chủ cứ tiếp tục rơi lệ mà đôi môi kia cứ bị nàng mím lại như trách cứ bọn hắn khiến cho bọn hắn ngẩn người.

Nhất Minh lập tức trong lòng cảm thấy rất thoải mái mà đem mặt nàng xoa xoa:

- Tiết Châu a! Người thật sự đáng yêu a.

- Khụ! - Kiện Minh lập tức hắng giọng, liếc mắt cảnh cáo hắn.

Lúc này ngoài dự liệu của bọn hắn. Tiết Châu cư nhiên... nổi trận lôi đình. Dùng sức lực yếu ớt của nàng mà đánh bọn hắn. Vừa đánh vừa hét:

- Các người... tại sao tới bây giờ mới đến? Các người có biết ta chờ các người lấy lắm rồi không? Các người... các người...

- Xin lỗi. Ta xin lỗi. - Trong lòng Kiện Minh và Nhất Minh nói lên. Bọn hắn bất chấp đây là đâu, bấy chấp lễ giáo nam nữ mà ôm chặt lấy nàng.

- Bọn khốn khiếp các người có phải hay không đã quên mình đang ở trong tình cảnh nào rồi? - Uy Nhĩ Tề Ma sau khi trướng một chương của Nhất Minh khó khăn đứng lên. Lão ôm lấy ngực mình, bên môi chảy ra một vệt máu.

Lão phát tay, lập tức hai bên binh lính tràn vào chia giáo về phía bọn Tiết Châu.

- Bắt bọn chúng lại cho ta!

- Ba Tư bộ hạ có phải là hơi vội vàng rồi không? - Kiện Minh nhếch môi. Không biết từ lúc nào xung quanh bọn Nạp Đa đã được bao bọc bởi một đám sát thủ của Hắc sơn trang.

- Chỉ bằng vài người các người? Ta phi! - Uy Nhĩ Tề Ma phun xuống đất nước bọt của mình thể hiện hắn khinh thường tột độ.

- Ô? Từ lão đầu, người làm ta thấy chương mắt rồi đó. - Nhất Minh gương mặt âm trầm, khoé môi treo lên nụ cười tàn ác. Đôi mắt như ác ma trừng lớn về phía lão khiến lão nổi lên từng trận ớn lạnh.

Hắn rút kiếm, từng bước từng bước đến gần lão. Lão ta tuy rằng có chút kiêng kỵ sát khí của hắn nhưng vẫn cố chấp rút kiếm nghênh chiến. Lão ta điên cuồng tấn công Nhất Minh nhưng hắn lại không có vẻ gì là gấp gáp. Ngực lại rất dễ dàng và nhàn nhạ hoá giải hết tất cả trận đòn. Mà bên dưới kia, binh sĩ cũng sát thủ hai bên giao tranh cũng rất nhanh biết kết quả bên nào đang ở thế thượng phong.

Tiết Châu nhìn chằm chằm cuộc giao tranh của Uy Nhĩ Tề Ma và Nhất Minh. Cứ tưởng hắn đánh không lại lão ta nên quay đầu hỏi Kiện Minh:

- Cha, người không giúp hắn sao?

- Tại sao? - Hắn tỉnh bơ hỏi lại nàng.

- Nhưng là... hắn đánh không lại.

- Hắn đang đùa vui. Ta cũng không muốn động tay. Có người dọn dẹp giúp ta không phải rất tiện lợi sao? - Hắn nở một nụ cười rất ư là cáo già hướng nàng đáp làm nàng một phen co giật khoé miệng. Tuy rằng bản thân sống chung mái nhà với hắn đã mười năm, đã chứng kiến rất nhiều cảnh hắn phúc hắc gian trá nhưng nàng lại không ngờ hắn lại gian trá và lười như thế này! Kháo! Vậy mà nàng vẫn một mực hâm mộ hắn là anh hùng hào kiệt, dù phúc hắc nhưng vẫn nghĩa khí. Thật sao lắm, sai lắm a.

Sau một hồi sau, đám binh lính và quan thần phản loạn đã bị Hắc nha trang sát thủ giết sạch. Thậm chí bọn họ còn nhảm chán ngồi bệch xuống đất nhìn trận đấu của Nhất Minh.

Không hiểu như thế nào giữa một biển máu tanh như vậy mà bọn người này còn có thể có tâm trạng ngáp lên ngáp xuống như thế. Nhưng mà sống trong thời đại này riết rồi Tiết Châu nàng cũng quen. Đây là thời chiến quốc, người không giết ta thì cũng là ta giết người. Người ở đây đa phần đều là bước lên vinh quang bằng cách đạp lên con đường đầy máu tươi của người khác. Đối với nàng mà nói giết người, nhìn thấy máu tanh đã là chuyện không có gì đáng nói chỉ là nàng không thể phản bội lại nhân tính của mình mà cảm đạo giết người thôi.

Đột nhiên âm thanh lạnh lùng của Nhất Minh vang lên:

- Đủ chưa?

Uy Nhĩ Tề Ma giết mình. Lão nhìn hắn, khuôn mặt hiện lên chính là khiếp sợ. Trong khi lão ta một nhọc thờ dốc thì hắn lại mặt không đổi sắc, hơi thở đều

đều chậm rãi nhìn lão.

- Ngươi... ngươi... - Lão cả kinh lắp bắp. Bấy giờ lão mới nhận ra tất cả đồng minh của lão đều đã chết mà bên kia sát thủ lại là có người nằm lăn ra giữa sàn mà ngủ. Rốt cuộc thì lão dùng hết sức lực nhưng là vẫn đánh không lại hắn!?

- Ngươi nói nhiều quá đấy. - Nhất Minh vừa dứt thanh âm, thanh kiếm lạnh buốt đã đâm xuyên qua ngay chính tim lão khiến lão chết ngay tức khắc mà vẫn không thể nhắm mắt. Cứ như vậy từng mắt nhìn nụ cười tàn nhẫn hắn mà ngã xuống.

Sau trận chiến tại hoàng cung Ba Tư mọi thứ đã trở lại bình thường. A Khắc Nạp Đa hiển nhiên trở thành quốc vương. Trước lúc từ biệt bọn họ trở về Thánh An quốc, nàng nghiêm túc đứng trước mặt Nạp Đa:

- Ta có vài lời muốn nói với ngươi.

Hắn nhướng mày hướng nàng:

- Mời nói.

- Kì thật tên ngu ngốc nhà ngươi lúc nào mới phát hiện ra người quan trọng thật sự đối với ngươi? Ngươi vẫn còn nghĩ ngươi ái ta sao? Sở dĩ ngươi có cảm giác muốn chiếm đoạt ta vì ngươi không có được ta thôi. Hay là... bởi vì người bên cạnh ngươi đã ở quá gần cho nên ngươi không biết trân trọng? Ta chắc hẳn ngươi biết ta đang nói đến ai nên hãy suy nghĩ đi. Còn viên sapphire này... trên đó đã khắc danh của ta nên không thể hồi lại. Đành phiền ngươi vất vả tìm một viên ngọc khác xứng với nàng.

Nạp Đa bị nàng giáo huấn một trận liên tiếp người mà nàng cũng không có ý định ở lại đây lâu vì thế sau khi nói xong đã trực tiếp lên xe ngựa đi. Mãi cho đến lúc nàng đi rồi, hắn mới sực tỉnh, quay đầu nhìn nữ nhân của hắn bên cạnh bằng đôi mắt sâu thẳm.

Trên xe ngựa, Tiết Châu đầu nể đầy hắc tuyến nhìn hai người nam nhân trước mặt:

- Sao các người lại ở cùng xe ngựa với ta?

- Ta tất nhiên là muốn bên cạnh nàng bồi đắp tình cảm a. - Nhất Minh rất không biết xấu hổ đáp. Hắn miệng cười tới tận mang tai nhìn nàng.

- Còn ta tất nhiên là ở đây canh hắn có ý đồ xấu với con. - Kiện Minh nhắm mắt dưỡng thần, từ tốn trả lời.

- Ha ha! Vui nhĩ? - Nàng khoé miệng co giật nhìn một bên như con khi nói đủ thứ chuyện, lảng xằng lịch xịch. Một bên như tảng băng ngàn năm im ru phẳng phắc. Thật sự... không thú vị chút nào.

- Thế bây giờ có thể nói cho ta biết vì sao các người không cứu ta sớm chút không? - Nàng gương mặt cười đến u ám, khoanh tay bắt chéo chân. Bộ dạng như bà thím đến hỏi tội.

Vừa nghe nàng nói như vậy Nhất Minh đang loay hoay lập tức đông cứng ngồi im còn Kiện Minh lại mở to mắt.

- Hô hô, có thể cho ta một lời giải thích không? - Nàng hắc ám cười làm cho bọn hắn nổi da gà.

- Ách... cái này nàng nên hỏi cha của nàng, vương gia đại nhân a. Ta mọi sự đều nghe theo hắn sắp xếp. - Nhất Minh rất không nghĩa khí mà quăng mồi lửa qua cho Kiện Minh khiến hắn tròn mắt.

- Ồ? - Nàng đưa mắt, mỉm cười đến sáng lạng hướng hắn chờ giải thích.

Kiện Minh nhất thời không biết nói gì. Chẳng lẽ nói hắn không cứu nàng vì muốn nàng tự thoát ra? Hay là nói vì muốn xem năng lực của nàng? Sặc... nói như thế thì hắn chỉ có nước đi châu Diêm Vương. Vì thế hắn bèn đánh liều, hắng giọng, thanh âm bí bí ẩn ẩn nói:

- Ta không cứu con sớm là vì...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

- Ta không cứu con sớm là vì... ta với Nhất Minh đại nhân đây lúc ấy đang làm chuyện cực kì quan trọng! - Kiện Minh bí bí ẩn ẩn nói. Hắn liếc mắt nhìn Nhất Minh thấy Nhất Minh cũng đồng thời liếc mắt nhìn mình. Trong đáy mắt bọn họ nhóm lửa bùng cháy. Tiết Châu sững sờ một lúc liền cười. Về mặt am hiểu. Thì ra bọn họ chính là đoạn tụ chi phích. Không sao, không sao. Nàng cũng không có kì thị người đồng giới, sẽ hào hào tác hợp cho bọn họ a.

Mặc khác trong lòng Nhất Minh lại ngậm tức giận. Cái tên thói vương gia này! Như thế nào lại nói chuyện mờ ám như thế? Có phải hay không muốn người ta nghĩ bậy nghĩ bạ? Hừ... cái gì mà cùng hắn làm chuyện đại sự? Chính là ngồi trên nóc nhà ngắm Tiết Châu a!

Đi khỏi công biên giới của Ba Tư quốc chính là phải xuyên qua một khu núi hoang. Dọc theo lối mòn, xe ngựa bọn họ chịu không ít xóc nảy khiến ruột gan Tiết Châu cứ lòng lộn cả lên. Xem ra đường mòn này có không ít ổ voi đi?

Rời khỏi địa phương đầy ổ gà đó chính là đến một trấn nhỏ. Ở đây cũng không phải gần kinh thành nhưng là phụ cận gần nhất với biên giới Ba Tư nên kinh tế cũng có thể gọi là khá giả. Bọn họ người qua, người bán tập nập. Thị trường cũng sẽ có vài ba tiếng ồn ào, cò kè giá cả.

- Tiết Châu, đói bụng không? - Kiện Minh bắt ngờ lên tiếng. Ngữ điệu ôn nhu hướng nàng hỏi tới.

Nàng mạnh mẽ gật đầu. Bây giờ nhìn lên trời cũng có thể nhận ra đã quá trưa rồi. Không đói bụng cũng là nói dối.

Kiện Minh vừa thấy nàng gật đầu liền đổi phu xe bên ngoài vọng đến:

- Người trước kiểm chỗ nào nghỉ ngơi.

- Vâng ạ. - Phu xe cung kính đáp. Không lâu sau đúng thật tìm được một khách điểm hạng tốt. Xe ngựa bọn họ dừng lại lập tức ba đoàn xe ngựa sau cũng đồng loạt dừng theo.

Theo sau đó chính là một đoàn người chen chúc đi xuống mà Kiều Thi cũng lẫn trong đó. Nhóm người tiến vào trong khách điểm liền phân chia ra chỗ ngồi, gần như là bao thầu hết cả khách điểm này. Nhưng đặc biệt bàn của Tiết Châu vẫn duy trì ba người, ai cũng không dám đến ngồi cùng kẻ cả Kiều Thi. Thật làm trong lòng nàng có cảm giác kì quái. Như thế nào bọn người kia có vẻ sợ Kiện Minh và Nhất Minh thế nhỉ? Nàng thấy bọn hắn rất tốt a.

Bọn họ vừa ngồi xuống bàn, một tiểu nhị mặt mày sáng lạng, vui vẻ hướng bọn họ đi tới chào mời:

- Các vị khách quan, các ngài muốn dùng gì?

Tiết Châu liếm liếm môi, lập tức lên tiếng trả lời trước:

- Lấy cho ta ba chén súp nóng, một đĩa gà nướng, một bát gà nấu thập cẩm nầm, một đĩa bào ngư di cá, ba bát cơm.

- Vâng, có ngay.

- Tiết Châu, ta có việc này rất thắc mắc. - Nhất Minh đột nhiên lên tiếng.

Nàng đưa mắt nhìn hắn ý bảo hắn nói tiếp.

- Nàng tại sao biết ta cùng vương gia đây đến từ lâu?

- Còn phải hỏi? Hừ... không phải lúc trước khi ta đang biểu diễn chính là người dùng đá bắn vào tay của Nạp Đa hay sao? Đừng tưởng ta không biết sự tình. - Nàng trừng mắt nhìn hắn. Mỗi thủ bất nàng nhảy như điên nàng còn chưa quên đâu!

- Ha ha! Thì ra nàng nhìn tới sao? - Nhất Minh gượng cười. Hắn không ngờ nha đầu này lại có thể phóng mắt nhận ra bọn hắn trong lúc bọn hắn dùng áo choàng.

- Ta như thế nào không nhận ra. - Nàng nói nửa chừng lại chỉ về phía Kiện Minh nói tiếp: - Huống chi trên người cha ta, áo choàng hình mặt cười ngay vai chính là lúc mười tuổi ta thuê lên a.

Nhất Minh bây giờ mới vỡ lẽ. Thì ra... chính là nhìn hình thuê đoán người a.

Vừa lúc đồ ăn được bưng lên, tiểu nhị hướng các nàng cúi người đầy chuyên nghiệp:

- Khách quan, thỉnh dùng.

- Ân. - Nàng đáp một tiếng. Cũng không đợi ai mời dùng gì cả mà trực tiếp cầm đũa lên gấp lấy gấp để ăn.

Trên mặt hai nam nhân ngồi đối diện nàng chính là một trận run rẩy. Tôn quý Thiên Bảo quận chúa... nếu như không chứng thực tình cảnh ăn uống của nàng thì nói ra cũng không ai dám tin nàng lại có thể mạnh mẽ như vậy. Ăn... đúng thật làm cho người ta không nhớ cầm đũa.

Nàng ăn một hồi mới cảm thấy kì quái. Sao không ai cùng nàng tranh đồ ăn vậy kia? Sau khi ngẩng đầu lên mới thấy bọn hắn thế nhưng đến cả đũa cũng chưa cầm lên:

- Các người sao lại không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?

Bọn hần im lặng không đáp chính là dùng đôi mắt thâm thuy nhìn nàng. Kiện Minh thanh âm ôn nhu hỏi lại:

- Tiết Châu, mấy ngày qua ăn uống không đủ sao?

- Đúng vậy a. Các người không biết đầu ta ở Ba Tư thật sự không dễ sống chút nào. Ban đầu bị bọn buôn nô lệ bán cho một tên quý tộc bản tử. Sau khi ta trốn thoát lại bị binh lính của hần đuổi theo bắn trúng một mũi tên. Song, ta và Kiều Thi được Nạp Đa chiếu cố nhưng thật sự thảm a. Bọn hần chính là đang trong cảnh thiếu bạc. Thế là ta phải tự thân vận động để có miếng ăn nga. Nhưng các người biết đấy, nói là đi biểu diễn khắp nơi nhưng kì thật bọn người kia rất nhân hạ. Chỉ biểu diễn có một tiết mục mà kẻ thì đánh đàn, người thì đi lên đi xuống sân khấu lấy tiền. Chỉ có ta thật sự mệt chết, uồn ẻo muốn gãy cả sống lưng a. Vậy mà bạc thu vào mua lương thực cũng chỉ vừa đủ. Đúng là tức chết ta mà. Như thế nào lương thực ở Ba Tư lại mắc như thế? Hại ta ăn không no, cứ như vậy lưng chừng bụng đói. Không biết ta đã giảm được bao nhiêu cân rồi a! - Nàng xỏ một tràn bụng tức. Miệng cũng không chịu thua mà cắn một miếng thật to vào đùi ca. Lập tức trên đùi gà xuất hiện một lỗ to dẫu rằng.

Thật ra đồ ăn ở Ba Tư quốc không mắc nhưng là vận nàng rui, gặp phải lúc Ba Tư quốc đang trong thời nội chiến. Uy Nhĩ Tề Ma vì hao tổn một lượng lớn tài vật mới ngồi được lên vị trí hoàng đế kia nên mới tăng giá thuế để thu vốn về. Mà người dân cũng vì túi quần mới bắt đầu đi tăng giá tiền.

Kiện Minh và Nhất Minh ban đầu nghe xong là sùng sốt. Tiếp theo ánh mắt phá lệ ôn nhu nhìn nàng tức giận cắn cắn đùi gà. Nhất Minh nhẹ giọng nói, cứ như hần đang an ủi nàng:

- Vắt và cho nàng rồi, Tiết Châu.

Nàng không đáp. Tay cầm đùi gà cứ thế dùng mảnh xù lí gọn gàng. Tận lực đến khi ăn no mới thôi. Lúc này cách đó không xa có một cái bàn ngồi ba người nam nhân. Bọn họ bắt quai tám chuyện nơi này.

- Này này, người có nghe không? Mỗi đêm trấn này đều có người mất tích a. - Nam nhân Giáp.

- Có có. Thật sự rất bí ẩn. Người sống sờ sờ như vậy cư nhiên không biết tung tích. Mọi người trong trấn tuy rằng đi tìm nhưng cũng là lực bất tòng tâm a. - Nam nhân Bính.

- Chắc, các người nghĩ có khi nào là yêu quái không? - Nam nhân Uất.

- Cũng có thể a. Nếu không như thế nào lại kì lạ như vậy. Hiện nay trong trấn đã mất tích không dưới một trăm người. - Nam nhân Giáp đồng tình.

Nghe thấy chuyện bát quái tất nhiên Tiết Châu sẽ dựng lỗ tai lên mà nghe ké. Sau khi nghe xong đoạn đối thoại của bọn họ, nàng hướng Kiện Minh hỏi:

- Cha, người quản lí chính sự đất nước như vậy có phải hay không cũng biết chút chuyện này?

- Ta cũng là mới nghe qua. Như thế nào tri huyện ở đây không báo cáo? - Kiện Minh kì quái suy nghĩ. Hần mím môi, thần sắc ngưng trọng. Nếu như một hai người mất tích thì đúng là có thể mất nhầm mất mờ cho qua nhưng hiện tại người mất tích trên dưới vượt quá một trăm như thế nào hần có thể xem như chưa nghe thấy gì đây?

Không đợi nàng cùng Kiện Minh lên tiếng, Nhất minh đã nhanh chóng hướng ba người kia bát quái hỏi:

- Nga? Các vị huynh đệ, có thể hay không cho ta hỏi chuyện một chút?

- Người muốn hỏi gì? - Nam nhân Uất.

- Không biết các người có biết nhà nào có người mất tích có hay không xảy ra chuyện kì lạ gì? - Hần chóng cầm mím cười hoà nhã hỏi tiếp.

- Ủm... nghe nói triệu chứng đồng dạng đều là trước khi đi ngủ thất thần. Cho dù người nhà bọn họ có khoá cửa chốt bọn họ cẩn thận cách mấy đi chẳng nữa đều sáng hôm sau mất tích. - Nam nhân Bính.

- Nha? Đa tạ. - Hần quay về chỗ ngồi. Đưa mắt nhìn Kiện Minh và Tiết Châu như xem chuyện vui. - Ấy da, chuyện này cũng không phải chuyện của ta. Bất quá... Tiết Châu a, nàng nghĩ như thế nào?

- Yêu quái. - Nàng không do dự trả lời. Nếu như đây là thời đại của ba vị tam đại vương phi ở bên Nhật Quang quốc thì xác định chính là có yêu nghiệt hoành hành. Mặt khác có thể yêu nghiệt này cùng nữ vương Bách Từ Liên có quan hệ đi? Tốt nhất vẫn là không nên chọc vào.

Lời vừa nói ra nhất thời làm cho Kiện Minh và Nhất minh ngạc nhiên không thôi. Một lúc sau Kiện Minh mới lắc đầu, nhếch môi:

- Không có khả năng.

- Chính là có khả năng! Ta nói các người chớ dây vào chuyện này. - Nàng kiêu định nhìn bọn hần. Cho dù thế nào nàng nhất định phải ngăn cản hần đi tìm đường chết.

- Nếu ta nói ta sẽ tra rõ chuyện này? - Kiện Minh cũng đồng dạng giương mắt nhìn nàng đáp lại một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Thân thể Tiết Châu chấn động. Kiện Minh như vậy mà nói ra những lời này. Thật khiến nàng tức chết. Nhưng nàng cũng không thể làm ngơ trước tánh mạng của người ở trần này. Bây giờ phải làm sao đây? Phải chi nàng có pháp thuật như bọn người Tuyết Linh thì hay biết mấy... Khoan đã, bọn người Tuyết Linh... Ngân Nhi!? Đúng rồi! Thời điểm bây giờ, Ngân Nhi đã nhớ lại được hết thấy rồi. Như vậy có thể giúp nàng a.

Nàng mãnh mẽ giương mắt nhìn chăm chăm Kiện Minh, một lần nữa hỏi:

- Cha, người thật sự muốn cứu người dân ở đây? Không tin có yêu quái sao?

- Đúng vậy. - Hấn gậy đầu khẳng định.

Tiết Châu thở dài, hướng Nhất Minh hỏi:

- Nhất Minh, người có đem theo bồ câu không?

- Có a. Ta định lát nữa đi thông tri với người ở Hắc sơn trang. - Hấn thân nhiên trả lời.

- Như vậy có thể cho ta mượn bồ câu của người sai bảo người của Hắc sơn trang làm chút chuyện không? - Nàng không vòng vo hỏi thẳng.

- Tất nhiên là được. - Nhất Minh mỉm cười.

Một lúc sau, sau khi ăn cơm xong, hấn đưa nàng đến một cái lồng chim. Bên trong con bồ câu đã ghim sẵn một ống đựng thư. Nàng không nghĩ nhiều mà lập tức hạ bút viết xuống: "Phải một người lập tức nhanh chóng đến Nhật Quang quốc hoàng cung tìm Nhị vương phi. Thỉnh nàng nhanh đến Vạn Ngân trấn ở Thánh An quốc có Tiết Châu gấp tìm."

Viết xong, nàng lưu loát nhét thư vào trong ống rồi thả nó đi. Nhìn nó bay trên trời xanh mà lòng nàng thấp thỏm. Cầu nó bay nhanh, người của Hắc sơn trang đi nhanh một chút đến thông tri với Ngân Nhi. Nếu không... sẽ thật thảm...

Thật ra nàng không trách Kiện Minh vì thật ra cổ đại cũng giống như hiện đại. Hầu hết trong tiềm thức con người đều nghĩ yêu quái không hề tồn tại. Hấn cũng là một trong số đó. Nhưng thật sai lầm a. Vốn hấn không tin, giờ lại gặp cái sự tình này thật nan giải... Kiện Minh hấn cũng là nghĩ cho con dân đi? Vẫn là không trách được hấn...

Nàng sắc bén hướng Nhất Minh nghiêm túc phân phó:

- Nhất Minh, ta nghĩ nên bảo những người còn lại về trước.

Nói ra những lời này nàng cũng rất đắn đo. Có ai lại không muốn mình được nhiều người bảo vệ chứ? Nhưng nàng không muốn kéo theo người vô tội cùng chết. Bởi vậy mới đối với nhất Minh nói ra câu này.

- Tiết Châu, người thật sự nghĩ có yêu quái sao? - Nhất Minh thật sâu nhìn nàng. Hấn tuy có chút hoài nghi nhưng không có bác bỏ suy nghĩ của nàng. Tuy nàng rất xảo trá nhưng làm việc gì cũng rất sắc bén cẩn thận. Nếu như không phải vạn nhất có lí do, nàng nhất định sẽ không nói ra những lời khiến người ta nghĩ đầu óc không tỉnh táo như thế.

Nàng lẳng lặng gật gật đầu.

- Thật sự khó đối phó?

- Ta không dám bảo đảm gì. - Nàng bình tĩnh trả lời. Thật ra trong lòng nàng mờ mịt hột đã sớm đổ xuống như mưa nhưng nếu bây giờ nàng không thanh tỉnh đầu óc của mình để suy nghĩ thì còn ai có thể suy nghĩ đây?

Nhất Minh nhìn nàng thật lâu, cuối cùng vẫn nghe theo lời nàng mà cho những người khác đi trước.

Các nàng đi gặp quan huyện ở đây. Lão ta vừa thấy các nàng liền không giấu được vẻ kinh ngạc:

- Tham kiến vương gia, tham kiến quận chúa.

Kiện Minh phất tay áo, hướng ông ta hỏi:

- Người là quan tri huyện ở đây, tại sao ngay cả sự tình này phát sinh cũng không báo cho ta biết?

- Bẩm vương gia, ngài cũng thấy đó. Người ở đây chịu ma thuật của yêu quái mới xảy ra chuyện. Nếu nói như vậy có ai tin chẳng? Ngay cả ngài cũng có tin không? - Ông ta bình tĩnh, hợp tình hợp lý giải thích.

Nghe ông nói vậy, trong mắt Kiện Minh hiện lên thần sắc không nắm bắt. Hắn không truy cứu nữa mà lảng sang chuyện khác. Ngó ý muốn tri huyện giúp bọn họ điều tra.

Tri huyện đại nhân do dự một chút nhưng vẫn gật đầu. Ông cho người đi hỏi thăm khắp trấn xem có người nào có dấu hiệu hay không. Quả nhiên, sau một lúc, tin tức đã được xác thực.

Các nàng đi đến ngôi nhà nhỏ. Mấy mảnh lá dùng để lợp nhà sớm đã mục nát. Bên trong ngôi nhà cũng không có gì nhiều, chỉ có một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế và một chút dụng cụ bếp.

Vừa bước vào căn nhà, bọn Tiết Châu đã nghe tiếng khóc thút thít. Phóng mắt đến trên giường thì thấy một người mẹ ngồi ôm đứa bé cỡ chừng mười tuổi. Ánh mắt nhìn đứa bé vô hồn mà tuyệt vọng.

Tiết Châu tròn mắt. Tiểu oa nhi này chỉ có mười tuổi mà bọn yêu quái đó cũng không tha hay sao? Đúng là làm cho lòng người kinh tởm!

- Các người là ai? - Nhìn thấy trong nhà của mình xuất hiện thêm vài người lạ, người mẹ liền mờ mịt, nắc nhen hỏi.

- Là ta, tri huyện đây. - Tri huyện đột nhiên lên tiếng trấn an bà.

Bà vừa nghe như vậy ánh mắt vội vàng giống như bám được cây cỏ cứu mạng:

- Tri huyện đại nhân, cầu ngài cứu... cứu con của ta đi. Nàng bị trúng tà rồi. Cầu ngài... cứu nàng đi...

- Bình tĩnh nào. Người đừng kích động như thế. Ta sẽ làm hết khả năng của mình. - Tri huyện mỉm cười hướng bà ta trấn an nhưng nàng thấy đỡ trong đáy mắt ông chính là bất lực.

Tiết Châu thờ dãi, nhìn sắc trời nhanh chóng bị bao phủ một màu đen. Kiện Minh đột nhiên lên tiếng:

- Tri huyện đại nhân, bình thường người mất tích là tầm khoảng mấy giờ?

- Bẩm, là vào khoảng nửa đêm.

Kiến Minh không đáp. Nhưng ánh mắt của hắn khoá chặt trên người hai mẹ con kia. Trên mặt tuy không biểu hiện chút cảm xúc gì nhưng nàng biết được hắn đang rất muốn cứu tiểu oa nhi đó.

Nhất Minh đặt tay lên vai nàng vỗ vỗ vài cái ý bảo không cần lo. Nàng nhẹ gật đầu.

Cứ như vậy, bọn họ tại đây ngồi rất lâu. Đến khi mí mắt nàng cảm thấy nặng trĩu, bên tai truyền đến một âm thanh:

- Tốt cuộc tới!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Canh giờ vừa điểm đúng nửa đêm. Nếu là ở hiện đại có lẽ cũng đã đến mười hai giờ. Nghe tiếng nhắc nhở, mọi người trong trạng thái ngủ gật chạng tỉnh, cảnh giác đề phòng nhìn khắp nơi. Từng cơn gió lạnh buốt rít gào qua khe cửa, xô đập các cánh cửa với nhau tạo nên âm thanh "lạch cạch" rất quỷ dị.

Tiết Châu cắn môi dưới, lòng bàn tay có chút ướt mồ hôi. Phi phi phi! Ta nói ai mà không sợ yêu quái? Chỉ có những tên ngốc như Kiện Minh mới gan hùm gan cọp chui đầu vào rắc rối. Thiên a! Thần a! Đường Ngân Nhi a! Rốt cuộc khi nào thì người mới tới? Nàng sắp bị hù cho chết rồi. Thiên linh linh, địa linh linh, ba hồn bảy vía (tính luôn cái xác) của Ngân Nhi mau về đây a!!!

Nhất Minh nhìn khuôn mặt méo xẹo của Tiết Châu mà cười khề. Thật ra không phải hẳn không tin nàng nhưng bảo hẳn có yêu quái... có chút khó tin đi? Có lẽ là tên nào đang tác quái tác quái, giả thần giả quỷ thôi.

Kiên Minh đôi mắt âm trầm quan sát xung quanh. Hiện tượng này quả thật rất kì lạ. Chẳng lẽ đúng như lời Tiết Châu nói, có yêu quái? Không có khả năng! Cho dù thật sự đúng là yêu quái, hẳn cũng muốn tận mắt chứng kiến thực hư.

Tiết Châu giấu đôi tay run rẩy lạnh toát của mình trong tay áo. Ánh mắt vô tình liếc ngang qua tiểu oa nhi đang nằm trong lòng mẹ. Di? Nàng nhìn làm sao?

Mạnh mẽ lau mắt vài cái, nàng nhìn kĩ vào miệng của đứa trẻ kia. Nga? Thật sự có một đường chỉ từ trong cổ họng của tiểu oa nhi kia mọc ra ngoài. Eo ơi! Yêu quái cũng thật có cá tính đi?

Bỗng tiểu oa nhi kia mở mắt, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng về phía đại môn. Cô bé ấy đột ngột đứng lên bước đi từng bước nhăm ra bên ngoài. Vị đại thẩm vừa thấy con gái mình như vậy liền hoảng hốt nhào đến ôm lấy cô bé, không cho đi nữa.

Nàng cứ ngỡ đại thẩm kia ôm chặt như vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Thật không ngờ, cô bé kia vậy mà vẫn từng bước từng bước đi về đại môn. Thiên a! Rốt cuộc tiểu oa nhi này làm thế nào có thể có sức mạnh siêu nhân như vậy a?

Đợi đến lúc tiểu oa nhi kia đến gần, đại môn bất ngờ mở ra. Mọi người ai nấy đều sững sờ nhìn bóng dáng của cô bé khuất trong đêm gió lạnh giá.

- Không xong! - Tiết Châu kinh hô. Nàng vội đuổi theo hướng cô bé mà chạy ra ngoài.

Có lẽ do nàng biết đây là yêu quái gây ra nên đã sẵn sàng trước mọi tình huống. Thần kinh nàng sớm đã là thần kinh thép! Chỉ là... những người trong căn phòng này vốn không tin có yêu quái nên mọi chuyện xảy ra khiến thần kinh bọn họ bị bắn loạn, không sao tiếp thu nổi. Đợi sau khi Tiết Châu chạy đi một đoạn rồi bọn họ mới sực tỉnh đuổi theo.

Tiết Châu mon men lại gần tiểu oa nhi vẫn vô hồn bước từng bước. Quan sát mãi cũng không thấy cô bé có gì bất thường, chỉ có sợi dây mỏng như chỉ từ trong cuốn họng mọc ra ngoài.

Đào mắt một cái nàng liền giằng lấy sợi chỉ kia mà bứt đứt nhưng... Kì lạ! Tại sao lại không thể đứt được? Tại sao lại không thể kéo đứt sợi chỉ này? Hoặc đây không phải là một sợi chỉ?!

Mất thấy mình và tiểu oa nhi đang hướng tới cánh rừng, trong lòng liền kêu không ổn. Thiên! Linh cảm mạch bảo nàng nếu bước chân vài nơi âm u, ừ đột đó thì sẽ không thể trở ra.

Trên trán đổ đầy mồ hôi, lại không biết làm cách nào có thể ngăn cản cô bé bên cạnh. Tiết Châu cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết. Trong lúc đầu sôi lửa bỏng đột nhiên trong đầu nàng loé ra một cái gì đó.

Nàng bắt đầu nhắm mắt, tay bắt ấn đặt lên miệng. Đôi môi mấp máy như đọc thần chú. Nàng đọc rất nhanh, nhưng thần chú dành cho người thường xau thật sự rất dài. Mãi đến khi lòng nàng quỳnh lên, sốt ruột chờ không nổi nữa nàng mới mở mắt, đôi mắt trừng to nhìn bóng lưng tiểu oa nhi đã đến gần khu rừng hồ:

- Đứng!

Lập tức, tiểu oa nhi kia đứng yên không động đậy đầu đôi mắt của cô bé vẫn vô hồn như trước.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may lúc trước Tuyết Linh đã dạy nàng định thân thuật nếu không hôm nay e rằng sẽ không thể đưa tiểu oa nhi này từ quỷ môn quan trở về. Nhưng mà...

Nàng đưa mắt nhìn vào khu rừng u ám. Trước giờ nàng không nhận ra nhưng càng đến gần, nàng càng lơ lửng nhìn thấu được cái phép thuật quái ác của bọn yêu quái rồi!

Trước mắt nàng chính là sợi dây cước thoát ẩn thoát hiện. Nó dính từ khoé miệng cô bé kia vào sâu trong cánh rừng. Cái này giống như người ta đi câu cá, thả dây chờ đến thời điểm thuận lợi khi con cá đã mắc câu, kẻ câu cá sẽ đem con cá từ trong nước kéo đến chỗ mình! Trời thật sự đã tối như vậy rồi mà Ngân Nhi vẫn chưa đến khiến nàng thập phần lo lắng. Rốt cuộc... đến khi nào nàng ta mới xuất hiện đây? Xem như nàng đại nhân đại lượng khiến nàng ta gặp tỷ tỷ kiếp trước cử mình sớm hơn một chút đi.

Ánh mắt gá gao nhìn sâu vào khu rừng tối đen như mực đó. Mồ hôi lạnh không ngừng túa ra khắp người nàng. Rõ ràng đây là mùa hạ nhưng nàng có cảm giác mình đang đứng giữa đông bão.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai nàng khiến nàng giật mình, chút nữa là la lên. Nhưng may thay người đến kịp thời bịt miệng nàng lại. Lúc này nàng mới thấy rõ, thì ra là phụ thân đại nhân của nàng và Nhất Minh. Hai tên này, học lãng ba vi bộ gì đó làm cái gì chứ? Thật là sắp dọa chết nàng rồi!

- Sao tiểu oa nhi này không đi tiếp nữa? - Nhất Minh kì quái nhìn cô bé kia đứng yên bất động hỏi.

- Bị ta định thân rồi. - Nàng nhỏ giọng đáp.

Câu trả lời của nàng khiến hai người kia giật mình nhưng cũng không truy hỏi nữa. Chuyện trước mắt chính là cứu đứa bé này, à không, là cứu thôn này khỏi yêu quái!

- Hào! Vậy mau mang tiểu oa nhi này về đi? - Nhất Minh vui vẻ đưa ý kiến lập tức bị nàng phản bác:

- Không thể! Chỉ có cắt đứt dây cước này mới có thể cứu cô bé. - Tiết Châu chỉ sợi dây mỏng manh được căng cứng.

- Yêu quái trong đây? - Kiện Minh này giờ im lặng đột nhiên lên tiếng. Đôi mắt sâu hoắm nhìn trong bóng tối.

Nàng nặng nề gật đầu. Kiện Minh lại nói tiếp:

- Con đi về trước, ta vào trong xem thử.

- Cha, ta biết người có quang minh phò trợ, tà ma bất xâm nhưng người cũng không thể mạo hiểm. - Nàng biết hắc là vương tử. Xem khí chất, biểu hiện và cách xử trí của hắc nàng sớm biết hắc mới chính là chân mệnh thiên tử, hắc mới chính là người xứng trở thành vua. Nhưng ngộ nhờ gặp phẩm vận yêu nữ vương thì phải làm sao? Vận yêu nữ vương cũng đâu phải chân chính là yêu, mà là bán thần bán yêu! Thần đối phó với Thiên... có phải hay không hắc cũng sẽ bị thương tổn?

- Con yên tâm. Ta muốn tận mắt thấy. Ta sẽ không đi trước bỏ lại con. - Hắc thâm tình nhìn nàng hứa hẹn.

Mặc dù nàng rất cảm động nhưng... Ách? Có phải ánh mắt này hơi ám muội không?

Sau nghĩ rất lâu cuối cùng nàng không can hắc nữa. Để hắc đi vào khu rừng kia. Chỉ là ánh mắt gắt gao nhìn hắc, nhìn rất lâu. Mãi cho đến khi Nhất Minh lên tiếng nàng mới sực tỉnh:

- Tiết Châu, ta đi thôi.

Nàng liếc mắt nhìn hắc:

- Ai nói với người ta sẽ trở về?

Nhất Minh chờ người. Hắc còn chưa kịp định thần lại đã bị nàng kéo đi. Vừa kéo vừa nói:

- Ủa! Người còn đứng ấy làm gì? Chúng ta cũng đi thôi.

Lúc mới đi nàng còn hăng máu nhưng khi vừa bước vào khu rừng kia, mọi khung cảnh cứ như thay đổi. Trước mặt nàng không phải là khu rừng âm u! Không có màu xanh đen của cây cối, cũng không có màu quen thuộc của đêm sao. Mà trước mặt nàng và Nhất Minh chính là một bầu trời đỏ rực, đất đai khô cằn đầy vết nứt rạn. Sâu trong lớp nứt ấy là dòng nham thạch nóng chảy. Cây cối héo rũ, đến một sinh vật cũng không thấy. Lẽ nào... đây chính là Ma giới? Lẽ nào... nàng vừa mới bước qua kết giới của yêu ma!?

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

- Tiết Châu, nơi này vừa quái lạ vừa rộng như vậy chúng ta biết đi đâu mà tìm cha nàng đây? - Nhất Minh sau một hồi kinh ngạc trước Ma giới cũng trấn tĩnh lại. Hắc giọng nói bình thản, đưa mắt nhìn nàng. Nàng cắn môi đảo mắt khắp nơi:

- Chúng ta nương theo mấy bụi rậm đi.

Thế là hai người nhẹ nhàng đi trong bụi rậm, cố gắng tránh gây ra tiếng động dù là nhỏ nhất. Bỗng, trên đầu bọn họ có vài tiếng nói:

- Cái người nói xem, tại sao vật tế hôm nay còn chưa đến? - Yêu quái Át nhú mày bất mãn.

- Vội gì chứ? Tờ nhện của Lạp Cô đại nhân sẽ bắt được vật tế cho xem. - Yêu quái Giáp khinh thường nhìn hắc.

- Hừ! Nói đi nói lại các người cũng chỉ mong chờ vật tế bị Nữ vương rút cạn máu rồi đưa tới cho mình ăn chứ gì. - Yêu quái Bính.

- Ủa! Người ngon nói thử người không mong đi. - Yêu quái Giáp đáp chát lại một câu khiến yêu quái Bính ngậm luôn miệng, không so đo nữa.

Tiết Châu nghe xong trong lòng phát lạnh. Nữ vương... Nữ vương Từ Liên thật không ngờ lại dùng cách rút máu người để phá vỡ phong ấn... Ngân Nhi a! Người mau xuất hiện đi, ngao!!!! Lòng nàng n lần tru tréo gọi tên Ngân Nhi.

- Tiết Châu, ta nghĩ chúng ta nên đi theo mấy bụi rậm này rất có thể sẽ tìm được vương gia. Nói không chừng hắn đã theo lối này xâm nhập vào bên trong rồi. - Nhất Minh mím môi nhìn theo hàng bụi rậm mang một màu xanh héo úa. Trong ánh mắt hắn anh lên tia nghiêm túc đến đáng sợ.

- Hào! Chúng ta đuổi theo thôi. - Nàng gật đầu. Khẽ cúi thấp người bò theo hàng bụi rậm. Ách... người hỏi tại sao nàng phải bò? Bởi vì hàng bụi rậm này rất lùn lưa, cả Nhất Minh và Nàng đều phải quỳ xuống mà bò đi. Nếu không sớm đã bị lũ yêu quái phát hiện.

Cứ thế hai người bò. Tiết Châu chỉ cảm thấy mình đã bò rất lâu, rất lâu đến lúc hai đầu gối tê cứng, hai tay hoạt động mệt mỏi mới nhìn thấy được Kiện Minh đang cách bọn họ không xa.

Tiết Châu vui mừng khôn xiết. Thật may quá! Hắn không có bị gì cả. Trong lúc vui mừng nàng đã quên mất mình đang ở chỗ nào mà kêu lên:

- Ch...

Lời chưa kịp thốt ra hết đã bị Nhất Minh từ đằng sau bịt lấy miệng. Đồng thời, Kiện Minh cũng quay sang làm động tác im lặng, trừng mắt với nàng khiến cho nàng cảm thấy thật teo a.

- Lạp Cô! Tại sao giờ này vật hiển tế còn chưa tới? - Một giọng nói nhẹ nhàng mà rét lạnh lòng người vang lên.

Tiết Châu trong lòng không ngừng cảm thán. Wow! Giọng nói thật dễ nghe a nhưng ngữ khí lại thật lạnh lẽo khiến người ta như rơi vào hố băng.

Tiếp theo sau đó là giọng nói của nữ nhân tên Lạp Cô kia vô cùng run rẩy:

- Nữ vương... thần... thần cũng không biết đây là bị làm sao. Để vì thần lập tức đến cái tiểu trấn ấy kiểm tra.

- Người tốt nhất là nhanh lên, đừng phá hỏng đại sự giải phong ấn của ta! - Nữ vương trong giọng nói rõ ràng tăng thêm một bậc. Ngữ khí có chút không vui thấy rõ.

Lạp Cô sợ tới mức cuồn cuộn. Vội vàng dập đầu:

- Vâng...

Nói rồi nàng ta biến mất trong nháy mắt.

Chứng kiến một màn này, lại nhìn thấy cái đuôi rắn đỏ như máu của Nữ vương khiến Tiết Châu hít một ngụm khí lạnh. Giờ phút này mọi cảnh tượng huyền ảo đối với nàng vốn phi khoa học lại là một sự thật không thể chối cãi. Điều đó có nghĩa là nàng đang trong tình thế vô cùng nguy cấp!

Nàng quay đầu kéo ống tay áo của Kiện Minh và Nhất Minh liền thấy bọn họ vẫn rất bình tĩnh nhìn vạn yêu Nữ vương.

Trong lòng nàng thầm chửi mề hôi lạnh. Ngao!!! Giờ phút này bọn họ còn lo ngắm gái? Sắc lang! Sắc lang! Quả nhiên đàn ông toàn là một lũ sắc lang!

Không biết có phải nghe hiểu được trong lòng nàng đang nói gì không mà Nhất Minh liền quay đầu liếc nàng một cái, song, liền lắc nhẹ đầu với Kiện Minh.

Kiện Minh cũng gật gù lắc đầu. Tất nhiên sự trao đổi một cách kì quặc này chỉ có mình đàn ông mới hiểu mà phụ nữ... khụ... con gái chân chính như Tiết Châu đương nhiên không hiểu nổi.

Sau đó bọn họ đồng loạt thở dài. Trong lòng chính là: vị Nữ vương này tuy rằng xinh đẹp không gì sánh bằng nhưng tiếc thay... ngực thật nhỏ. Chà bù với tiểu Châu nhà bọn hân. (Shizur Ta té! 0.0)

Đột nhiên giọng nói nhẹ nhàng của vạn yêu Nữ vương lại vang lên:

- Các vị từ bên ngoài xâm nhập vào đây có phải cũng nên ra chào hỏi bốn vương không?

Sắc! Trong lòng nàng n lần phọt máu. Có cả phải sắc bén mà phát hiện sớm như vậy không a? Ngân Nhi!!! Người mau một chút a, bốn đại gia sắp bị làm điểm tâm cho tỷ tỷ người rồi, ngao!!!!

Kiện Minh nhếch mép bước ra khỏi bụi rậm. Không run sợ nhìn thẳng về phía Nữ vương Từ Liên:

- Tại hạ mạo muội vô tình lạc vào nơi này, xin Nữ vương giờ cao đánh khẽ.

- Ha ha ha! Hai vị bằng hữu kia của người sao còn chưa ra? - Từ Liên tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt về phía bụi cây chỗ nàng và Nhất Minh đang trốn.

Đến nước này rồi thì các nàng không thể không ra ngoài. Vì thấy sau khi lấy hết dũng cảm bước ra, nàng liền không khách khí núp sau lưng hai người kia. Ngao!!! Mạng nhĩ quan trọng. Cái gì mà huynh đệ nghĩa khí trực tiếp cho qua.

Đúng vậy! Biểu hiện của nàng dẫn tới hai người bọn hắn chỉ nhìn nàng bằng nửa con mắt! (độc giả + tác giả: chúng ta cũng nhìn bằng nửa con mắt.)

- Các ngươi hẳn cũng biết nơi này rất nguy hiểm đi? - Từ Liên đột nhiên cất giọng hỏi.

- Thừa, biết. - Nhất Minh bình tĩnh đáp.

- Vậy làm sao các ngươi lại vào được tới tận đây? - Từ Liên bắt đầu uốn éo đuôi rắn của mình, làm nàng ta từ trên ngai vị đứng lên.

Tiết Châu vừa nhìn liền da gà nổi khắp người. Đuôi quả thật rất dài nha. Chỉ cần mới đứng có một chút thôi nàng ta cũng cao tới tận ba mét.

Lòng cảnh giác của nàng lập tức đề cao, chăm chú nhìn phản ứng của Nữ vương mà phán đoán. Trong lòng, nỗi bất an đột nhiên trào dâng.

Kiện Minh không nhanh không chậm, mỉm cười trả lời:

- Chúng tôi cũng chỉ là đi lạc thôi.

- Ồ! Vậy thì ta sẽ không làm khó các ngươi.

Câu nói này khiến cho lòng nàng vui như mở hội. Nhưng lập tức phát hiện không đúng. Ánh mắt của vạn yêu Nữ vương hình như có tí đỏ rất độc ác. Vì vậy môi nàng tiếp tục mấp máy liên tục nhưng chung quy vẫn không phát ra một tiếng động nào.

Từ Liên nhếch môi, nàng ta nói tiếp:

- Nhưng ta có một điều kiện. Chỉ cần các ngươi tránh được một đòn của Tiểu Hoa, ta sẽ thả các ngươi đi.

Bàn tay Kiện Minh và Nhất Minh xiết chặt. Mồ hôi lạnh chảy dọc khắp sống lưng. Xem ra phen này bọn họ lành ít dữ nhiều rồi. Nhưng thà đánh cược một lần còn có cơ hội sống sót còn hơn là không đánh cược thì vĩnh viễn ở trong tuyệt vọng chỉ có một con đường chết.

- Được, mời nữ vương bệ hạ cho Tiểu Hoa cô nương xuất chiêu. - Kiện Minh.

Chỉ thấy Từ Liên vỗ tay hai cái, tức thì, có một con rắn hổ ngựa khổng lồ bò ra từ sau ngai vị của nàng ta. Nàng ta nhẹ vuốt lấy cái đầu tam giác màu đen của nó, mỉm cười bảo:

- Tiểu Hoa, ngươi tấn công mấy vị khách này một lần thử nào.

Ánh mắt của con rắn xà đó nhìn nàng ta xong lại liếc nhìn các nàng. Cái mũi thở hắt ra một cái rồi từ từ ngoe nguẩy thân mình.

Khoé môi Kiện Minh và Tiết Châu nhất thời run rẩy. "Tiểu Hoa cô nương" đúng là có thần hình thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Con rắn xà khổng lồ đầy khinh thường nhìn bọn họ. Thân mình đang chậm bò trên đất bỗng nhõm dậy làm tư thế phóng đến chỗ bọn họ. Cái lưỡi đỏ lòm cứ thè ra rồi thụt vô như người ta liếm môi khi nhìn thấy đồ ăn.

Kiện Minh cả kinh. Không ngờ "Tiểu Hoa cô nương" lại là con khủng蟒 xà. Nhất thời chắn trước mặt Tiết Châu, miệng hô:

- Mọi người mau tản ra.

Tiết thay vẫn chậm một bước. Con rắn xà kia đã phóng đến chỗ bọn họ. Cái miệng đỏ lòm như chậu máu há ra chực cắn người. Hai cái răng nanh nhọn hoắt của nó ánh lên màu sắc lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi. Giờ phút này con rắn lao nhanh như một mũi tên hướng chuẩn xác về phía Kiện Minh đang chắn trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vào thời khắc con rắn chỉ còn cách Kiện Minh vài milimet, Tiết Châu rút cuộc hô to:

- Đứng!

Lập tức con rắn đang bay trong không trung đột nhiên ngừng hẳn lại, rút cái "phịch" xuống đất, nằm yên bất động.

Nàng thoẻ phải nhẹ nhõm. Cũng may nàng sớm đã chuẩn bị định thân chú trước. Cái thân chú chết tiết này lần nào cũng thế. Phải đọc đến mỗi hàm mới có thể sử dụng. Như vậy cũng quá không tiện lợi rồi.

Chẳng qua nàng không hề hay biết rằng hành động của nàng đã dẫn đến kinh ngạc cho ba người xung quanh. Ba người kia nhìn nàng bằng ánh mắt rất cổ quái. Đặc biệt nhất chính là Nữ vương Từ Liên. Trên mặt nàng ta biến đổi liên tục, hết một trận xanh lại tới một trận trắng.

Thật lâu sau đó, đến khi nàng cảm giác rất kì quái thì Từ Liên mới điên cuồng cười lên:

- Ha ha ha! Thật không ngờ ta lại gặp được phạm nhân có thể sử dụng tiên thuật.

Vừa dứt lời, ánh mắt sắc bén của nàng ta liền trọn trùng nhìn nàng. Cái đuôi rắn phóng nhanh, chuẩn xác đến chỗ của nàng, đưa nàng ép đến trên tường. Bàn tay mịn màng, trắng trẻo kia nhanh chóng bóp lấy cổ nhỏ của nàng.

- Tiết Châu! - Cả Kiện Minh lẫn Nhất Minh đều kinh hãi kêu lên. Trong lòng liền vang lên những tiếng "lộp bộp" rơi xuống. Không xong! Nữ vương kia dường như tức giận rồi.

- Nói! Tiên thuật này là ai dạy cho ngươi?

- Ta... ta... - Tiết Châu ấp úng tới nửa ngày cũng không nói được câu nào. Chẳng lẽ muốn nàng bán đứng bọn Tuyết Linh? Dù nàng đúng là kẻ vô sỉ, nghĩa khí huynh đệ có thể trực tiếp cho qua nhưng trừ việc bán đứng bằng hữu, bán đứng người thân nàng đều sẽ không làm.

Từ Liên càng điên cuồng hơn. Nàng ta xiết lấy cổ nàng rống giận:

- Mau nói!

- Aaa... - Tiết Châu đau đớn bật thốt. Không ngờ lực đạo của nàng ta lại khủng khiếp như thế. Nếu cứ như vậy, mạng nhỏ của nàng sẽ không giữ lại được. Trong lòng nhất thời run lên. Lần này nàng lại không có cảm giác giống như lần bị gã tể tướng của Ba Tư quốc bóp cổ. Không hiểu tại sao giờ khắc này nàng rất sợ hãi, sợ hãi cái chết đến gần.

- Mau thả nàng ra! - Kiện Minh tức giận, rút kiếm đâm về phía đuôi rắn của Từ Liên.

Nhất Minh cũng không nói nhiều mà lấy hàng động để thay lời. Hắn dùng thanh nhuyễn kiếm rạch một đường rất dài từ đuôi đi lên. Mượn theo cái đuôi đỏ thẫm kia mà tiếp cận nàng.

Từ Liên bị đau đớn càng tức giận. Đôi đồng tử co rút biến đổi thành đôi mắt màu xanh lục của rắn. Nàng ta dùng chiếc đuôi to lớn của mình quất về phía hai người họ. Lập tức bọn họ văng ra xa đến mấy thước.

- Đều chết hết cho bọn vương!

Tiết Châu nhìn bọn họ bị thương đến độ phun ra một ngụm máu lớn mà xót xa. Hốc mắt nàng đỏ lên, nhẹ lắc đầu. Vô ích, tất cả đều là vô ích. Con người thì làm sao có thể đấu với thần và yêu quái? Bọn họ càng như vậy, càng tự làm mình bị thương, nàng cũng sẽ càng đau lòng...

Nhưng lúc này nàng lại chợt hiểu ra cảm giác của mình. Hoá ra nàng luyện tiếu bọn họ, tham luyện sự sùng nịch của bọn họ, lưu luyện những ngày tháng bọn họ đã ở cùng nàng. Tất cả mọi thứ... nàng đều luyện tiếu...

Một giọt nước mắt rơi xuống, có lẽ trước đây có sẵn nên nàng không hề để ý. Bởi vì trước đây bọn họ luôn ở bên nàng nên nàng không biết quý trọng đến tận bây giờ nàng lại chợt cảm thấy hối hận. Lần này... có lẽ nàng không thể từ quý môn quan trở về được nữa rồi.

Từ Liên đôi mắt xanh lục trọn trùng nhìn nàng, nói năng điên cuồng như mất tự chủ:

- Nói mau! Ngươi là ở đâu học được? Hay ngươi chính là các ả? Là các ả chuyển thế?

Bây giờ Tiết Châu đã không còn quan tâm đến nàng ta nữa. Nàng chỉ chăm chú nhìn Kiện Minh và Nhất Minh. Bọn họ đồng thời cũng bắt lực nhìn nàng. Thân thể bị trọng thương không cách nàng đứng lên được, chỉ có thể lết từng chút đến đây.

Có lẽ trong hoàn cảnh này, bọn hắn cũng chợt nhận ra bản thân bất lực như thế nào. Thân là cao thủ trong thiên hạ nhưng khi đứng trước mặt yam yêu Nữ vương lại như bao cát cho nàng ta tùy ý có thể đánh vỡ. Ngay thời khắc nàng nằm thoi thóp trên tay Nữ vương kia bọn hắn đau lòng, xót xa, phần hận... Biết bao nhiêu xúc cảm trào dâng trong lòng khiến bọn hắn chợt nhận ra. Thì ra trong lòng bọn hắn có nàng. Nàng chiếm một vị trí rất quan trọng...

Nàng mỉm cười, gương mặt ấy càng làm bọn hắn sợ hãi. Không, nàng không được làm như vậy! Bọn hắn không cho phép nàng buông xuôi.

Tiết Châu nhột nhạt mỉm cười. Đôi mắt nhắm nghiền. Nếu nàng đã không thể phản bội bằng hữu, cũng không thể liên lụy tới bọn họ thì đành vậy... Nếu có kiếp sau, nàng cũng mong cùng bọn họ tái kiến, cùng bọn họ chơi đùa...

Nàng nghe giọng nói mình vang lên, tiếng nói nhẹ bằng mà rõ ràng:

- Đúng vậy. Ta chính là Bách...

Lời còn chưa nói xong đã bị người khác cướp lấy:

- Tỷ tỷ, tỷ làm sai lại vội như vậy a?

Từ Liên mạnh mẽ xoay đầu, nàng cũng mở choàng mắt nhìn người vừa tới. Chỉ thấy Ngân Nhi một thân hồng phấn, tay cầm Bạch kiếm nhìn nàng. Mà trên tay nàng ta cầm chính là cái đầu đen lờm mà to lớn của con nhện.

- Lạp Cô... - Từ Liên vừa nhìn thấy liền run rẩy khắp thân. Sau đó liền trừng mắt nhìn Ngân Nhi: - Ngươi là kẻ nào?

- ...Tỷ tỷ, ta là Nhã Kỳ. - Giọng nói của Ngân Nhi rất nhẹ, mang theo man mát nỗi buồn vô tận. Đôi mắt sâu thẳm nhìn Từ Liên.

Từ Liên vừa nghe xong liền quên mất đi sự có mặt của nàng mà vội tới trước mặt Ngân Nhi.

- Ngươi! Không ngờ ngươi lại tự mình đến đây! - Đôi mắt nàng ta hằng đầy tơ máu. Giọng nói cũng nghiêng răng nghiêng lợi như muốn nhai sống Ngân Nhi.

Ngân Nhi nhẹ nhàng nhảy qua người Từ Liên để tránh công kích của nàng ta. Song, nàng lại nhẹ nhàng đáp xuống cái đuôi rắn vẫn còn ở trên không của nàng ta. Không nghĩ đến nhìn nàng nhỏ người như vậy nhưng khi đáp xuống lại thật sự khiến cho thân thể của Từ Liên đang bay trên không đột ngột ngã xuống đất khiến cho mặt đất bị nứt ra. Quả thật đáng sợ!

- Bách Nhã Kỳ... ngươi! - Vạn yêu Nữ vương cuồng nộ. Khoé môi chảy ra một hàng máu.

- Tỷ tỷ, ta không còn là Bách Nhã Kỳ của năm trăm năm trước nữa. - Ngân Nhi nhìn nàng ta bằng ánh mắt sâu thẳm, tưởng chừng có thể hút người ta vào trong đó. Một lát sau, nàng không nhanh không chậm bật thốt: - Bây giờ ta chính là Đường Ngân Nhi đến từ Nhật Quang quốc! Là thê tử của nhị hoàng tử Nguyên Thiếu Hạo. Ta là... Ngao Vân vương phi!

Tiết Châu ngân người. Khí thế này... quả thật không hổ danh là thần chuyển thế. Đến cả khí thế cũng vượt trội so với người khác.

- Bớt hồ ngôn! Cho dù ngươi có tái thế thì ta cũng sẽ giết ngươi. - Từ Liên trở mình. Móng tay sắc nhọn tiếp tục công kích Ngân Nhi.

Ngân Nhi liếc mắt một cái. Nàng phất tay áo, lập tức Từ Liên bị đánh bật ra:

- Tỷ tỷ, tỷ bây giờ còn tới tận ba phong ấn chưa giải xong. Tỷ không phải là đối thủ của muội. Hôm nay muội đưa người đi, cũng gắng kết giới khắp tiểu thôn kia. Muội cũng không muốn làm khó tỷ. Chuyện này cứ để hai tháng sau, tỷ muội chúng ta đoàn viên rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Nói rồi nàng phất tay. Một đạo quang màu trắng bao bọc lấy thân thể Tiết Châu, Nhất Minh và Kiện Minh.

Từ Liên thất thần nhìn bọn họ dần dần biến mất. Trước khi tất cả rời đi, nàng ta còn nghe câu "Tỷ tỷ, hẹn ngày tái ngộ" của Ngân Nhi rất rõ ràng. Nỗi phần uất cùng đau khổ trong lòng dâng lên. Nàng ta hét lên một tiếng kinh người. Đạo quang màu đen bao bọc khắp người nàng ta. Cuối cùng "rầm" một cái, phong ấn kế tiếp đã được giải!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sau khi thoát khỏi Yêu giới, Tiết Châu có cảm giác như mình vừa từ quỷ môn quan trở về. Thật sự dọa cho nàng choáng váng đầu óc. Thật may nàng đã sớm thông tri với Ngân Nhi, nếu không chắc bây giờ đã biến thành điểm tâm ngon bị nhai chóp chép trong miệng cự xà!

Nhất Minh và Kiện Minh đã trải qua không ít chuyện nên trấn tĩnh hơn nàng rất nhiều. Sau một màn vừa rồi, bọn hắn biết mình không nên biết quá nhiều. Có nhiều khi biết ít một chút thì càng tốt nên cũng không hỏi gì mà chỉ cúi đầu, chấp tay nói với Ngân Nhi:

- Đa tạ Ngao Vân vương phi giúp đỡ.

Ngân Nhi khoát tay không để tâm đến bọn hắn, chỉ có đôi mắt sắc bén nhìn về phía Tiết Châu. Nàng sớm cảm thấy có gì đó không đúng. Bây giờ nghĩ lại mới thắc mắc tại sao Tiết Châu lại biết các nàng cũng là xuyên không tới ngay từ lần gặp đầu tiên? Bây giờ lại biết nàng không phải là người thường mà kéo nàng vào Yêu giới để cứu bọn họ. Nếu không phải là biết tất cả mọi chuyện, có đáng chết nàng cũng không tin Tiết Châu tự điều tra ra!

Nàng cảnh giác, ánh mắt sắc lạnh không chút lưu tình như muốn xuyên thấu Tiết Châu:

- Ngươi làm sao biết được tất cả chuyện này?

Tất nhiên "tất cả chuyện này" chính là bao gồm chuyện Đường Ngân Nhi biết thần thuật, quan hệ giữ nàng và Nữ vương vạn yêu cũng như chuyện các nàng xuyên qua. Tiết Châu chỉ nhọt nhọt mỉm cười:

- Nếu ta nói... ta đọc được chuyện của các người trên mạng khi chưa xuyên thì người có tin không? - Nàng ngừng một chút quan sát sắc mặt của Ngân Nhi. Thấy nàng ta trong mắt loé lên tia hoài nghi cùng không tin, lập tức nhí giọng thêm vào: - Dạ Sang, Thạch Lâm, Đông Minh.

Đúng vậy! Người trong cuộc không cần nói nhiều. Chỉ cần chọc trúng chỗ, cho dù không muốn tin cũng phải tin. Mà những cái tên Tiết Châu mới nói ra kia chính là tên của tình lang của bọn Tuyết Linh ở kiếp trước.

Quả như dự đoán, nàng thành công thấy sắc mặt Ngân Nhi biến xanh, vàng, trắng rồi dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng:

- Người biết?

Gật đầu.

- Thật sự là đọc được?

Lại gật gật.

- ... Được! Vậy người nói thử xem, tiếp đến ta sẽ làm thế nào? - Đường Ngân Nhi vẫn không buồn tha. Đùa sao? Chuyện của các nàng lại bị viết thành truyện. Một người có tâm lý bình thường thì làm sao chấp nhận được sự thật này!

Tiết Châu thở dài thật sâu. Người này... Đại não mạnh mẽ nhớ lại vài tình tiết trong truyện. Qua một lúc sau, nàng thành công mở miệng, kích thích thần kinh của Ngân Nhi:

- Người sẽ dùng hoa biến thành một con chim rồi cho nó lên Thiên giới để mật thám.

Thân thể Đường Ngân Nhi chấn động. Đúng là nàng có ý nghĩ này...

Tiết Châu đồng tình vỗ vai nàng ta một cái:

- Người anh em, người đừng suy nghĩ quá nhiều. Viết thành truyện thì sao? Mà không viết thành truyện thì sao? Người vẫn có thể tự mình quyết định bước đi tiếp theo. Chỉ cần người bảo vệ được bọn họ, sống khoái hoạt trong cuộc sống của mình thì chả có gì phải suy nghĩ cả. Đời vốn dĩ có rất nhiều thứ kì ảo rồi, không cần vì cái này mà sụp đổ. Cũng không biết chừng... ta đây cũng là đang bị viết thành truyện đi?

Đường Ngân Nhi cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng rời đi. Trước khi đi, giọng nói của nàng cứ lượn lờ bên tai Tiết Châu:

- Được rồi, Võ Tắt Thờ, sau này có việc gì thì đến tìm ta. Nếu có thể, ta sẽ giúp người. Dù sao chúng ta cũng được tính là đồng hương.

Tiết Châu nhìn bóng lưng biến mất trong phút chốc của Ngân Nhi mỉm cười. Quyết đoán, chấp nhận, mới là bản lĩnh của người thông minh.

Hai người tên Minh mờ mịt nhìn bọn họ. Bọn nghe cái hiểu cái không. Đặc biệt là cái gì truyện. Đột nhiên bọn hắn cảm thấy Tiết Châu còn rất nhiều bí mật mà bọn họ không biết. Nhất là Kien Minh. Hắn sống cùng nàng mười năm, làm cha chăm sóc nàng cũng gần chín năm. Nàng ở gần hắn như thể sao hắn lại thấy nàng rất xa. Thậm chí có những lúc hắn không thể nhìn thấu nàng.

Tiết Châu xoay người, phát hiện bọn hắn đang nhìn mình, nàng bèn giơ tay nói trước:

- Các người không được hỏi ta rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! Ta chỉ có thể nói như thế này: trên thế gian này có rất nhiều điều huyền hoặc không thể giải thích được. Biết càng ít, sống càng khoái hoạt a.

- ....

Sau buổi tối hôm ấy, bọn người Tiết Châu tiếp tục trở về quốc gia của mình. Nhưng không khí trong xe ngựa lại hoàn toàn khác với lúc bắt đầu. Không còn vui vẻ, không còn thoải mái, chỉ còn có quý dị. Bởi vì, bọn họ đã nhận ra tình cảm của mình.

Kien Minh tâm lý hỗn loạn. Hắn thích nàng!? Thích nữ nhi của mình. Người trong thiên hạ đều biết Võ Tiết Châu - Thiên Bảo quận chúa là con gái của Nhiếp Chính vương hắn. Như vậy chính là loạn luân! Hắn còn có thể sao?...

Nhất Minh ngoài mặt hướng mắt nhìn bên ngoài cửa sổ nhưng trong lòng như có gì đó gào thét, hồi thúc hắn nhanh mang nàng đi. Mang nàng đi đâu đó thật xa tên hỗn đản vương gia kia! Nếu không hắn thật sự không còn một tia hy vọng...

Vậy nữ chính thì thế nào? Tiết Châu lại thập phần bình tĩnh. Nàng biết nàng thích bọn hắn. Nhưng tình yêu chưa bao giờ tồn tại hai bên cân bằng. Vì thế, nàng đã lựa chọn. Mà lựa chọn này khiến cho nàng rơi vào cảnh kị...

Mất chừng một tháng để bọn họ trở về. Tất cả mọi thứ đều có vẻ bình yên nhưng lại thay đổi rất nhiều.

Kiện Minh vừa đặt chân vào phòng, ám vệ của hắn đã lặng lặng ở đằng sau quỳ xuống.

- Có chuyện gì? - Hắn xoay người. Đối diện với hắc y nhân lạnh giọng.

Hắc y nhân im lặng một hồi. Có vẻ không biết nên mở đầu như thế nào. Hơi liếc mắt về phía chừa nhân của mình, hắc nhẹ giọng, hai tay dâng lên một bức thư:

- Chủ nhân, mời xem

Kiến Minh nhủ mảy. Cầm lấy tờ giấy nhỏ rồi mở ra đọc. Đôi mắt hắn co rút, ánh mắt thoáng qua tia ngạc nhiên cùng khó tin. Sau cùng chỉ còn lại âm trầm - Được rồi, ngươi lui đi. Tiếp tục canh chừng cẩn thận.

- Vâng. - Hắc y nhân đáp lời xong nhanh chóng biến mất. Để lại hắn với mảnh hắc ám, lạnh lẽo trong phòng.

Kiến Minh mất hướng xa xăm. Khoé mắt như có như không phảng phất tia đau đớn. Hắc nhẹ giọng như gọi mà cũng như thì thầm - Phụ thân...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Ngày hôm sau, Tiết Châu cảm thấy một trận ồn ào ngoài phòng. Nàng tức giận bật dậy, lê thân thể mệt mỏi mở toang cửa chính. Sau một hồi để cho mắt thích ứng với ánh sáng mặt trời nàng mới giật mình. Trước cửa có không ít người qua lại. Nàng vốn thích yên tĩnh nên trong viện của nàng thường không có gia nhân nhưng lúc này đây nàng như cảm thấy trong viện của mình có ít nhất năm mươi người. Bọn họ đồng nhất mặc bộ đồ trắng, liếc mắt một cái có thể dễ dàng nhận ra đây là bộ đồ tang.

Nàng ngẩn người, nhìn bọn họ treo đồ tang lên trên tường viện. Không lâu sau mới nhẹ giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tham kiến tiểu thư. - Tất cả gia nhân nghe vậy đều dừng tay hướng nàng hành lễ. Sờ dĩ bọn họ không gọi nàng là 'quận chúa' vì lúc trước nàng dặn dò bọn họ không nên gọi. Gọi như vậy sẽ khiến nàng không thoải mái, vì thế bọn họ đành chuyển cách xưng hô. Dầm dề cũng thành thói quen gọi thành 'tiểu thư'.

- Miễn lễ, miễn lễ. Rốt cuộc có chuyện gì vậy? - Tiết Châu phát phát tay, có chút không kiên nhẫn hỏi lại.

- Tiểu thư, bọn thuộc hạ đang chuẩn bị tang lễ. - Đáp án được một nô tì nhỏ giọng trả lời.

- Tang lễ? Ai chết vậy? - Tiết Châu mờ mịt. Chẳng lẽ cha nàng 'thăng'? Không có nha! Cha nàng chỉ mới hai mươi, không thể die sớm như thế được. Hay là một người hầu mất? Uy! Nếu vậy sẽ không làm lớn như thế này a.

Suy nghĩ một vòng cuối cùng nghĩ không ra, nàng đành đưa ánh mắt về phía đám gia nô vẫn đang bảo trì trảm mặt kia. Không biết là ai nói, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập run rẩy:

- Thưa... là hoàng thượng quy tiên...

Ồ! Ra là hoàng thượng. Tâm tình vừa nói lỏng đột ngột nhảy thót lên. Nàng mới nghe cái gì? Ông nội mất?

- Ngươi nói hoàng thượng quy tiên? - Tiết Châu không dám tin nhấn mạnh lần nữa hỏi.

Không một ai dám lên tiếng, chỉ nhẹ gật đầu. Điều này khiến cho thân thể nàng chấn động. Không nói hai lời lập tức chạy thẳng đến chỗ Kiện Minh.

Kiến Minh đang phân phó hạ nhân bố trí tang lễ, bỗng cảm thấy luồng gió áp tới rồi có vật gì đó nhào vào trong ngực hắn. Hắn cảnh giác nhìn xuống, lúc nhìn thấy cục lông nhỏ ở trong lòng hắn là nàng, tâm tình hắn thả lỏng, thậm chí còn có chút cao hứng.

Nàng nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt như con thú nhỏ bị kinh hách:

- Cha, con nghe nói ông nội đã phi thăng.

Không chút do dự gạt đầu. Ánh mắt sâu thẳm quan sát nàng.

- Tại sao lại như vậy? - Nàng khó tin mở to mắt. Từ trong lòng hẩn quan sát biểu hiện trên mặt hẩn như không có vẻ nói dối, lúc này mới hoang mang. Không phải hai, ba tháng trước ông nội vẫn còn rất khỏe mạnh sao?

- Tiết Châu, không sao đâu. - Kiện Minh ôm chặt nàng trấn an. Đúng vậy! Không sao đâu vì hẩn nhất định sẽ bảo vệ nàng an toàn.

- Cha... rốt cuộc ông nội... đã xảy ra chuyện gì?

Hẩn thật sâu nhìn nàng. Trong mắt tràn đầy phức tạp cùng thống khổ. Hẩn nhẹ giọng trả lời:

- Phụ hoàng ông ấy... bị bệnh hại thân nên qua đời.

Tiết Châu nhú mày. Bị bệnh hại thân? Bệnh gì vậy? Tại sao lại đường đột như thế?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nàng cảm nhận được hơi thở nóng rực phả vào mình. Thanh âm có chút khàn khàn của người bên cạnh như gọi mà cũng như ní non:

- Tiết Châu...

- Cha!?! - Nàng đưa mắt nhìn. Sững sốt. Kiện Minh đang nhìn nàng. Ánh khuôn mặt vẫn đậm mạc nhưng ánh mắt lại có... nhiệt tình? Khuôn ngực hẩn phập phồng có chút nhanh.

Thanh âm từ tính của hẩn lại lần nữa rót vào tai nàng: - Tại sao không mặc y phục? - Hẩn cúi đầu nhìn cục nhỏ trong lòng mình, hai tay hơi dùng sức ôm chặt nàng hơn nữa. Cơ thể hai người vì vậy mà áp sát lại với nhau, ấm áp truyền qua khiến cho người ta cảm thấy có chút ấm muội.

- A! Ta quên mất! - Nàng kinh ngạc nhìn bản thân mình chỉ mặc mỗi cái áo ngủ màu trắng mỏng manh. Chân còn chưa kịp mang giày đã chạy tới đây. Tuy nàng là người hiện đại nhưng ăn mặc quá mức hở như thế này cũng là lần đầu tiên. Vì thế, mặt của mỗi nữ không tránh khỏi nhiễm một tầng sắc hồng điểm lệ.

Hẩn nhìn nàng chăm chú. Nhìn thấy nàng đỏ mặt, đôi má hồng hồng khiến cho lòng hẩn ngứa ngáy. Mím môi, hẩn không nói hai lời trực tiếp bế nàng lên.

- A! - Tiết Châu ngạc nhiên kinh hô. Theo phản xạ ôm lấy cổ hẩn. Nàng khó hiểu xen lẫn chút ngại ngùng.

- Ta đưa con về. - Kiện Minh có chút mất tự nhiên dời tầm mắt. Đôi tai đỏ lên. Hẩn mới không nói mình muốn ôm nàng đâu.

Hoàng đế băng hà. Nhân dân chịu tang bảy ngày. Quốc gia đâu đâu cũng là màu trắng ưu thương.

Tiết Châu ngồi trước quan tài nhìn chăm chăm cái hộp đen chạm trổ bằng gỗ và vàng. Nàng còn chưa gặp mặt ông lần cuối...

Lòng gắt gao co thắt lại. Mười năm ông vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng thật lòng thích ông. Cũng đã xem ông là ông nội rồi. Vậy mà lại...

Nàng đưa mắt nhìn nam nhân bên cạnh mình. Hẩn vẫn nhìn quan tài. Khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm gì. Chỉ có ánh mắt, nàng biết hẩn đau lòng. Chỉ có ánh mắt, nàng biết hẩn bất lực.

Nàng không ngu ngốc. Nàng biết trong chuyện này khó tránh khỏi có điều ẩn khuất. Vì vậy nàng không khóc! Hẩn không khóc việc gì nàng phải khóc? Trong lúc cần phải mạnh mẽ mà lại rơi nước mắt thì đều là dư thừa.

Kiện Minh thấy nàng nhìn mình, khoé môi hơi nhếch lên. Bàn tay lạnh lẽo nắm chặt tay nhỏ của nàng.

Bỗng nhiên phía sau có người gọi nàng nói nhỏ:

- Châu nhi, nàng ở đây cũng nửa ngày rồi. Hay là nghỉ ngơi ăn chút gì đi?

Tiết Châu khẽ nhú mày. Giọng nói này có chút quen tai? Nàng xoay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thái tử Thánh An quốc - hoàng thúc của nàng.

- Đa tạ đại hoàng thúc quan tâm. Tiết Châu vẫn còn chịu được. - Nàng nhu thuận từ chối. Nàng thực sự rất chán ghét cái tên thái tử này, à không! Bây giờ nên gọi gã là hoàng thượng tân nhiệm chứ nhỉ? Nhưng dù là vậy nàng cũng không muốn tiếp xúc với gã chút nào.

Thấy nàng từ chối, gã tiếp tục thuyết phục:

- Châu nhi, nén đau thương. Không nên tự làm mình hư nhược.

Tiết Châu nhú mày. Tên này nghe không hiểu nàng nói gì sao? Đang định từ chối lần nữa, Kiện Minh bên cạnh đã chen vào:

- Tiết Châu, nên nghỉ ngơi thôi.

Hắn ôn nhu đối nàng nói. Tuy rằng trong cung thâm sâu khó lường nhưng hắn biết tân nhiệm hoàng thượng này sẽ vào vệ nàng an toàn. Vì gã... có tình ý với nàng. Nếu đã có hậu thuẫn như vậy, hắn sẽ không để nàng phải chịu uy khuất nhin đối cả một ngày.

- Cha, người không đi sao? - Nàng chớp mắt nghi hoặc.

Lắc đầu. Hắn khẽ cười thúc giục:

- Nên đi thôi.

Tiết Châu thoáng do dự một chút cuối cùng nàng cũng đứng lên, theo sau Hoắc Lai Hàm rời đi. Hắc, nàng sẽ lên mang thức ăn đến cho cha a~

Hoắc Lai Hàm ánh mắt phức tạp lướt nhìn Kiện Minh. Nhưng rất nhanh liền thu hồi tầm mắt.

Bàn ăn rộng rãi trải dài. Trên bàn khắp nơi đều là sơn hào hải vị khiến cho anhgf cảm thấ một trận hoa mắt. Hoàng thượng ngày nào cũng ăn ngon như vậy sao?

"Ọt ọt"

Cái bụng của nàng nghe mùi thức ăn bắt đầu kháng nghị. Tiết Châu mặt không đổi sắc trước ánh mắt đồ dòn của mọi người mà phi thường bình tĩnh cầm đũa lên gấp thức ăn. Nàng mới lười để ý đến bọn họ!

- Châu nhi, ăn cái này đi. Món này rất không tệ. - Hoắc Lai Hàm gấp cho nàng một miếng thịt. Ánh mắt ôn nhu đến độ làm cho người ta tưởng sẽ chảy nước ra luôn.

Nàng nhìn chằm chằm miếng thịt trong chén, lưỡng lự một lát rồi gấp lên ăn vào.

Thấy nàng ăn, gã vui như mở hội. Vì thế, dưới sự ngầm cho phép của nàng gã chuyên tâm gấp thức ăn. Gã nói, nàng ăn com, không khí có chút kì lạ nhưng gã không để tâm.

Bữa com cứ như vậy trôi qua. Tiết Châu sau khi dùng bữa xong, nàng đứng lên hướng hắn nói:

- Hoàng thượng, đa tạ ngài đã chiêu đãi. Nếu không có việc gì, Châu nhi xin cáo lui trước.

- Châu nhi, đợi ta một chút. - Hoắc Lai Hàm nhìn lướt qua đám cung nữ, thái giám. Bọn họ hiểu ý lui ra ngoài, để lại nàng và gã trong căn phòng xa hoa.

Gã tiến lên cầm tay nàng. Ánh mắt nhu tình, giọng nói cũng nhẹ tênh:

- Châu nhi, ta yêu nàng. Chọn ta có được không? Ta cam đoan sẽ cưới nàng danh chính ngôn thuận. Nàng thích cái gì ta cũng sẽ đưa cho nàng. Ta hiện tại không còn gì có thể ngăn cản nữa.

Gã thích nàng từ rất lâu rồi. Ngay từ khi nàng còn là một tiểu oa nhi nhỏ gã đã động lòng. Cũng giống như một món ăn. Từ lần đầu tiên người ăn vào người sẽ thích hương vị của nó. Sau đó sẽ tiếp tục muốn ăn. Nàng hoạt bát, nàng thông minh, nàng đáng yêu. Tất cả như một hạt mầm, lặng lẽ rơi vào lòng hắn. Nhìn nàng dần dần lớn lên, tình cảm của gã cũng lớn dần. Nếu là trước kia gã sẽ chỉ đứng nhìn nàng. Nhưng bây giờ tình cảm này đã lớn đến mức khó nhin, thêm việc gã đã là hoàng đế của một nước. Gã thật không muốn nhìn nàng cưới người khác nữa.

Tiết Châu rung mình. Nàng yểu chuyển rút tay lại. Gương mặt không chút biểu tình:

- Hoàng thượng, thỉnh tự trọng. Ta và người không thể nào. Ta cũng không có tâm ý gì với người. Tha thứ ta mạo phạm từ chối.

Hoắc Lai Hàm mỉm môi. Hắn nhìn nàng chằm chằm:

- Nàng thích Kiện Minh?

Tiết Châu nhú mày, thân thể có chút cứng đờ nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại. Mặt không chút biểu tình đáp:

- Không có. Nếu không còn việc gì, Châu nhi xin cáo lui.

- Ừ... - Gã ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng rời đi. Khoé môi lại nhếch lên nụ cười lạnh lẽo. Hai động tác rất nhỏ của nàng khi nãy đã lọt vào mắt gã không chút thiếu sót nào. Như vậy, gã đã có thể chứng thực suy đoán của mình. Nếu như nàng đã như vậy thì hắn cũng không cần khách khí nữa.

Khẽ thở dài. Gã có chút ni non:

- Châu nhi... nàng sẽ sớm nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Sau thời hạn quốc tang một tuần, Tiết Châu đặc biệt cảm thấy cha nàng thường xuyên bận rộn. Lúc nào cũng ở trong thư phòng. Thỉnh thoảng sẽ có vị quan nào đó đến hoặc cha sẽ ra ngoài đến tận tối mới trở về. Thậm chí còn không có thời gian dành cho nàng Tiết Châu cũng chẳng nhàm chán đến độ suốt ngày ngồi rình Kiện Minh. Phần lớn thời gian sẽ tập trung nghĩ xem rốt cuộc bản thân có nên quay về không? Nhưng mà nàng thật sự nên ở lại nơi này? Nàng vốn dĩ không phải người của đại lục, cuộc sống chỗ này nàng cũng đã trải qua mười năm. Toàn là những kẻ tri nhân tri diện bất tri tâm, lừa gạt người khác. Hãm hại nhau mà bước lên đài cao. So với thế giới hai mươi mốt của nàng phải nói là nguy hiểm vô cùng.

Những lúc này, nàng lại đột nhiên nhớ đến mấy tiểu thuyết xuyên không mình đã đọc. Ngô! Thế quái nào lại khác xa như thế? Không phải nữ chính trong đa phần tiểu thuyết đều thuận buồm xuôi gió hay sao? Không phải đều có sức mạnh vô biên, sủng ái vô đối hay sao? Tại sao nàng ngay cả chút võ công cũng không biết? Thần thuật biết được một phép nhưng lại dong dài ngắn đến tận cổ. Rốt cuộc nàng xuyên theo cách thức sai sao? Ngao, ngao! Ai có thể nói cho nàng biết lý do không? (^ _ ^)

*****

Hơn hai tháng, nàng thật sự rất nhàm chán. Kế hoạch chế tạo cỗ máy thời gian cũng được nàng vứt sang một bên. Chỉ là, sắc mặt của Kiện Minh càng lúc càng không tốt. Lại kì lạ nhất là thường xuyên cho phép Nhất Minh đem nàng đi chơi.

Uy! Các người nói có phải từ sau khi ông ngoại mất, cha buồn quá hoá khủng rồi không?

Nàng cũng có nhiều lần hỏi Nhất Minh vì sao. Nhưng lần nào cũng nhận được câu trả lời như thế này: "Thiên cơ bất khả lộ." Thật sự muốn bức nàng phát điên.

Cho tới một ngày, không biết quan binh từ đâu ập đến bao vây toàn bộ Nhiếp chính vương phủ. Một tên thái giám kiêu ngạo bước vào vương phủ của bọn họ, giọng nói vọt đực đồng đặc đọc thánh chỉ:

- Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết. Nay có sự đã rõ ràng. Thân là Nhiếp chính vương lại không liêm chính, công hiến, giúp đỡ dân chúng còn chủ mưu buôn bán thuốc phiện. Thương bất chính, hạ tước loạn! Chứng cứ rành rành, không thể chối cãi. Lệnh cho gia sản toàn bộ tịch thu, phế đi vương vị, đưa vào thiên lao chờ ngày tra xét.

Thân thể nàng chấn động. Nàng vừa nghe gì cơ? Buôn bán thuốc phiện? Làm sao có thể chứ?

Kiện Minh trầm tĩnh đứng nghe tiểu thái giám đọc thánh chỉ. Dư quang trong mắt càng lúc càng sáng, tựa như cực kì hứng thú. Khoé môi lạnh lùng nhếch lên thành một đường âm u.

Không đợi Tiết Châu lên tiếng phản bác, nàng lại nghe thấy thái giám kia hướng nàng nói:

- Thiên bảo quận chúa tiếp chỉ!

Nàng ngờ nàng, đầu óc chưa kịp tiêu hoá thông tin đã theo phản xạ quỳ xuống. Bên tai lại văng vẳng giọng nói của tiểu thái giám:

- Xét thấy Thiên Bảo quận chúa vô tội, không can hệ tới chuyện xấu phụ thân làm, lại tài đức song toàn. Trẫm miễn tội chết, đặc cách quận chúa từ nay về sau có thể ngự ở trong cung. Hưởng thụ tất thảy vinh hoa phú quý.

Cơ thể nàng như chết lặng đi. Trong lòng cũng có chút sáng tỏ. Ra vậy! Ra là tên cầu hoàng đế dờ dờ. Hay lắm! Hay cho câu 'tài đức song toàn', 'hưởng vinh hoa phú quý'. Không phải là muốn giam lỏng nàng sao!?

Không đợi Tiết Châu cự tuyệt, Kiện Minh thân thể càng lúc càng phát lạnh, khoé môi nhẹ nhàng kéo phun ra một chữ:

- Giết!

Tức thì, cây cảnh bốn phía đều rung rẩy kịch liệt, gió lạnh thổi qua khiến cho người người run mình. Một đám hắc y nhân bỗng nhiên xuất hiện phía sau binh lính, không chút lưu tình cửa đứt cổ bọn họ.

Kiện Minh nâng nàng đứng dậy, rắn chắc ôm lấy thân thể nàng. Hắn âm trầm nhìn tiểu thái giám mặt trắng không còn một giọt máu:

- Bỏn vương tha cho ngươi một mạng, trở về báo với hoàng thượng của các ngươi: trận chiến này, ta nhất định thắng! - Sau đó lại hướng ánh mắt về phía

cây to bên cạnh: - Tiễn.

Lập tức, một hắc y nhân từ cây to phóng đến, nắm lấy cổ áo của thái giám lôi ra ngoài.

Tiết Châu nhìn cảnh tượng chết chóc trước mặt, mùi máu nồng đậm quanh quần chớp mũi khiến nàng khó chịu không thôi. Nàng khó khăn nuốt nuốt cổ họng, úp mặt vào ngực hân nhỏ giọng:

- Cha, người định làm phản sao?

Kiện Minh cúi đầu, hân nhìn bằng ánh mắt sâu thẳm lại tràn ngập thương tiếc:

- Ta đã không còn đường lui nữa rồi. Tiết Châu, con sẽ theo ta chứ?

Nàng ngẩn đầu, thẳng tắp nhìn vào mắt hân. Giọng nói ngọt ngào kiên định:

- Theo! Cho dù cha đi đâu, làm gì, ta vẫn sẽ theo!

Khoé môi hân cong cong, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng. Bàn tay to lớn khẽ vuốt gò má nàng, cầm lấy cầm cái nhỏ. Cảm xúc mềm mại khiến đầu hân muốn nổ tung.

Không đợi hân kịp suy nghĩ, thân thể đã hành động trước. Chỉ thấy hân nhẹ nhàng cúi người, nhẹ nhàng đem đôi môi của nàng bao trọn.

Tiết Châu giật mình. Gương mặt nhanh chóng muốm bóc khói. Tuy nói nàng thật ra đã ba mươi mấy tuổi, là một bà cô già. Nhưng dù gì cũng chưa từng hôn nam nhân, là một trạch nữ chính hiệu a. Bây giờ bị người ta hôn như vậy, còn là nam tử mình thích, thử hỏi người bình tĩnh nổi không?

Nụ hôn không sâu, hoàn toàn chỉ là môi chạm môi nhưng lại mang đến cho người ta cảm xúc tê dại. Kiện Minh dần dần rút khỏi môi nàng, ánh mắt nhìn nữ tử e thẹn bên dưới tràn đầy sóng tình dịu dàng. Hai tay không khỏi ôm nàng càng chặt khiến cơ thể hai người dán sát vào nhau.

Mà những người chứng kiến cảnh tượng này không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Bọn họ vừa thấy gì? Chủ nhân cư nhiên... cư nhiên lại hôn tiểu thư! Hôn chính nữ nhi của mình! Điều này cũng thật khó khiến cho bọn họ tiếp thu được. Đây không phải là như người đời thường nói: loạn luân sao? Nhất thời, tâm tình của bọn họ trở nên ngũ vị tạp trần.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Không khí có chút gượng gạo. Kiện Minh dường như cũng không có ý định buông Tiết Châu khiến nàng cảm thấy càng ngượng ngùng. Nội tâm không ngừng gào thét: cha! Người như thế nào lại đột ngột như vậy hôn a? Không thể đóng cửa rồi mới 'thủ thí' sao? Khụ... Khụ... Ý nàng là tìm không gian thích hợp một chút đó mà. Các người không nên có suy nghĩ gì đen tối với lời nói đầy trong sáng của tiểu nữ.

Sau một hồi chờ đợi, mỗ nữ bắt đầu sốt sắn. Oa! Sao bây giờ còn chưa chịu buông? Không thấy người của người đã trọn lời con mắt rồi sao? Mau mau buông a.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt quá nồng nhiệt của nàng, Kiện Minh dần bình ổn thân thể, bàn tay đang đặt trên eo nàng cũng thoái lui. Hắng giọng một cái để phá vỡ không khí quý dị này, hân bắt đầu hạ lệnh:

- Tất cả các người triệu tập tất cả ám vệ, mang theo tất cả lương thực cùng tiền bạc. Chúng ta lập tức xuất phát đến doanh trại!

- Dạ. - Mặc dù ai cũng đáp lời một cách vô thức nhưng phải đợi đến tận một phút để não bộ tiếp thu mới bắt đầu thực hiện mệnh lệnh. Trời a! Loạn, loạn hết rồi!

Đợi sau khi tất cả mọi người đều đi hết, Tiết Châu mới hai tay chóng hong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng. Miệng nhỏ không ngừng trách móc cùng lên án:

- Cha! Sao người lại làm vậy? Người... người có biết làm vậy mọi người sẽ nghĩ như thế nào không? Đây là... loạn... loạn...

Nói đến chữ "loạn" cả nửa ngày, nàng vẫn không thể nào phun ra thêm chữ "luân" được. Tổng cảm giác hình như nàng đang tự bán mình. Nhưng không nói thì không được. Thật sự chuyện này hình như đi hơi xa rồi a.

Không đợi nàng nói tiếp chữ kia, Kiện Minh đã đánh gãy. Hân nhượng mảy, khoá miệng tựa tiểu phi tiểu nhếch lên:

- Nàng là con của ta? Thật sự?

Vòn vẹn bảy chữ thành công làm cho nàng cứng đờ người. WTF? Đây không phải là câu hỏi mà giống như câu nói: "ta đã vạch trần bí mật của ngươi" vậy? Nhưng là người thức thời, tất nhiên nàng sẽ không ngu ngốc hỏi ngược lại mấy câu như: "sao cha lại hỏi vậy?" hay "ý cha là gì?".

- Ngươi biết từ lúc trước tại sao không vạch trần ta? - Khi hỏi câu hỏi này nàng cực kì nghiêm túc. Hắc Là Nhiếp Chính vương của Thánh An quốc tự nhiên là thông minh. Nếu nói lúc hắc mười tuổi nghĩ nàng là do hắc sinh ra thật thì bất quá cũng chỉ là suy nghĩ non nớt một tiểu hài tử thôi nhưng bây giờ hắc đã trưởng thành. Đánh chết nàng cũng không tin hắc vẫn còn tin như thế. Từ đó kết luận, không phải Kiện Minh tin tưởng mà là hắc không muốn vạch trần!

Kiện Minh sờ sờ mũi nàng. Thanh âm trầm trầm nói ra toàn bộ đáp án:

- Từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã biết nàng không phải do ta sinh. Đuổi nàng, nàng lại không chịu. Chấp nhất đưa ra lý luận khiến cho người khác tin tưởng nàng là nữ nhi của ta. Kết luận hoàn hảo không tí vết nhưng lại đầy sơ hở. Một tiểu oa nhi năm tuổi có thể nói ra những lời đó sao? Vì vậy ta để nàng ở trong phủ thêm vài ngày xem nàng có hành động gì nhưng tựa hồ ta đã phán đoán sai. - Hắc ngừng lại một chút. Thoà miễn nhìn ánh mắt có chút mờ mịt của nàng nhìn chăm chú, hắc mới tiếp tục thành thật khai báo: - Ta nhận ra nàng dường như không hề có âm mưu gì khác ngoài ăn vạ vương phủ. Thậm chí còn phát hiện nàng tính khí quái gở lại vô si không chê vào đâu được. Nếu để nàng ra khỏi Nhiếp Chính vương phủ thì thanh danh của ta liệu có còn tới bây giờ không?

Tiết Châu sau khi nghe xong đột nhiên có chút vi diệu. Ngao! Chẳng lẽ nàng biểu hiện tuyệt kĩ mặt dày lộ liễu như thế sao? Ế? Hình như đó không phải là trọng tâm. Quan trọng là... nàng không ngờ trong mắt hắc hình tượng của nàng lại nát bét đến như thế. Ô ô ô... có lộn không vậy? Nam nhân mình thích lại có suy nghĩ như vậy thì em gái nàng đây phải chịu đủ kích đến mức nào?

Hắc nhìn nàng thất thần, khoé miệng không tự giác lại cong lên. Nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tai nàng khuyên nhủ:

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chúng ta đi thôi. Khẳng định lát nữa quan binh sẽ đuổi tới đây. Đến lúc đó thì khá phiền hà.

Nàng ngu ngơ gật gật đầu, sau khi bị hắc kéo đi mới choàng tỉnh. Lạy hồn, nàng vừa mới tưởng tượng ra bức tượng khắc hình nàng trong lòng hắc bị gió thổi cuốn đi, cuốn xa, cuốn bay và bay mãi méo có quay về nữa... ~ (▽ ~)

F*ck! Nàng đột nhiên cảm thấy mình là một cô gái nhỏ đáng thương, ông trời vì ghen tị nhan sắc của nàng nên mới hãm hại nàng như thế. Quà là âm hiểm! (͡° ͜°)

Kiện Minh mang theo Tiết Châu và một đội quân ám vệ thúc ngựa chạy nhanh đến căn cứ mà hắc đã chuẩn bị tốt từ trước lại ngoài ý muốn nhìn thấy Nhất Minh cùng với sát thủ của y đợi sẵn ở đây.

Hắc cho ngựa dừng lại, chậm rãi cho ngựa đi từ từ đến trước mặt y:

- Ngươi muốn gì?

Nhất Minh không nhìn đến biểu cảm lạnh như băng của hắc. Y cứ như vậy chăm chăm nhìn nàng đang ngồi chung một con ngựa với hắc. Không những vậy còn được hắc ôm vào trong ngực bảo hộ. Tim y lập tức có gì đó nhói lên nhưng rất nhanh cảm xúc đã bị che phủ bởi vẻ căm ghét của hắc:

- Ta a? Ta là đến đầu nhập quân nga. Ta muốn sau này tổ chức sát thủ của ta không cần phải sợ triều đình truy đuổi nữa~ Hắc hắc.

Kiện Minh trào phúng. Một cái cơ chỉ lừa được nữ tử không am hiểu triều đình. Sợ bị truy đuổi? Tức cười! Tổ chức ám sát của y ngay cả triều đình còn kiêng kị huống chi phát binh truy đuổi? Bất quá, nếu như y đã có lòng hắc cũng không đại gì từ chối. Thời buổi này đúng là cần thực lực cứ đám sát thủ kia.

Nhẹ nhàng phun ra hai chữ "tùy ngươi". Hắc không nói gì thêm liền thúc ngựa chạy đi. Đoàn ám vệ phía sau hắc cũng đi theo

Nhất Minh thấy thế cũng thúc ngựa, kéo theo quân đoàn sát thủ cũng phi a phi. Y sánh bước với hắc. Y vẫn tiếp tục mang bộ dáng nhếch nhếch đầy bụi đời mà y ọi gọi Tiết Châu:

- Tiết Châu ới ời ời~ Qua đây cười ngựa với ta nè. Cười bên này ngựa không sốc này, phi thường dễ chịu a~

Nàng lập tức quăng cho y một cái ánh nhìn đầy khinh bỉ. Ngươi cho là ta mù không thấy ngươi bị ngựa sốc đến độ ngồi mà như bay sao? Còn bày ra bộ dáng tởm lợn ấy làm gì? Nghe xong liền muốn nổi da gà.

- Cút! - Kiện Minh liếc mắt nhìn y. Đột nhiên hắc có cảm giác hối hận khi nhận lời y...

- Ấy ấy, không cần ngại. Ta sẽ tuyệt đối phi ngựa ôn nhu a. Nàng sẽ cảm thấy thoải mái, tận hưởng gió mát nga. - Y lơ đãng người nào đó, tiếp tục đại sự tán tỉnh lão bà.

Lần này, Tiết Châu thật sự nhìn y bằng nửa con mắt. Ế ề, đại ca, ngươi không thấy trong lời nói của ngươi có mâu thuẫn sao? Phi ngựa ôn nhu bằng

chậm chạp. Mà chậm chạp thì có thể hưởng thụ gió mát. Có biết logic là gì không hở? (¬_¬)

Thấy nàng không trả lời, y tiếp tục dùng ngữ khí làm nũng:

- Tiết Châu~

Nàng thật sự nhịn không được nữa. Cmm! Một đại nam nhân cư nhiên chơi trò bán manh. Moá nó! Manh muốn trào máu họng!

- Im ngay! - Nàng rống giận thét lên, không chút khách khí lấy ra AK47 phiên bản teo nhỏ lúc nào cũng được nàng cất trong y phục ra: - Nếu không, lão nương liền bắn chết ngươi!

Nhất Minh cùng Kiện Minh méo miệng nhìn cây súng chỉ bằng nửa cánh tay người được nàng lôi ra từ... đùi! Có thể gọi đây là tiểu AK47. Không những vậy, bọn hắn còn có ấn tượng không thể phai mờ với đại AK47.

Nhiếp Chính vương cho biết: đây là "thủ phạm" đã trộm dao, muổng trong phủ của hắn.

Chủ thượng sát thủ tâm sự: đây là "thủ phạm" suýt chút nữa đem hạ thân của hắn làm cảnh.

Tổng kết chỉ có vài câu: Lực phóng âm khí của đồ vật này cực kì nhanh! Tốc độ quá nhanh ở khoảng cách nhất định sẽ gây thương tổn không thể xem thường a.

Khụ... vì tất cả những kí ức trên, hai người không chút khách khí nào hất văng cây súng của nàng. Tốt nhất nên cách li nàng xa mấy đồ vật quái gở đó xa một chút.

Tiết Châu trơ mắt nhìn tiểu Ak47 bị "hất hủi". Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi:

- Các ngươi thật quá đáng! Sao lại hất tiểu AK của ta?

Sau đó, tiếp tục lấy thêm hai cây súng lục, khuôn mặt tràn đầy thách thức:

- Lão nương không tin không bắn được các ngươi!

Vì thế bèn "vèo vèo" thêm hai cái nữa, súng lục song sinh đồng chí đã oanh liệt hi sinh. Trong lòng nàng gào khóc. Ngao! Súng của nàng a! Tuy rằng không có đạn được gì ở trong nhưng có mấy cây kim nàng trộm từ đám thiếp thân của cha về a. Lại còn cất công chế tạo nữa. Các ngươi không thấy lão nương cầm súng chia trời trông rất dũng mãnh, rất khí phách, rất quyền rũ sao? Ô ô ô...

Cho nên, tiểu nữ nào đó bị khi dễ lập tức phát hoả. Giận!

Thấy nàng mặt hầm hầm, bọn hắn cũng không tiêos tục nói chuyện nữa. Phải biết núi nhỏ nổi giận thì phải đổ nó phun trào. Phụ không được thì sẽ đợi đến khi ngươi tới gần nó sẽ phụt vào mặt ngươi a. Dù sao nhiệm vụ tách nàng khỏi đám đồ vật dị hợm kia cũng đã thành công, cho nên bọn hắn thành thành thật thật làm một mỹ nam an tĩnh.

Cứ như vậy bọn họ một mạch phi tới doanh trại, một mạch tìm cách xoa dịu mỗ nữ nào đó đang lồng ngực tức đến phập phồng.

Mỗ nữ tỏ vẻ: Hừ! Lão nương không thèm để ý tới các ngươi.

Mà ngay lúc bọn họ vừa rời khỏi phạm vi kinh thành, bên trong kinh đô lập tức rối loạn. Tin tức Nhiếp Chính vương tham gia buôn bán thuốc phiện làm cho lòng dân hoang mang. Bọn họ thật sự choáng váng đầu óc, nửa tin nửa ngờ. Vương gia luôn anh minh, nhìn xa trông rộng, thật sự can hệ đến việc buôn bán á phiện? Còn Thiên Bảo quận chúa được tân hoàng sủng ái vô hạn bị chính cha ruột của mình - Nhiếp chính vương, bắt làm con tin, uy hiếp tin mạng? Bộ mặt thật của vương gia là như vậy sao?

Bên trên chỉ là suy luận của những vớ vẩn cơ cực. Có người nghe xong liền xung khí, mắng mỏ Nhiếp Chính vương còn không bằng cảm thú. Mặc khác, không ít bá tánh nghi ngờ triều đình điều tra chưa tường tận. Vương gia thương dân như con làm sao có thể làm ra loại chuyện ấy?

Chẳng mấy chốc chia làm ba phe. Một phe mắng mỏ Kiện Minh, một phe bảo vệ thanh danh cho hắn, còn một phe thì ở thế trung lập.

Chỉ có các thế gia vọng tộc là tiếp xúc nhiều với mưu toan hiểm độc. Vừa nhìn là lờ mờ đoán ra chân tướng. Nhưng sự việc của Thiên Bảo quận chúa vẫn còn là dấu chấm hỏi lớn trong lòng bọn họ. Vì cái gì tân hoàng phải dụng tâm bảo hộ thanh danh nàng như thế? Vì cái gì một mực muốn "cứu" nàng rồi đón nàng vào cung? Thật sự khó hiểu.

Các lão quan tỏ vẻ: Bọn già cả, không theo kịp lối suy nghĩ của giới trẻ hiện nay. (￣^￣)

Chương 38

Tiết Châu tròn trĩnh mắt nhìn nữ tử trước mặt mình. Nàng ta không những trực tiếp xem nhẹ ánh mắt không mấy thiện cảm của nàng mà còn mỉm cười dịu dàng, đầy thân thiết hỏi: - Ai nha, tiểu Châu à, ngươi có đói không? Nữ tử mới lớn nên ăn nhiều thứ tốt một chút. Ở đây ta đã cố tình chuẩn bị cho ngươi canh cá rồi này.

- .....

Nàng đen mặt. Được rồi, vì đại cuộc, vì cha, nàng nhẫn! Các ngươi muốn biết chuyện gì xảy ra sao? Vậy thì hãy quay lại vài phút trước:

[Ngày đêm thúc ngựa chạy đi. Không ngừng nghỉ một phút nào mà gấp rút lên đường (tất nhiên đôi lúc sẽ ăn uống một chút). Một tháng sau, các nàng cũng đến chỗ đội quân của Kiện Minh. Điều làm nàng ngạc nhiên nhất là chỗ này cư nhiên ở trên một ngọn núi dốc nằm ở phía Tây kinh thành. Thậm chí có thể nhìn ra ngọn núi này bị cây cối bao phủ thành một cái lồng. Nhìn ngọn núi này to lớn, nàng có thể chắc chắn rằng trên núi này ắt hẳn sẽ có dã thú!

Đang đánh giá nơi ở mới của mình, một tiếng gọi đã thành công làm nàng dừng đứng lông:

- Minh ca ca~ Cuối cùng huynh cũng tới rồi. Ta, phụ thân và mấy vị quan quân đã chờ ở nơi này một tháng. Làm ta cứ sợ huynh xảy ra chuyện gì.

Nàng ta vừa nũng nịu vừa nắm lấy cánh tay của Kiện Minh lắc lắc. Nhìn thế nào cũng không giống nam nữ có quan hệ bình thường a!

Kiện Minh liếc nhìn nàng. Thấy sắc mặt nàng đen xuống một nửa thì vội vàng rút tay ra. Chỉ ném một câu "đa tạ" với nàng ta rồi hướng Tiết Châu giải thích:

- Tiết Châu, đây là Trần tiểu thư, Trần Trứ Mai. Là nữ nhi của Trần thừa tướng.

Nàng khẽ gật đầu xem như đã biết. Song, ánh mắt càng lợi hại đánh giá Trần Trứ Mai. Nàng ta có dáng gầy gầy tiêu chuẩn của một vị tiểu thư. Khuôn mặt cũng thuộc hàng mỹ nhân, nết to, chỉ có điều môi hơi lớn hơn tí lệ chuẩn một chút, còn làn da... không đến nỗi đen đâu nhỉ? Nhìn nàng ta một hồi, cuối cùng nàng cũng đoán ra được nàng ta bao nhiêu tuổi. Khụ... chắc là... mười tám đi?

- Oa! Đây là nữ nhi của huynh, Thiên Bảo quận chúa sao? - Trần Trứ Mai mỉm cười đầy thân thiện: - Xin chào, ta là Trần Trứ Mai.

Nàng run rẩy khoé miệng. Nhờ, tại sao nàng lại có cảm giác như nàng ta dùng ánh mắt mẹ hiền nhìn nàng thế? Lão nương không phải là nữ nhi của ngươi, ok? Lão nương chỉ nhỏ hơn ngươi ba tuổi!

Vì có chân lý: muốn bước vào nhà chồng phải qua ải con chồng. Trần Trứ Mai cứ như oan hồn đeo bám lấy nàng nhằm lấy lòng. Đừng đùa a! Đây chính là Thiên Bảo quận chúa, là hòn ngọc quý trong tay Minh ca ca đó. Không lấy lòng ngay bây giờ thì lấy lòng lúc nào a?]

Khụ... vì vậy, mới dẫn đến cục diện này. Kiện Minh và Nhất Minh đã đi bàn chính sự còn nàng... lại phải ngồi ở đây mặc cho Trần Trứ Mai bám lấy. Cmm! Các ngươi có thấy ai sẽ cho tình địch của mình một sắc mặt tốt chưa? Có ai thấy tình địch nhìn mình bằng ánh mắt mẹ hiền thì sẽ vui vẻ đón nhận chưa? Tất nhiên là không rồi!

Trong lúc Tiết Châu sắc mặt cực kì khó coi, bỗng có giọng nói truyền đến:

- Ai nha~ Đây không phải là đại tiểu thư của Trần thừa tướng sao?

Nàng nhú mày đưa ánh mắt không mấy thiện cảm về phía đám người mới tới. Đó là một nhóm tiểu thư con nhà quan lại. Bọn người người ăn mặc sang trọng, tỉ mỉ, hoàn toàn đối lập với nàng lấy đơn giản, thoải mái làm chủ đạo. Nhìn thì cứ như nàng là nha hoàn. (=.=)

Trần Trứ Mai chào hỏi:

- Các vị tỷ muội hảo.

- Trần tỷ tử hào. - Đám nữ tử kia lập tức đáp lại. Bọn họ nói rồi chuyển ánh mắt qua một nha hoàn đang ngồi dựa vào tường bên cạnh Trần Trứ Mai đang đứng. Ánh mắt mờ mịt.

Trần Trứ Mai dường như nhận ra điều bọn họ thối mác bèn nói:

- Đây là Thiên Bảo quận chúa.

- Quận chúa cát tường. - Chúng tiểu thư nghe xong liền nhún người thỉnh an.

Tiết Châu nhàm chán nhìn bọn họ một chút rồi phát phát tay tỏ ý "miễn lễ". Song, đứng dậy đi ra khỏi lều.

- Tiểu Châu, người đi đâu a? - Trần Trứ Mai đuổi theo, thân thiết hỏi.

- .... - Thân người của nàng hơi cứng lại. Cố gắng bình ổn tâm tình một chút rồi quay đầu lạnh lùng nói: - Trần tiểu thư, nơi này khi nào thì có tiểu Châu? Sau này đừng tự tiện gọi tên của bốn quận chúa. Người nên giống như những người khác gọi ta một tiếng "Thiên Bảo quận chúa" đi. Còn nữa, sau này đừng đi theo ta nữa.

Nói xong không đợi nàng ta trả lời bèn đi mất. Nàng không rảnh ở đây chơi trò lấy lòng với nàng ta. Nàng còn rất nhiều việc phải làm.

Trần Trứ Mai cắn môi, không cam lòng nhìn bóng lưng nàng. Chẳng lẽ khi này nàng ta làm sai gì sao? Cửa con chồng không qua thì làm sao bây giờ?

Tiết Châu vừa ra khỏi lều trưởng đã thấy Kiện Minh đang đi tìm nàng. Thấy nàng xuất hiện, hấn vội đến gần:

- Tiết Châu, thì ra nàng ở đây. Đi nào, ta dẫn nàng đến lều trưởng của nàng. - Nói rồi hấn nắm lấy tay nàng kéo đi.

Bàn tay ấm áp của hấn khiến cho tâm tình không tốt của nàng bình ổn trở lại. Cảm giác hạnh phúc từ lòng bàn tay truyền tới khiến nàng không khỏi nhoeo miệng cười.

Nhất Minh ngồi trên nóc một cái lều cách đó không xa, thu tất cả vào mắt. Khuôn mặt y vẫn lạnh lùng như vậy nhưng ánh mắt của y chứa đầy đau đớn. Y không cam tâm nhìn nàng tay trong tay với người khác nhưng y cũng không cam tâm phá hủy hạnh phúc của nàng. Vì vậy, y chỉ có thể thủ hộ, chỉ có thể lặng lẽ nhìn nàng từ xa.

Bỗng, có hắc y nhân đứng bên cạnh y. Hấn cúi đầu, cung kính hỏi:

- Chủ thượng, ngài thật sự muốn gia nhập quân của Nhiếp Chính vương, đối đầu với triều đình sao?

- Người có dị nghị?

- Thưa, không. - Hắc y nhân lập tức trả lời. Hấn là được bọn huynh đệ giao phó sứ mệnh hỏi rõ ràng Nhất Minh. Không phải hấn có ý kiến mà là nếu Nhất Minh không tham gia vào chuyện này thì cũng chả có vấn đề gì. Triều đình lẫn Nhiếp Chính vương vẫn sẽ kiêng kị bọn họ, không dám động thủ. Chỉ cần nhắm mắt cũng đủ biết chủ thượng của bọn họ là vì một người.

Hấn đưa mắt nhìn Tiết Châu đang tay trong tay với Kiện Minh. Bọn họ trải qua rất nhiều chuyện, thấy qua rất nhiều loại chuyện thế gian cho nên vừa nhìn một chút là biết nàng với cha của mình có vấn đề.

Hấn nhìn Nhất Minh. Y vẫn lặng im nhìn như vậy. Khuôn mặt không biểu tình nhưng hấn biết y thương tâm. Lần đầu tiên chủ thượng yêu lại là yêu từ cái nhìn đầu tiên, không ngờ lại trúng một quận chúa. Đã vậy vị quận chúa này tính tình kì quái, thích làm ra mấy thứ quái dị. Điều khổ sở nhất là... nàng thế nhưng có tình cảm với cha của mình..

- Đáng sao? - Hấn nhỏ giọng hỏi. Phải biết, nếu trải qua trận chiến tranh giành ngôi vị này, tổ chức sát thủ của bọn họ sẽ phải mất đi không ít người.

Tuy rằng hấn đã nói rất nhỏ nhưng Nhất Minh là người luyện võ, thính lực dĩ nhiên tốt. Y chỉ cười khẩy một cái rồi nói, tựa như đang trả lời mà cũng tựa như tự nói với mình:

- Khi nào người gặp được người làm người động tâm thì người sẽ hiểu. Dù nàng thân phận là gì, dù nàng có ra sao, dù nàng động tâm với người khác, người vẫn không thể không quan tâm nàng. Điều người muốn làm sẽ chỉ có hai thứ: thủ hộ nàng, làm cho nàng có cuộc sống hạnh phúc. Cho nên, đối với ta mà nói, không có gì đáng hay không đáng. Chỉ cần là vì nàng, ta sẵn sàng cho đi tất cả.

- ... - Hắc y nhân cúi thấp đầu như nói mình đã biết. Hấn không muốn làm chủ thượng thêm thương tâm nữa. Vì thế chỉ im lặng đứng bên cạnh ngài như an ủi.

Con người là sinh vật rất kì quái. Nhiều lúc buồn tủi chỉ muốn có người bên cạnh an ủi. Nhưng khi có người bên cạnh rồi lại không muốn người đó nói gì cả. Chỉ cần đứng đó, chỉ cần im lặng kề bên mình, để mình cảm nhận được mình còn có người quan tâm, còn có người bên cạnh chăm sóc thì trong lòng đã cảm thấy được an ủi.

Ánh chiều tà kéo dài bóng của hai người. Màu vàng cam hắt lên khuôn mặt lạnh lùng cùng quần áo đến truyền của họ mang một vẻ thê lương, cô độc...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Lều trưởng của nàng ngoài ý muốn lại ngay sát bên cạnh lều của Kiện Minh. Thật ra, hấn sắp xếp như vậy là vì muốn tiết kiệm chút thời gian để có thể gặp nàng mỗi ngày và thuận tiện chăm sóc nàng. Nhưng hấn lại quên mất một người. Đó chính là Nhất Minh! Y làm sao có thể để cho tên thối vương gia này tranh thủ tình cảm. Cho dù nàng và hấn có tư tình thì như thế nào? Nàng cũng chưa từng cự tuyệt y a. Vậy xem ra y vẫn sẽ là một trong hai ứng cử viên sáng giá chứ hả? Không phải sao?

...Uy! Nhất Minh, người có chắc là nàng không từ chối người chứ không phải là quên từ chối chứ?

Vì vậy, sau một hồi cãi vã, đánh nhau đến gà bay chó sủa, ba cái lều trưởng to chính thức hoa hoa lệ lệ đặc cạnh nhau như chơi xếp hình. À... tất nhiên lều của Tiết Châu vẫn ở giữa lều của hai người.

Người hỏi tại sao nàng không can thiệp? Uy! Người không nhớ súng của nàng đã bị "hất hủi" sao? Và lại, nếu nàng phản đối, bọn hấn sẽ đồng ý sao? Cho nên, mấy vấn đề này, sau này không cần hỏi nữa.

Tiết Châu ngơ ngẩn ngồi trong lều trại. Thật ra nàng rất lo lắng cho Kiện Minh. Hấn cảm quân phản loạn, như vậy là tội chết không thể ngờ. Nhưng rốt cuộc tại sao sự việc lại thành ra như thế này nàng vẫn chưa nhận được bất kì câu trả lời nào.

Thở dài. Đêm. Gió nhẹ nhàng thổi vào bên trong lều trưởng. Hơi lạnh phả vào khuôn mặt gầy gầy của nàng như nhắc nhở nàng nhớ về cái gì đó. Đột nhiên nàng mỉm cười, hai mắt sáng lên như hai cái đèn xe.

Nàng là nhà bác học của thế kỷ hai mươi mốt. Điều đó có nghĩa là gì người biết không? Nghĩa là nàng có tri thức khoa học hỗ trợ, có thể tùy ý phát minh ra bất kì thứ gì miễn có đủ nguyên liệu. Nếu nàng đã không có võ công, không có sức lực trên chiến trường vậy thì sao nàng không ở phía xa giúp hấn? Nàng không cần phải cầm cung tiễn ra giết giặc, không cần phải đứng ở khoảng cách khá gần bắn cung như những người lính khác mà chỉ cần chế ra một cái súng ngắm là được! Khoảng cách xa, uy lực mạnh thì có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Đôi mắt to tròn đầy giao hoạt khẽ đảo một vòng, trong đầu tiếp tục le lói cái ý tưởng gì đó. Nàng nhoen miệng cười ranh mãnh, bắt đầu ngồi xuống bàn lấy giấy bút ra viết một hàng chữ to trên tờ giấy: "Đang bận, cấm làm phiền" xong rồi ra treo trước lều trại. Lúc này nàng mới an tâm, thoải mái bắt đầu ghi ghi vẽ vẽ mấy ý tưởng của mình.

Bên ngoài...

Kiện Minh và Nhất Minh mới từ cuộc bàn luận với các tướng ra không khỏi hớn hờ đi về phía cái lều chính giữa tìm nàng. Thật ngoài ý muốn bọn họ phát hiện nàng thế nhưng dán ngay tờ giấy trước cửa tuyên bố: "Đang bận, cấm làm phiền".

- ....

Tâm tình tốt của bọn hấn nháy mắt bị phá hủy. Không cần nói cũng biết nàng lại tiếp tục đi chế tạo mấy cái đồ vật kì quái kia. Các người hỏi tại sao không xông vào à? Uy! Người có gan xông vào rồi để cho nàng hành hạ người một tháng đi.

Thật ra nếu gọi là hành hạ theo phương thức đánh đập thì bọn Kiện Minh sẽ rất vui lòng phá hủy cuộc chế tạo của nàng. Nhưng hình phạt của nàng thật không giống!

Các người biết không? Hồi xưa lúc Kiện Minh còn là tiểu đồng mười ba tuổi đầy ngây ngô làm trái ý nàng, xông vào cuộc thí nghiệm của nàng thì.... Tiểu oa nhi tám tuổi đó cứ nhiên bắt trói hấn bỏ lên cái thứ mà nàng gọi là đu quay siêu tốc! Sau đó... sau đó hấn choáng váng cả đầu óc, cổ họng không ngừng buồn nôn. Cái thứ đu quay siêu tốc kia cứ xoay vòng tròn, xoay nhanh đến nỗi hấn không thấy được gì cả! Chỉ nghe bên tai mình không ngừng có tiếng bình phẩm của nàng: "Wow wow wow~ Thật nhanh! Thật chóng mặt! Cha trẻ à, người có thấy li kì hấp dẫn không? Ha ha ha." Đó là tiếng cười man rợ ám ảnh cả đời hấn!

Lại nói đến Nhất Minh, y chỉ có thể mắng một câu: Nàng quá vô si! Y đỡ hơn Kiện Minh rằng đến hai mươi tuổi... à... cũng tức là mấy tháng trước, khi y ngu muội bị về ngoài hiền lành, trong sáng cứ nàng đánh lừa thị giác đã đi theo vết xe đổ của Kiện Minh xông vào phòng nàng khi nàng đang làm thí nghiệm. Nhưng y không nhận được hình phạt đu quay siêu tốc kia mà là hình phạt cực kì tàn nhẫn: Nghe chuyện cổ tích, lông chim hầu hạ! Khụ... đây là cái tên nàng đặt ra, đừng đưa ánh mắt khinh bỉ đầy nhìn y. Tóm tắt nội tình của ngày đó là y bị trói bởi năm cộng dây thừng. Hài và tất bị lột sạch. Nàng ngồi trước mặt hấn với khuôn mặt cực kì nghiêm túc. Kế bên nàng là một nữ ti nhu thuận cầm cái lông chim trắng phau phau gãi lông bàn chân y khiến y cười ngoác miệng đến tận mang tai thậm chí còn chảy cả nước mắt! Bên tai lại văng vẳng tiếng nàng: "Nhất Minh, người biết không? Sau khi cô Tầm bị mẹ con Cám hãm hại mấy lần thì rốt cuộc ông trời cũng sáng mắt! Thương cảm trước số phận của nàng, ông đã cho nàng tái thi hoàn hồn. Sau khi Tầm tái thi hoàn hồn, Tầm phát hiện ra mình sở hữu dung mạo phi thường xinh đẹp. Đó là một vị công tử ngọc thụ lâm phong $\Sigma(\overline{y})$;), chân dài như người mẫu model, da trắng như sữa tắm ngọc trai En - chen - tơ ($\odot\sim\odot$), tóc đen như mè đen, mắt to tròn như hai hòn bi ve, mũi cao như chú bé Pinocchio ($\cdot\Diamond\cdot$)?, miệng nhỏ chúm chím như chim sẻ. Tầm cả kinh, hoàng tử cả kinh! Sau đó... sau đó... Tầm và hoàng tử lưỡng tình tương duyệt, sống với nhau hạnh phúc hết đời. Cám vì không cam lòng nên chạy qua Thái Lan chuyển giới hồng cư hoàng tử ($\text{°}\text{D}^{\text{°}}$). Nhưng Cám vẫn không có được tâm của hoàng tử bèn buồn bã. Rồi Cám thấy được tình yêu đích thực của đời mình! Cám cùng với quan cận thần của hoàng tử kết thành phu phu, sống đời sống thật hạnh phúc ($\odot\Delta\odot$). Nhất Minh, câu chuyện thật cảm động phải không? Người khóc sao? Ta biết mà."

Các người đang tự hỏi tại sao có võ công mà không thoát ra sao?

Kiện Minh, Nhất Minh: nữ nhân các người yêu thương đang dùng ánh mắt đầy nước, đáng thương hể hể nhìn người người có chịu nổi không?

Shizu: Vậy các người kế tiếp làm gì?

Hai vị Minh: Tất nhiên là buông vũ khí đầu hàng. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! (= v =+)

Shizu: si phu, xin hãy nhận đệ tử một lạy! 人(〰 〰 ;)

Khoảng thời gian kinh hoàng đó để lại trong lòng người nổi ám ảnh không nguôi. Ai đã từng trải qua nỗi thống khổ ấy sẽ không muốn tiếp tục trải qua lần nào nữa. Cho nên hai người đành lui thủ về lều của mình.

Sau mấy hôm liền không ăn không uống, miệt mài làm việc. Cuối cùng Tiết Châu cũng ra khỏi chiếc lều của mình. Nàng hai mắt sáng như đèn pha chạy ngay đến chóc Kiện Minh quăng xuống cho hắn một tờ danh sách dài những nguyên liệu của súng bắn tia. Đắc ý bảo hắn chuẩn bị cho nàng.

Kiện Minh còn có thể làm gì khác hơn ngoài gậy đầu đồng ý?

Sau đó nàng lại tiếp tục thả xuống cho hắn một bức hoạ, ánh mắt phi thường mong chờ cùng uy hiếp không cho cự tuyệt nói:

- Cha, người tìm người xây cho ta một cái nhà bằng gỗ trên cây. Kiểu dáng, kích cỡ trước, sau, hai bên, ta đều ghi và vẽ rõ ra trên giấy. Phải làm thật cẩn thận đấy nhé.

Hắn mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng lại bị câu nói nhẹ nhàng của nàng dọa cho sắc mặt trắng bệch:

- Sao? Người muốn chơi đu quay siêu tốc sao? Ta sẽ chế liền a.

- Ha ha, không cần, không cần. Ta sẽ sai ám vệ đi làm theo yêu cầu của con ngay. - Hắn méo miệng nặn ra nụ cười. Thật ra hắn muốn nói trong hoàn cảnh này không tiện lắm nhưng hắn không muốn thấy nàng thất vọng chút nào. Vậy thì đành phải uý khuất cho ám vệ làm cho nàng vậy. Dù sao ngoài hắn và cái tên bám dai như đĩa kia thì cũng chỉ có những ám vệ và nô bộc trong phủ là thương nàng nhất. Ai bảo vương phủ bọn họ có một hòn ngọc nghịch ngợm chứ. ㄗ (〰) ㄗ

Sau khi nhận được đáp án mình mong muốn. Mỗi nữ chạy vọt về phía lều bếp ăn cơm đầy vui vẻ.

Mồ nữ hưng phấn: I am tet - rằng. Do you want to try? (ㄗ 〰 ㄗ) ㄗ

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ám vệ làm việc tương đối nhanh nhẹn. Chỉ trong vòng ba ngày, những đồ vật nàng cần đã được bọn họ mang tới đầy đủ. Hiện giờ chúng đang chất thành đống trong lều trại của nàng.

Nàng nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Tranh thủ từng tấc thời gian để hoàn thành chế phẩm của mình. Nàng không muốn mình trì hoãn mọi chuyện để đến khi phát sinh chuyện mới hối hận bản thân đã tốn quá nhiều thời gian. Huống chi súng bắn tia không phải nói tạo là tạo, không phải muốn chế là chế. Nàng tuy là nhà khoa học tham gia dự án của cỗ máy thời gian nhưng chưa từng thử dự án vũ khí quốc gia. Vì vậy thời gian càng bức thiết.

Cũng may nàng đã sớm nhờ cha cho hai ám vệ canh cửa lều trại phòng ngừa có ai quấy rầy. Đặc biệt là Trần Trứ Mai! Nếu không nàng đã sớm phát điên muốn chém người.

Năm tháng. Nàng dùng năm tháng cố hết sức dùng những đồ vật cổ đại tạo ra súng bắn tia. Các bộ phận kĩ thuật công nghệ bị nàng thay thế bằng những chất liệu khác. Lược bỏ đi rất nhiều chi tiết, lại phải nung nóng, rèn sắt, tạo kính, vân vân khiến thân thể và thần kinh nàng căng thẳng đến một nhòai mới hoàn thành được cây súng bắn tia này.

Súng bắn tia khác với súng thường. Bởi vì nó cần phải có đủ lực thúc đẩy để bắn ở một vị trí thật xa, kèm theo đó là nòng súng rất dài. Vì điểm này mà Tiết Châu tốn không ít công sức. Tiếp đến là kính bắn tia. Muốn tạo ra loại kính này thì nàng phải dựa theo cách đơn giản nhất để chế tạo kính của ống nhòm mà làm, sau đó mới tỉ mỉ lấy kim châm khắc lên hồng tâm. Hai thứ quan trọng nhất này nàng phải tiêu tốn đến ba tháng! Hai tháng còn lại dùng để giảm bớt âm thanh do súng phát ra, lắp ráp hoàn chỉnh súng và chế thêm một cái ống nhòm nữa. Bất quá ống nhòm và súng có chút cồng kềnh.

Phần cuối cùng chính là... chế đạn! Nếu lúc trước nàng chế súng không nghĩ tới phương diện này là vì không muốn đá thương người quá nặng. Nhưng

bây giờ thì khác. Một cây súng cần phải có viên đạn của chính mình mới có thể xé gió giết người!

Sau khi làm xong tất thảy, Tiết Châu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kèn kêu "tu tu" làm nàng thất thần.

Nàng biết tiếng kèn này, âm thanh "tu tu" trầm thấp chính là âm thanh của tử thần, âm thanh cho sự tàn khốc.

Chiến tranh bắt đầu rồi ____

Không suy nghĩ nhiều, nàng cấp tốc ôm hai thứ mình vừa tạo ra được chạy ra ngoài. Vừa vặn gặp được hai ám vệ đang đứng trước trại bảo vệ an toàn của nàng.

- Cha ta đâu?

- Tiểu thư... - Hai ám vệ kinh ngạc nhìn nàng. Nhưng cái gì cũng không nói.

- Ta hỏi lại lần nữa. Cha ta đâu? - Nàng nâng cao giọng hỏi lại. Trong lòng nàng không hiểu sao có một tia bất an le lói. Trái tim như nhảy loạn lên.

Nàng rụt tin tưởng giác quan thứ sáu của mình. Trong mấy lần tham gia dự án khó khăn trước nàng cũng nhờ dự cảm mà hoàn thành được khá nhiều chỗ khuất mắc. Vì vậy bây giờ nàng mới cảm thấy sợ hãi.

- Vương gia... đang ở trên tiền tuyến. - Một ám vệ quỳ xuống đáp. Hắn không biết vì sao nàng lại lộ ra biểu tình lo lắng như thế.

Tiết Châu hít một hơi thật sâu. Tiếp trấn tĩnh:

- Nói cho ta biết chi tiết về quân đội cha thống lĩnh xuất trận.

Ám vệ thứ hai có chút chần chừ nhưng cuối cùng vẫn quỳ xuống trả lời:

- Vương gia dẫn theo đội cung tiễn, bộ binh tổng cộng hai vạn quân. Theo sau còn có đội thích khách do Nhất Minh tiên sinh thống lĩnh. Bọn họ có hơn một trăm người.

Quá ít! Đây là ý nghĩ đầu tiên của nàng. Hơn hai vạn người làm sao địch lại triều đình? Nàng biết đây là trận đầu. Là trận đấu tinh thần của người người. Nếu trận này thua, chúng ta tức thua triệt để! Trận này thắng, chúng ta mới có cơ hội. Cho nên bọn hắn... không thể không xuất trận, dấy lên khí thế của binh sĩ...

Tiết Châu không nói nữa, ánh mắt tập trung nhìn xung quanh. Bỗng nàng phát hiện trên một cái cổ thụ to lớn gần đó có một cái nhà gỗ lớn bằng cái lều trại của nàng. Các nhánh cây rậm rạp thành công che lấp đi tầm nhìn chính diện từ dưới núi, thuận tiện ẩn thân cho nhà gỗ.

Nàng khẽ cười. Không ngờ ám vệ đứng là biết chọn, tốc độ làm nhà thật nhanh. Thật vừa ý nàng a.

Hai ám vệ đang quỳ trên mặt đất chỉ nghe vù một cái, thân thể của nàng đã không còn ở trước mặt bọn hắn mà nhanh nhẹn xách mấy thứ còng kền leo lên thang dây hồng treo lên nhà gỗ.

Bọn hắn hốt hoảng, vọt ngay tới bên dưới thang. Nếu lỡ như nàng thất thủ rơi xuống thì bọn hắn còn kịp ứng phó a.

Một mạch treo thẳng lên nhà gỗ, nàng đặt chân lên "hành lang" bằng gỗ tốt, không chút do dự tìm chỗ thích hợp đặt súng bắn tỉa cuồng. Một chân khụy xuống, mắt đặt vào kính ngắm.

Thông qua kính, chiến trường ở xa làm nàng nhìn thấy rõ ràng. Nàng không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Trên chiến trường rất nhiều người chết. Nàng thấy rõ Kịen Minh không ngừng ở trên lưng ngựa lộng đảo. Máu tươi dính trên mặt hắn càng làm hắn thêm âm trầm.

Bên cạnh hắn còn có Nhất Minh. Y đồng thời cười ngựa song song với hắn. Trường giáo trong tay không ngừng lay động. Trên môi y là nụ cười khiến lòng người run rẩy.

Hai người bọn họ một đường song tới phía trước không sợ gì cả. Ở phía sau thích khách và ám vệ không ngừng hỗ trợ bọn họ. Nhưng nàng nhìn thấy rõ ràng... quân địch đông như kiến. Căn bản vượt xa con số hai vạn rất nhiều!

Nàng cắn môi nhìn bọn người Kịen Minh bị vây khốn. Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì thì... Không! Nàng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Tiết Châu lập tức chuyển đầu súng về phía quân giặc. Nàng thấy có một lão nhân đứng ở trên thành lũy nhàn nhàn nhìn xuống phía dưới. Đây chắc hẳn là thống lĩnh bên bọn họ đi?

Tuy rằng nàng không muốn giết người nhưng nếu trong thời kì loạn lạc này tay không dính máu thì làm sao bảo vệ người thân? Có đôi khi người biết đó là sai nhưng người lại cố chấp làm vì người còn có thứ quan trọng cần bảo vệ. Cho nên, dù tay nhuộm máu, dù mang tội nghiệt người vẫn sẽ tiếp tục làm! Có đôi khi muốn được này thì phải trả giá. Tiết Châu biết điều đó. Vì vậy, cái giá phải trả cho sự bảo vệ chính là tội danh sẽ theo nàng suốt cả cuộc đời. Tội danh ____ giết người...

Lặng lẽ lên nòng, hít sâu một hơi, bàn tay run rẩy dần dần siết chặt cò súng. Nàng nghe tiếng tim mình mạnh mẽ đập nhanh nói lên tâm tình sợ hãi của

mình.

"Pằng"

Một tiếng động chói tai làm toàn bộ lều trại đều giật mình. Bọn họ mờ mịt nhìn trời. Sấm sét sao? Chẳng lẽ trời mưa?

Bắt quả vì khẩu súng đã được giảm thanh nên chỉ có doanh trại mới có thể nghe được còn trên chiến trường không liệt xa như vậy thì nào có ai nghe tới. Chỉ có âm thanh xé gió rít gào của một viên đạn đang băng băng lao đến...

Nàng bắn... Nàng đã bóp cò! Sau khi nàng bóp cò không lâu nàng gương mặt đầy thống khổ nhìn người nam nhân mình nhắm tới bị máu tươi phun ra, thân thể như một con diều đứt dây ngã xuống mặt đất. Nàng... lần đầu tiên giết người...

Bọn người Kiện Minh ngỡ ngàng nhìn binh sĩ địch nhân trở nên rối loạn. Hình như có gì đó dọa sợ bọn họ. Lúc này bỗng có một binh sĩ nhỏ giọng nói với người khác:

- Thống lĩnh đại nhân... chết rồi!

Mảnh hỗn độn càng lúc càng loạn. Có người sắc mặt trắng bệch, sở hãi buông vũ khí đầu hàng. Có người run rẩy lúng túng không biết làm gì cả giống như chờ người ta đến giết.

Mâu quang của Kiện Minh chợt loé, Hấn giờ cao đao lên hét:

- Công thành!!!

Lập tức, các binh sĩ hùng hục khí thế, lớn giọng hô:

- Công thành!!!

Nhất thời trên chiến trường từng mảng từng mảng huyết nhục mơ hồ, trên đất đâu đâu cũng là máu. Nhiều đến độ khiến người ta lầm tưởng đây thật sự là đất đỏ thật sự...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Qua ống kính, nàng thấy quân của Kiện Minh đang nhân cơ hội thừa thắng xông lên mà cắn chặt môi. Không phải nàng không muốn thắng mà nàng sợ rằng sức người không đủ. Nhìn quân giặc ngàn ngút kia nàng không thể không tự hỏi liệu hấn có cơ hội thắng chăng? Tuy hiện tại quân địch rối loạn nhưng nàng không tin lát nữa sẽ có người chấn hưng binh sĩ!

Đúng như nàng nghĩ. Không lâu sau, một vị thống lĩnh trẻ tuổi đứng trên tường thành hô to:

- Các binh sĩ chớ hỗn loạn. Ngay lúc này đây hơn bao giờ hết, các ngươi cần phải bình tĩnh đối địch. Các ngươi như vậy xứng đáng làm quân sĩ Thánh An ta sao? Các ngươi như vậy không thẹn với đất nước, không thẹn với người nhà đang đợi các ngươi sao?

Nhất tề một mảnh hỗn loạn dần dần lắng xuống. Quân sĩ tuy rằng vẫn đang bị binh lính của Kiện Minh giết nhưng đã có một số người có thể chống cự lại. Không biết là ai trong đoàn người đột nhiên hét lên:

- Diệt quân phản loạn!

Tiếng hét khàn khàn kia như dây lên bùng khí cho người người. Lập tức ai nấy đều hưởng ứng:

- Diệt quân phản loạn!

Kiện Minh nhếch môi. Hấn biết trận đầu này có tầm quan trọng rất lớn. Và lại nếu không chiếm thành, lương thực làm sao có thể duy trì? Tóm lại, nếu trận này thành công chiếm thành thì có rất nhiều lợi thế bao gồm cả việc ăn mặc và quân sự. Quan trọng như vậy làm sao hấn để ra sai sót?

Quay đầu hướng Nhất Minh ra hiệu. Tức thì, Nhất Minh từ trong tay áo xuất ra một chiếc kèn nhỏ nhỏ hình xoắn ốc. Môi mòng nhẹ nhàng đặt vào phần thổi.

Tiền tuyến đầm máu, quân triều đình có được khí sĩ liền hợp sức giết binh sĩ của bọn hấn. Cũng may những binh sĩ này đã được huấn luyện khắc nghiệt

nên người ngã xuống cũng không nhiều.

Từ thi la liệt. Máu chảy thành sông. La hét, oán hận, nguyên rủa làm cho người ta phải run rẩy như ngỗng mình rơi vào địa ngục. Lúc này, một tiếng "tu tu" vang lên như làm âm cảnh cho chiến tranh mà cũng như tiếng nhạc mở đầu cho cuộc chém giết đẫm máu.

"Tu tu ____"

Tiếng kèn vẫn không dứt như tạo nên khúc giao hưởng chết chóc. Khiến cho người ta không khỏi nhú mày là người thổi rít cuộc có dụng ý gì.

Đột nhiên, rừng cây hai phía lay động. Tiếng cây xào xạc trong chiến trường không gây ra bất kì chú ý nào.

Không lâu sau, từ hai bên rừng cây xuất hiện rất nhiều cung tên bắn lên tường thành. Cho dù là thống lĩnh trẻ tuổi võ công không tệ dưới làn mưa tên ấy cũng bị bắn trúng hai chỗ hiểm hóc hồ chỉ quân sĩ còn con?

Tiết Châu không dám tin vào mắt mình. Nàng vừa nhìn thấy gì cơ? Trời ạ! Cứ nhiên có hàng loạt mũi tên không biết từ đâu bắn chết hết quân sĩ trên tường thành. Sau đó mấy mũi tên lại liên tiếp giết địch nhân bên dưới. Chắc là... người ở phe ta nhỉ?

Nàng hơi nhú mày, xoay nòng súng sang tìm bọn người Kiện Minh thì thấy Nhất Minh đang thổi kèn. Khúc mắc trong lòng đã được giải đáp nhưng nàng vẫn không hiểu được. Vì sao không cho những binh sĩ ẩn nấp này ra giết địch mà cứ trốn ở trong rừng để bắn cung?

Đang thắc mắc thì nàng đột nhiên nhìn thấy một tên lính tiếp cận Nhất Minh. Thích khách phía sau y đang bận đối phó với từng tốp binh lính nhiều như kiến cắn bản không thể lo liệu cho y được.

Sở dĩ bọn họ bị nhiều quân giặc nhắm đến như là do tâm lý giết giặc phải giết vua trước. Vừa nhìn thì biết hai người này có hẳn là thống lĩnh cho nên bọn binh sĩ mới hợp thành nhiều đoàn tấn công bọn họ.

Đôi tay nàng run lên. Trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ cơ thể đã tự hành động trước. Nàng không chút do dự nhắm thẳng ngay đầu của tên binh sĩ đó mà bắn.

"Pằng" một tiếng, viên đạn trong gió rít gào nhanh chóng chuẩn xác xuyên qua não kết liễu tính mạng của tên lính ấy.

Nàng nhìn máu tươi từ đầu gã phun ra rơi rải trên mặt đất, thân thể gã như rối đứt dây ngã phịch trên nền đất đỏ mà ngũ vị tạp trần. Nàng mấp máy môi. Nàng đã không thể nói nên lời nữa rồi. Không phải nàng yếu đuối mà dù sao đó cũng là tính mạng của một con người. Đây là sự mâu thuẫn của con người. Đôi khi người người biết rằng mình làm đúng, mình không sai! Nhưng khi đối mặt với sự việc, trong lòng người không khỏi có điểm sợ hãi. Huống chi bây giờ nàng đang giết người!

Nàng không nghe thấy giọng nói của mình. Có lẽ do tâm lý chưa được chuẩn bị tốt nên trong nhất thời không thể chấp nhận được. Chỉ có nhìn khẩu hình của nàng mới có thể hiểu được. Nàng đang hướng bọn họ - những người mà nàng đã giết, nói một câu... "xin lỗi".

Nhất Minh lạnh lùng nhìn tên lính tiếp cận mình ngã xuống. Thật ra lúc này y đã phát hiện ra. Cũng đang đợi gã lại gần rồi tiện tay giết cho nhanh nhưng thật không ngờ có ai đó đã ra tay trước y một bước. Tốc độ phát ra âm khí như thế này khiến y sinh ra cảnh giác. Y nhớ rõ trong quân ngũ không có ai có khả năng phóng âm khí như thế này. Người này còn không biết là bạn hay thù.

Một đường đánh thẳng vào thành lũy. Tuy rằng đây chỉ là thành nhỏ ở gần biên giới, cách kinh đô còn rất xa nhưng do ở gần biên giới lương thực dự trữ không phải ít. Dù đề quân của Kiện Minh dùng trong sáu tháng.

Không lâu sau, Nhất Minh cất đi chiếc kèn. Lập tức làn mưa tên ngừng lại, rất có trật tự như được huấn luyện sẵn từ trước. Sau đó thanh âm "xào xạt" trong rừng cây vang lên.

Lúc này trên chiến trường đã không còn nhiều địch nhân nữa. Đa số chỉ là các binh lính hèn nhát chạy trốn nãy giờ mà thôi. Không tốn bao nhiêu thời gian, bọn họ đã bị diệt hết.

Phái một âm vệ vào thành tra xét xem còn có mai phục hay tướng lĩnh nào không kết quả nhận được làm hai người Minh có chút sững sờ. Không biết có phải là dự đoán được trận này sẽ thư hay không mà trước đó địch nhân đã cho bá tánh sớm di tản đi hết. Bây giờ trong thành chỉ toàn là nhà không thành trống.

- Trước mắt rút lui. Lát nữa dân quân vào trong thành kiểm tra một chút. - Kiện Minh ra lệnh xong lập tức dẫn dắt những binh lính còn sót lại chạy về doanh trại. Hiện giờ quân nhân từ hai vạn đã giảm xuống thành một vạn! Tuy như vậy nhưng khi đem con số một vạn ra để đối phó với hơn ba vạn qua đây là tốt lắm rồi.

- Tiểu thư của các ngươi đâu? - Vừa về đến doanh trại, Kiện Minh đã lập tức hỏi ngay tin tức của nàng. Nhớ đến hiện tượng kì lạ trên chiến trường lúc nãy mà hắn không khỏi rung mình. Nếu thật sự xa như vậy mà mấy thứ kì lạ của nàng còn đã thương người được thì đúng là hắn đã xem nhẹ mấy vật kì quái đó rồi.

Âm vệ cúi đầu đáp:

- Thừa vương gia, tiểu thư đang ở trong nhà gỗ.

Không nói không rằng, Kien Minh và Nhất Minh đã phi thân lên trên cái cây cổ thụ kia. Vừa mới đặt chân lên trên nhà gỗ, bọn hắn không khỏi giật mình.

Tiết Châu sắc mặt trắng bệch ngã ngồi trên sàn. Bên cạnh nàng là một thứ gì đó giống như mấy cây súng mà nàng nói nhưng trông có vẻ ngoài khác và nặng hơn nhiều. Nằm la liệt ở trên sàn là một vật gì đó kì lạ. Nó có hai ống vừa dài vừa to gắn với nhau. Tuy rằng hai cái ống này ngắn hơn đồ vật giống súng kia một chút nhưng lại có phần đầu nhỏ, dần dần đến phần cuối mới to ra. Nhìn hết sức kì cục.

Nhất Minh nhìn nàng như vậy thì khẽ nhíu mày, nhẹ giọng gọi:

- Tiết Châu, nàng không sao chứ?

Ngẩn người một chút, nàng mới quay đầu nhìn bọn họ. Lúc này nhìn bọn họ có chút thất thần khiến cho bọn họ không khỏi cảm thấy kì quái. Rốt cuộc là nàng bị làm sao?

Không lâu sau, nàng hít sâu một hơi đứng dậy. Mỉm cười gương gạo:

- Cha, Nhất Minh, hai người về rồi à? Không bị thương ở đâu chứ?

- Ta không sao. - Hai người đồng thanh trả lời.

Liếc mắt nhìn nhau một cái bọn họ tiếp tục đồng thanh hỏi:

- Nàng không khoẻ à?

Vừa hỏi xong thì bọn họ lại liếc nhau thêm cái nữa. Trong ánh mắt có chút bất mãn với đối phương.

Nhìn thấy tình cảnh này Tiết Châu có chút buồn cười:

- Ta không sao.

- Mấy cái ám khí trên chiến trường lúc này là do nàng phóng à? - Nhất Minh quan sát cây súng bắn tia đang nằm một bên của nàng nghi hoặc.

Chần chờ một chút nàng mới nhẹ giọng "ừm" một cái. Tưởng đâu bọn hắn sẽ ca tụng nàng hay khen ngợi gì đó ngờ đâu hai người này lập tức đen mặt khiến nàng giật thót. Uy! Không phải ta vừa giúp các người sao? Sao lại có bộ mặt đưa đám như vậy? Bộ không cảm thấy lão nương vác cây súng bắn tia từ chỗ này bắn tới thành lũy bên kia là rất lợi hại, rất oách sao?

Nhất Minh và Kien Minh thờ dài. Bọn hắn biết nàng không muốn giết người cũng chưa từng giết người. Càng làm bọn hắn sốt xa hơn nữa là nàng gương ép bản thân mình phải giết người, tâm lí thừa nhận sự quá kích này đến độ sắc mặt trắng bệch. Nếu nói thật lòng bọn hắn tuhf nguyện cả đời này không để tay nàng phải dính máu, một đời bảo vệ cho nàng sống vui vẻ nhưng không ngờ nha đầu này lại...

Kien Minh đến gần nàng, bàn tay ấm áp đặt lên trên đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng xoa như an ủi. Giọng hắn rất trầm, rất nhẹ:

- Ngốc quá. Sau này không cần phải như vậy nữa.

Tiết Châu cúi đầu. Nàng nghe thấy giọng mình vô tri vô giác "ừm" một cái. Khoé mắt phỉm hồng. Ấm áp từ trên đỉnh đầu truyền xuống xoa dịu nội tâm không yên của nàng. Nàng mỉm cười. Cha mới là đồ ngốc. Không cần phải bao bọc nàng như vậy. Nếu không phải nàng là người của thế kỉ hai mươi mốt thì đã sớm bị hắn chiều hư.

Shizu: ... Vậy bây giờ người rất ngoan sao? (¬_¬)

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thời điểm đoàn người Kien Minh bước vào trong thành lũy, Tiết Châu đã được Nhất Minh ôm vào trong lòng phi thân lên cái cây ngoài thành. Nàng dựa vào người y, tay cầm chặt ống nhòm đảo mắt nhìn khắp thành. Mặc dù không nghĩ thành lũy sẽ có kai phục nhưng để chắc chắn cũng nên có chút chuẩn bị đi? Nghĩ như vậy nàng lập tức gắt gao phóng mắt nhìn vào từng gian nhà tìm kiếm xem có việc gì bất thường không. Lại bất ngờ phát hiện trong bóng đêm có cái gì đó đang di động.

Động tác bóng đen nhẹ nhàng lại quý dị khiến cho Tiết Châu không khỏi nuốt một ngụm khí lạnh. Cmn! Nếu như không phải nàng gặp qua rất nhiều cao thủ thì giờ phút này có lẽ đã bị thân ảnh kia hù cho một phát, sẽ tưởng rằng đối phương là quý a!

Nàng đưa cánh tay lên, hướng thuộc hạ sát thủ bên trái liếc mắt một cái như ra hiệu để gã sẵn sàng. Khi thấy gã bắt đầu giương cung lên, nàng mới phát tay về hướng ba mươi độ. Lập tức mũi tên y theo chỉ thị của nabgf phóng tới, bắn trúng ngay cái ngôi nhà đang được bóng đen ẩn nấp.

Đám người Kiện Minh thấy ám hiệu của nàng cũng lập tức cảnh giác. Ba bốn người vây quanh ngôi nhà chuẩn bị đối phó với hết thảy bảy trắc.

Không bao lâu sau, một mũi tên nữa tiếp tục cắm chặt lên mặt đất trước cửa căn nhà khác. Một lúc lại một cây nữa. Cứ như vậy xung quanh đám người Kiện Minh không dưới năm mươi ngôi nhà khả nghi!

Da đầu nàng run lên. Đệ*! Bộ định chơi trò du kích sao? Làm cái gì mà nhiều đến như thế?

Bọn Kiện Minh nhanh chóng vào trạng thái tấn công, ánh mắt lom lom nhìn chăm chú vào mấy ngôi nhà. Đột nhiên không biết là thích khách nào hô lên:

- A!? Là Nhất Kiệt đại nhân!

Vừa dứt lời, trên không trung liền truyền tới một trận cuồng tiếu, thân ảnh màu trắng xuất quỷ nhập thần từ trên cao phi thân xuống giữa bọn họ:

- Ai nha~ Không nghĩ tới lại trùng hợp gặp các ngươì ở đây a.

Bọn thích khách đột ngột rung mình. Ách, đúng là người này. Giọng điệu vẫn ghê tởm như ngày nào.

Thấy Nhất Kiệt lộ diện, những kẻ khả nghi cũng từ trong mấy căn nhà đi ra. Tổng cộng có khoảng một trăm người, tất cả đều bịt mặt. Trên ngực trái của bộ dạ hành có thêu một hoa văn màu trắng tinh xảo, có thể thấy người thêu thật sự rất dụng tâm.

Kiện Minh đánh giá nam nhân trước mặt. Hắn ta một thân khí suất nho nhã. Khuôn mặt ôn hoà khiến người ta thoải mái. Đôi con ngươi màu nâu vui vẻ đảo khắp nơi. Ách, đây là một đại nhân vật sao? Bất quá nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Kiện Minh vẫn ở trên lưng ngựa, hần hơi khom về phía trước:

- Không biết các hạ là người phương nào?

Nhất Kiệt đảo mắt nhìn hắn một cái cũng không có trả lời câu hỏi của hắn mà thẳng tắp đánh một chuông về phía xa.

Chuông phong áy không nghi ngờ là hướng về phía Vô Tiết Châu nàng!

Nhất Minh hừ lạnh, lập tức ôm chặt lấy nàng phi thân tránh thoát. Sau đó, nhanh chóng phi thân về phía Kiện Minh.

Hai thích khách bên cạnh nhìn nhau một cái. Uể oải thở dài thườn thượt. Đại nhân nha, mỗi lần xuất hiện đều quán lấy chủ thượng của bọn họ đánh đánh đánh tới thấy thương. ٩ (ノ - ٓ) ۶

Đặt nàng đáp đất an toàn, Nhất Minh không chút khách khí quăng cho Nhất Kiệt một ánh mắt khinh bỉ. Y không chút lưu tình mở miệng mắng:

- Không biết ngọn gió nào đã đưa vị thần bí bí hiểm đệ tiện như ngươi tới đây?

- Nga! Đệ đệ à, ngươi không cần phải đối xử với ta như thế. Ta sẽ rất đau lòng a. - Nhất Kiệt làm ra vẻ mặt đau khổ, một tay ôm lấy ngực trái của mình tỏ rõ hắn ta bị tổn thương sâu sắc bởi lời nói của y.

Tất cả mọi người run rẩy khoé miệng. Bọn họ vừa nghe được gì cơ? Ân, là đệ đệ. Đệ đệ đó các ngươi tin không? Nha! Thì ra tên này cũng có ca ca.

Shizu: Đại ca lên sân!!! ((o(^ 0 ^) o))

Tiết Châu bĩu môi đánh giá Nhất Kiệt cùng y. Một người khí chất nho nhã thư sinh. Sặc... là một tiểu bạch kiếm! Còn một người... yêu dị khủng khiếp. Hai người một trắng một đen chả có tí gì dính dáng làm huynh đệ.

Nhất Minh: ... hình tượng của ta là như thế sao?

Y liếc mắt nhìn hắn ta. Lạnh giọng:

- Nếu có việc thì nói. Không có thì lăn đi.

- Chắc, tính tình vẫn đáng ghét như ngày nào. Bất quá, đệ cũng không định giới thiệu đệ muội* tương lai cho ta sao? - Nhất Kiệt ánh mắt có chút ái muội đảo qua giữa nàng và y. Giương mặt hoà nhã lập tức bị thay thế bởi cái phiến bản hồ ly.

*Đệ muội: vợ của em trai.

Tiết Châu bốn lăm độ đối mặt với trời cảm thán: Nơi này thật lắm người là diễn viên chuyên nghiệp...

Nhất Minh có chút lúng túng. Hấn có chút không được tự nhiên:

- Đây là Thiên Bảo quận chúa Vô Tiết Châu. - Dừng một chút như có điều suy nghĩ rồi đưa tay chỉ hướng Kiện Minh mà nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ rõ ràng: - Còn đây là cha của nàng, Nhiếp Chính vương Hoắc Kiện Minh.

Nhất Kiệt vừa nghe y giới thiệu xong liền giật mình. Ách... cha cũng thật trẻ đi? Nhưng hấn ta cũng sẽ không giống như những người khác mà phán đoán Kiện Minh sinh con từ cái lúc bé xíu mà đoán ngay là hấn nhận nuôi nàng. Có điều, đối với hoàng tộc, nhận nuôi thật sự rất hiếm. Bất quá... dựa theo lời của Nhất Minh, hấn ta dường như đã đoán ra được gì đó. Đôi mắt nâu có chút vì điệu đảo giữa ba người, khoe miệng câu lên nụ cười trên tức.

Hấn ta hướng bọn họ hơi khom người đáp:

- Xin chào, tại hạ là ca ca của tên nhóc này, Nhất Kiệt. Là chủ thượng của Bách Lạc. Hấn hạnh gặp mặt.

Vừa nghe hấn giới thiệu xong, mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh. Bọn họ biết Bách Lạc là cái dạng gì. Không phải là lò đào tạo sát thủ nổi tiếng thần bí sao? Cứ nhiên lại có quan hệ sâu như thế!

Tiết Châu nhú mày. Ân, cái tên này chưa từng nghe qua. Thấy ra sau đầu không cần nghĩ nữa ~

- Tiểu tử này thật là! Nếu hôm nay biết sẽ gặp đệ muội tương lai thì ta đã mang lễ vật rồi. - Nhất Kiệt ánh mắt trách cứ nhìn y lập tức khiến y muốn phun tào.

Mệ nó! Người không phải thần bí sao? Đi đây đi đó bảo ta thông báo cho người bằng cách nào? Niềm tin chắc!?

Thấy gương mặt của y có chút vụn vặt, Nhất Kiệt cười cười không nói nữa mà đi đến gần nàng, lấy ra chiếc hộp gấm tinh xảo đưa cho nàng:

- Ta hiện tại không có gì quý giá, chỉ có bộ Mị Ngọc này. Nay xem như quà ra mắt tặng cho cô nương.

Lập tức thêm một ngụm khí lạnh nữa! Bộ Mị Ngọc và Bạch Ngọc của hoàng hậu Nhật Quang quốc giá trị liên thành, là hai bộ quý giá nhất nữ nhân nào cũng muốn sở hữu. Nếu nói Bạch Ngọc tinh khiết, trang nhã thì Mị Ngọc chính là yêu kiều, xinh đẹp.

Tiết Châu: sao ta cứ thấy có gì đó dị dị?

Không đợi nàng lên tiếng, Kiện Minh đã đem nàng kéo lùi khoảng cách với hấn ta. Hấn lạnh đậm từ chối:

- Các hạ hiểu lầm rồi. Nữ nhi của ta không phải là đệ muội tương lai gì cả các hạ. Xin các hạ thu lại quà ra mắt quý giá này.

Trong lòng Nhất Kiệt sáng tỏ. Quả nhiên là thế! Hấn ta liếc mắt nhìn về phía Nhất Minh ý vị thâm trường. Chắc, nếu đã là đại ca thì phải giúp tiểu đệ nhà mình một chút phải không?

- Quà của ta, ta muốn tặng cho ai là do ta quyết. Cho dù ngài có là Nhiếp Chính vương đi chăng nữa cũng không có quyền ngăn cản. Và lại, có là đệ muội hay không hấn nên để sau này mới nói đi?

Kiến minh nhú mày. Đúng là đại ca của thối nam nhân kia cũng là thối nam nhân. Thế mà tiếp tục giành người với hấn! Tên chết tiệt!

Nhất Kiệt gương mặt hiền lành đặt Mị Ngọc vào tay nàng nói:

- Đệ muội à, muội nhận đi. Sau này quà cưới đại ca chắc chắn sẽ đền bù cho muội. Nhờ muội chiếu cố tốt tiểu tử nhà ta nhé.

Làm xong việc cũng không lưu lại lâu, hấn ta nhanh cho gs kéo xa khoảng cách với nàng. Tựa tiểu phi tiểu bán một ánh mắt sang Nhất Minh như muốn nói: có phải ta đã lập công lớn hay không? Mau khen ta đi, mau khen ta đi.

Nhất Minh nhìn hấn ta. Nghĩ nghĩ một hồi y liền cho hấn một nụ cười hiếm hoi hơn năm năm nay chưa cho lần nào.

Aaaa!!! Y chịu cười rồi. Tiểu đệ cười với hấn ta. Ân, thật đáng yêu a ~

Shizu: đã phát hiện đại ca có bệnh brother complex...

Tiết Châu: ta phát hiện hình như thế giới này càng ngày càng nói loại ngôn ngữ mà ta không hiểu.

Xoắn suốt một hồi, Nhất Kiệt như nhớ ra điều gì đó, hấn ta lập tức bảo y cùng Kiện Minh đi theo mình đến một nơi vắng vẻ. Cũng không biết hấn ta nói gì mà hai người kia cực kì nghiêm túc lắng nghe. Thậm chí đầu lông mày còn nhíu chặt lại.

Tâm nàng nhảy một cái. Dường như có một cảm giác bất an dần lan tràn trong lòng nàng khiến nàng không khỏi lo lắng. Trận chiến này đã thật sự bắt đầu...

Chương 43

Sau hôm gặp gỡ Nhất Kiệt, Hoắc Kiện Minh lập tức phái người đưa Tiết Châu rời khỏi thành trấn âm u. Hắn làm việc rất quyết tuyệt. Mặc cho nghi vấn của nàng, hắn không hề do dự ra lệnh cho hai ám vệ đi cùng nàng, hộ tống nàng trở về nhà gỗ. Vì thế mà trước khi đi, Tiết Châu vẫn không hiểu nổi vì sao hắn lại hành động như vậy. Nàng ở trên nhà gỗ một tháng. Năm tháng này không có bất kì ai đến thăm nàng ngoại trừ Nhất Minh. Tất cả sinh hoạt và thức ăn của nàng đều do một tay hai ám vệ chăm sóc. Phải nói hai tên này là siêu cấp bảo mẫu, đảm đang hơn con gái, chu đáo hơn vợ hiền, ân cần hơn cả mẹ già. Chắc, không biết cha nàng làm thế nào mà tìm được thuộc hạ toàn năng như thế.

Mặt khác, Kiện Minh làm chủ soái, không thể đến chỗ xa xôi của nàng thì đã đành thế nhưng tên Nhất Minh dờ dờ ương ương này không phải cũng là một trong những tướng lĩnh trọng yếu sao? Vì sao thời gian của y lại thành thói cứ hai, ba tuần là chạy đến đây như thế?

Hôm nay tên thích khách kia lại tới nữa. Y đến làm cho nàng rất cao hứng vì không phải đối diện với hai gương mặt nhìn đến chán ngấy của ám vệ nhưng đồng thời cũng khiến nàng cảm thấy ảo não cùng bất đắc dĩ. Bởi lẽ mỗi khi y tới đều nói những việc tào lao, không có ý định tiết lộ tình hình chiến sự cho nàng biết dù chỉ là nửa câu!

Cố gắng nhẫn nhịn đối thoại với y vài câu, cuối cùng cũng có thể tiễn bước y rời đi. Vô Tiết Châu nhũn mỳ đứng trên ban công nhìn theo bóng Nhất Minh cười ngửa dần dần trở thành chấm đen nhỏ xíu, hỏi người bên cạnh:

- Tào Văn, tình hình chiến sự như thế nào?

Ám vệ bị điểm danh có chute ngạc nhiên nhìn nàng, lại nhìn tên ám vệ kế bên có chute không biết làm sao.

- Nói! - Giọng nàng đan lại, ánh mắt vẫn chưa từng rơi vào người hắn.

- Tiểu thư, thuộc hạ... - Tào Văn ấp úng muốn từ chối. Chỉ là... hắn thật sự khóc không ra nước mắt. Ai có thể nói cho hắn biết áp lực cùng khí tràn lạnh lẽo này là từ đâu đến không a?

Tên ám vệ bên cạnh không nỡ nhìn đồng bạn bị làm khó bèn cuối đầu khuyên nhủ:

- Tiểu thư, người không cần lo lắng. Người là nữ nhi, tình hình chiến sự nói ra có chút không thích hợp. Huống hồ nơi đó đã có vương gia, ngài ấy nhất định sẽ chống đỡ được.

Nàng nhướn mày, liếc mắt nhìn về phía mõ Tào, khuôn miệng nhỏ nhắn phun ra một chữ:

- Nói!

Tào Văn thật muốn khóc QAQ

Mõ ám vệ kế bên: ... Người anh em, ta đã làm hết khả năng... (¬_¬)

Tào Văn lau lau mồ hôi hột trên trán. Khoé miệng khó khăn cử động:

- Thưa, tình hình chiến sự không mấy khả quan. Vốn Tần vương gia với chúng ta liên minh nhưng lại bị đương kim hoàng thượng không biết từ nơi nào biết được đã phong toả cả Tần vương phủ và lãnh thổ của Tần vương. Chúng ta mất đi con bài này rơi vào thế hạ phong. Hiện tại mặc dù vẫn đánh tới thành kế tiếp, chiến thắng trở về nhưng nhân số lại giảm là không thể nghi ngờ! Cho nên bọn họ đang bàn bạc tính toán xem có cách nào giảm lượng thương vong nhưng vẫn có thể thắng lợi hay không.

- Vậy kế sách bọn họ định đoạt là gì? - Nàng nhàn nhạt mở miệng không rõ tâm trạng.

Tào Văn cười khổ, bất đắc dĩ đáp:

- Thưa, vốn hoàng thượng là một kẻ ham mê tửu sắc. Trong cung hiện tại đã có không dưới hai mươi vị phi tần. Bởi vì chưa có hoàng hậu, hậu cung rối loạn vẫn không thể tranh rõ xem ai là chủ mẫu nên các tướng lĩnh đã quyết định dùng "mỹ nhân kế", tìm ra nữ khuynh quốc khuynh thành có khả năng làm cho hôn quân điên đảo.

Tiết Châu khẽ cười. "Mỹ nhân kế"? Không nhầm đấy chứ? Bọn họ muốn tìm mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành làm cho tên thói hoàng đế kia điên đảo? Chỉ e gã ta không ngốc như vậy. Cho dù từ trước đến nay gã không thể hiện tâm cơ nhưng đã là người hoàng thất, có thể ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn ấy thì làm sao có thể đơn thuần? Chỉ sợ vị mỹ nữ kia sẽ bị giết không thể nghi ngờ. Nếu là như vậy chỉ có một cách...

Nghĩ một hồi, nàng lại hỏi:

- Bọn họ có áp dụng kế sách này chưa?

Tào Văn cuối đầu, trong giọng nói lộ vẻ lo lắng và sầu muộn:

- Vẫn chưa. Vương gia nói tình hình hiện tại không ổn. Vị trí hiện tại không thích hợp với kiểu đánh bất ngờ. Và lại trong quân doanh không thể tìm được vị nữ quốc sắc thiên hương như mọi người mong muốn nên tạm thời trì hoãn. Đợi sau khi quân binh có thể đánh tới thành Tây gần kinh thành nhất: Lưu Quang thành thì sẽ thử sử dụng kế này.

Đây ràng là việc hy sinh rất nhiều binh lính để có thể đến được nơi đó. Điều này trong lòng ai cũng hiểu được...

Nàng gật đầu, sau đó đem cây súng ngắm giao cho Tào Văn. Nàng chỉ hẩn cách bắn, cách nhắm, dặn dò hẩn lập tức trở về trợ giúp Kiện Minh xong thì tiếp tục ngồi bên ban công ngắm người. Mặt trời đỏ lựng lặn nửa mình dưới một đé quốc hùng mạnh, nhuộm lên thế gian màu cam của chết chóc và bi thương. Tiết Châu trầm ngâm nhìn xa xăm, lòng bỗng nặng trĩu, đáy mắt mờ hồ hiện lên một đạo quang mang rồi rất nhanh biến mất. Nơi đó... có người mà nàng vẫn hằng mong đợi...

Sau khi Tào Văn rời đi, lập tức có một ám vệ khác nhanh chóng thúc ngựa đến nhà gỗ của nàng để thế chỗ. Hai người ám vệ này tiếp tục chăm sóc nàng kín kẽ như vú em. Đến bây giờ thì nàng thật sự không khỏi hoài nghi mấy ám vệ cha thu nhận có phải hay không đều phải trải qua một lớp đào tạo "vợ hiền" điển hình. Chẳng lẽ là lót đường trước cho sự cô đơn lẻ bóng của ám vệ khi bọn họ phải liên tục làm nhiệm vụ làm ảnh hưởng đến tính hướng mà phát sinh chuyện tênh nam nam nên mới cho mỗi người học? Nha! Suy nghĩ như vậy cũng quá hiện đại đi? Khụ... chắc chỉ là do nàng nào bỏ ảo tưởng thôi ha.

Thu đi đông tới. Tuyết rơi phủ trắng xóa mặt đường. Hơi lạnh bao trùm cả nhân gian. Tiết Châu ngồi trừng mắt nhìn Nhất Minh. Nàng không hiểu sao hai tháng trước hẩn chạy tới thăm nàng nói đây là lần cuối cùng hẩn đến thăm nàng vì sau này không có thời gian nữa. Nhưng bây giờ lại chạy đến đây, còn trưng ra vẻ mặt uất ức này nữa. Cnn! Lão nương có làm gì người sao mà người lại nhìn ta bằng ánh mắt như tiểu thê tử bị lão chồng bỏ rơi vậy?

Nhất Minh trong lòng rối bời, không biết nên nói gì với nàng. Chần chừ một chút mới khẽ thờ dài, giọng nói tràn đầy khổ sở cùng đau lòng lập tức vang lên trong nhà gỗ:

- Tiết Châu, theo ta về quân doanh đi.

Tiết Châu kinh ngạc nhìn y. Có chút ngoài ý muốn khi y nói ra câu đó. Nàng nhẹ giọng hỏi tại sao nhưng hẩn không trả lời. Qua một khoảng trăm mạch, y nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, dùng lực kéo nàng đứng lên lời đi:

- Đến lúc đó nàng sẽ biết.

Suốt năm ngày năm đêm hai người cùng hai ám vệ chạy trên lưng ngựa không hề ngừng nghỉ. Mặc dù Tiết Châu được Nhất Minh ôm nàng vào lòng trong khi thúc ngựa để nghỉ ngơi nhưng căn bản vô ích. Ngựa phi như bay, thử hỏi I còn có thể ngủ? Cho nên nàng đã năm ngày năm đêm ngủ không ngon, cái miệng nhỏ bé tội nghiệp cũng bị "chà đập" một cách không thương tiếc.

Nhóm người Tiết Châu đến doanh trại cũng là lúc trời bắt đầu rạng sáng. Binh lính đã hàng ba, àng bốn đi tuần tra và thay ca. Thấy các nàng liền có một người muốn thông báo cho Kiện Minh nhưng Nhất Minh lại không cho. Hẩn lạnh giọng hỏi:

- Vương gia bây giờ đang ở đâu?

- Thưa, ở trong lều trại. - Binh lính kính cẩn đáp.

- Vậy còn Trần tiểu thư? - Y tiếp tục hỏi một câu khiến nàng kinh ngạc.

- Trần tiểu thư đang ở cùng một chỗ với vương gia. - Binh lính tiếp tục trả lời.

Câu trả lời này khiến nàng nghi hoặc không thôi. Tại sao Trần Trứ Mai lại ở cùng với cha? Khoan đã! Từ ngữ "ở cùng một chỗ" này hơi bị hiểu lầm nha. Tiết Châu nhíu chặt đôi mày, quay đầu nhìn về phía Nhất Minh như đang chờ y giải thích nhưng y chẳng nói gì cả.

Y tùy tiện khoát tay cho tên binh lính lui đi làm việc của mình rồi nắm chặt lấy tay nàng đi về hướng lều của Kiện Minh.

Bầu không khí bỗng trở nên quý dị, khí tràn lạnh leo. cùng cảm giác bất an của mỗi người đồng loạt dâng lên.

Rạng sáng này có lẽ sẽ trôi qua rất ngắn ngủi. Nhưng lại làm kế hoạch của Nhiếp Chính vương Hoắc Kiện Minh lâm vào thế khó khăn. Ván cờ này hẩn sẽ phải vượt mất một quân cờ...

Chương 44

Căn lều rộng lớn. Máu trắng vãi vốc, ánh nến chập chờn bên trong làm cho người ta có thể dễ dàng nhìn thấy bóng người ở trong đấy. Trong lều trưởng kia, bóng dáng cường tráng, thon dài ngồi ngay ngắn ở bàn hí hoáy viết viết. Bên cạnh cái bóng kia là bóng dáng nhỏ nhắn, đáng yêu. Hai cái bóng cứ như vậy lặng lẽ đứng cạnh nhau có một loại cảm giác hài hoà đến kì lạ, làm cho người ta bất ngờ nghĩ thật xứng đôi.

Không cần nói cũng biết đây là bóng của một nam một nữ...

- Minh ca ca, huynh đã suy nghĩ xong chưa? Thời hạn phụ thân muội quy định sắp đến rồi. - Giọng nói nữ tử nũng nịu vang lên.

Tiếp theo đó, giọng nam trầm thấp mà hữu lực cũng lập tức đáp:

- Hoang đường! Ta như thế nào lại có thể đồng ý với kẻ sách kia!?

- Minh ca ca! - Nữ tử cao giọng: - Huynh như thế nào lại không lấy đại cục làm trọng? Chẳng nhẽ mạng sống của hàng ngàn hàng vạn người cùng với Thánh An ta lại không bằng một kẻ không có máu mủ ruột rà gì với huynh hay sao? Huống hồ việc chúng ta thông hôn là điều rất bình thường mà. Chẳng lẽ huynh chê muội không xứng?

Nam nhân chưa trả lời, một bóng người nữa đã xuất hiện bên cạnh hắn. Bóng dáng này nhỏ xinh, cách đi đứng tao nhã cũng đủ để cho người ta biết đây là một nữ tử:

- Vương gia, thiếp thân xin ngài hãy suy nghĩ một chút. Quận chúa vốn thông tuệ lại thêm sự sùng ái mà hoàng thất dành cho nàng khắp đế đô đều biết được. Thiếp thân tin chắc nàng nhất định không sao, không phải bản lĩnh của quận chúa vương gia là người biết rõ nhất sao? - Dừng một chút nàng ta nói tiếp: - Hôn nữa việc liên hôn với Trần tỷ tỷ và thiếp thân chẳng qua chỉ là một nước cờ nhằm củng cố thế lực và binh quyền huynh đang có trong tay. Thiếp thân tin cái nào nặng nhẹ vương gia ngài hẳn sẽ hiểu được. Xin vương gia suy nghĩ, lấy đại cục làm trọng.

Nữ tử nói ra nam nhân đã không còn gì để nói. Hắn cứ như vậy im lặng, tiếp tục ngồi ở ghế, không quay đầu nhìn bất luận người nào. Ánh đèn cứ như vậy phát hoạ lên bóng dáng của bọn họ, trầm mặc nhưng khiến cho người khác cảm thấy thật hài hoà.

Tiết Châu trừng mắt nhìn căn lều lớn trước mặt. Nơi đó có ba bóng dáng in lên nền vải trắng. Nàng cứ như vậy dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn như muốn xuyên thấu qua lớp vải dày kia xác định xem có phải nam nhân trong kia là cha nàng: Hoắc Kiện Minh hay không!

Từng câu từng chữ, từng lời nói giọng điệu nàng đều nghe rõ mồn một. Tim hung hăng bị đâm vào, nước mắt bị bức ép vào không thể chảy xuống làm mắt nàng hoa lên không nhìn rõ gì cả.

Thật tốt, bây giờ nàng không nhìn thấy gì cả, như vậy sẽ bớt đau khổ hơn. Giỏi, giỏi lắm! Người thật sự rất giỏi cha à. Người làm cho ta yêu người, làm cho ta có hy vọng, làm cho ta nghĩ mình được sùng ái lên tận mây xanh. Nhưng rồi thì thế nào? Ha ha! Sao ta lại quên chứ? Người là người hoàng tộc mà, với cái đầu của ta, ta nhìn thấy gì, nghĩ đến cái gì làm thế nào mà người cũng không nghĩ đến? A ~ người không phải muốn giấu giếm ta cưới Trần Trứ Mai và nữ tử kia rồi lừa gạt ta giúp người thực hiện "Mỹ nhân kế" sao? Sống chung với người nhiều năm như vậy, ta như thế nào lại không hiểu người đang suy tính cái gì? Là ta sai, là ta đã quá tin người. Hoắc Kiện Minh, người thật tham lam a... Thật tàn nhẫn...

Nàng nhắm mắt, giọt nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống. Giọt nước trong suốt lăn dài trên gò má đã tái nhợt. Nhưng tất cả tâm tình của nàng chỉ gói gọn trong một giọt nước mắt. Nước mắt chảy xuống, rơi vào đỉnh lều nàng đang đứng tạo thành đoá hoa xám giữa vô vàn sắc trắng.

Thật là loi ____

Qua một lúc, Tiết Châu mở mắt. Đôi mắt lạnh nhạt chẳng nhuộm tâm tình. Nàng nhẹ giọng nói:

- Người đưa ta đến nơi này hoàn thành mục đích rồi. Đưa ta về lều đi.

Nhất Minh nhìn đỉnh đầu nàng, mím môi không nói. Y nhìn thấy thân thể nàng run rẩy, nhìn thấy cơ thể nàng căng cứng, nghe thấy tiếng nước nở rất nhỏ của nàng. Có trời mới biết trong lòng y khó chịu biết chừng nào.

Nhất Minh cúi người, đôi tay mạnh mẽ mà ấm áp ôm lấy vai nàng như đang nói với nàng phía sau nàng còn có y, chỉ cần nàng quay đầu lại sẽ thấy y vẫn ở đây, ngay bên cạnh nàng...

Tiết Châu không phản kháng. Nàng cứ mặc kệ cho hắn ôm. Có lẽ bây giờ nàng không còn tâm trạng để ý đến cái ôm này hoặc có lẽ ngay lúc này đây hơn bao giờ hết nàng cần một vòng tay cho nàng hơi ấm.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng yêu nhưng đây thật sự là lần đầu tiên nàng dám thử yêu sâu đậm. Ở thế kỉ hai mươi mốt nàng luôn lặng thầm mến người ta rồi cho phần tình cảm này nhạt nhoà phôi phai. Nàng không nói ra bởi lẽ với công việc bề bộn cùng tính cách quái gở cường nghiến cứ như thế này của nàng thì cho dù có yêu cũng chẳng lâu dài. Nhưng ở đây, nàng yêu hẳn, nàng cứ nghĩ đã chung sống nhiều năm như vậy thì chẳng còn chuyện gì có thể chia cắt bọn nàng nữa. A ~ nàng thật sự là quá ngay thơ. Ha ha ha...

Nhất Minh ôm nàng rồi đi. Cảm nhận từng đợt gió lạnh khô khốc quệt lên má, lên mắt, lên cổ khiến cho người ta tê tái nhưng bọn họ không hề cảm nhận được. Hoặc nói đúng hơn rằng nỗi đau ê ẩm trong thâm tâm bọn họ đã khiến bọn họ chết lặng với tác động của gió đông giá rét.

Tiết Châu ở sau bức bình phong trong căn lầu to tướng của Nhất Minh coi bỏ từng lớp y phục đơn giản. Động tác trên tay không ngừng nghỉ, im lặng nghe y thuật lại tình hình gần một năm nay cho nàng nghe.

Giọng nói trầm thấp của Nhất Minh vang lên. Rõ ràng mà nhẹ nhàng như đang kể một câu chuyện cổ tích dụ dỗ hài tử:

- Sau khi nàng rời đi, chúng ta liệu mình mở con đường máu đến đây. Giết chết tất cả binh lính trên đường đi. Sau đó tạm nghỉ ở nơi này để thương thảo kế sách đối phó hôn quân. Bấy giờ dầu sôi lửa bỏng, Trần thừa tướng cùng Lý tướng quân nắm giữ binh quyền đòi thương thảo riêng với Nhiếp Chính vương. Tất cả mọi người đều đi ra ngoài nhường không gian cho bọn họ. Ta không biết quá trình, chỉ biết kết quả bọn họ cho Hoắc Kiện Minh một tháng, thời hạn đến bình minh hôm nay để suy nghĩ xem có đồng ý đem nàng giao ra và thú nữ nhi của bọn họ hay không. Chuyện sau đó hẳn vẫn không có nói, ta thấy hẳn cư xử kì quái nên điều tra một phen. Chuyện sau đó không nói nàng cũng đã đoán được đi?

Y nói một hồi, mặt nhin không được đỏ lên. Ánh mắt mắt tự nhiên nhin chăm chăm cửa lầu. Bên tai y vẫn không ngừng vang lên tiếng thoát y của nàng. Mặc dù biết thời điểm này không thích hợp nhưng hẳn vẫn nhin không được cổ họng khô nóng, bụng dưới trướng lớn.

Y thật khó hiểu. Lúc này mới vừa đặt chân vào lầu trướng nàng đã bảo hẳn sai người tìm một bộ y phục trắng đơn giản mà xinh đẹp. Sau lại sai người tìm gương đồng và đồ trang điểm về đây. Sự tình tiếp nữa... chính là tiếng thoát y bên tai này.

Lúc này, Tiết Châu đã thay xong y phục. Nàng mang một thân mặc nhược thuần trắng đi ra. Mái tóc đen dài như suối theo từng bước đi của nàng đung đưa. Nàng ngồi trước gương đồng, cầm lược ngà nhẹ nhàng chải tóc. Khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn chăm chăm chính mình trong gương.

Nhất Minh nghe thấy tiếng đông quay đầu nhìn nàng. Thấy nàng không nói gì y cũng đành im lặng. Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng chải tóc của nàng.

Qua một thời gian rất lâu, lâu đến nỗi trong lòng y dâng lên cảm giác kì quái. Không hiểu sao lòng y bỗng có dự cảm chẳng lành cũng là lúc nàng vừa làm xong mọi việc.

Tiết Châu từ từ xoay lại khiến cho đồng tử Nhất Minh đột nhiên co rút.

Nàng ngồi ở đấy. Y phục trắng thuần giữa trời đêm đông giá lạnh làm cho nàng thoát nhìn yếu ớt. Mái tóc đen dài đơn giản vấn lên, trâm cài trên châu mỗi bên búi tóc hai chiếc, hoa trắng bạch hợp bằng sứ nhỏ bằng ngón tay út cài trên đỉnh đầu. Đôi bông tai đính nhiều giọt nước trong suốt dài đến đầu vai. Khuôn mặt nhỏ nhắn đánh lên một lớp phấn nhẹ càng làm cho nàng thêm tái nhợt, đôi mắt tròn tròn giờ đây đã được kẻ lên một làn lông mi dài trở thành đôi mắt phương câu nhân.

Nhất Minh dường như không thể tin được nhìn nàng. Dù nàng chưa bao giờ trang điểm khiến hẳn có chút bất ngờ nhưng không nghĩ tới nàng lại chọn phong cách này. Bộ dáng yếu ớt này khiến cho nam nhân không thể không vươn tay che chở khác hẳn với vẻ mạnh mẽ, hoạt bát ngày thường. Búi tóc bánh bao hai bên đã được thay thế thành kiểu tóc trường thành làm cho khí chất của nàng thay đổi hoàn toàn.

Nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười thật yếu ớt, khẽ hỏi:

- Ta có đẹp không?

Y bất giác gật đầu. Nhưng rất nhanh lại nhần mày:

- Nàng như vậy là có ý gì?

Tiết Châu không nói, chỉ cầm lấy roi quất ngựa nhét vào tay y, nụ cười càng thêm tươi tắn:

- Nhất Minh, dùng chiếc roi này... - Dừng lại một chút, đôi môi tái nhợt cử nàng trước ánh mắt khiếp sợ của y, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: - Đánh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thân hình Nhất Minh chấn động, ngơ ngác nhìn chăm chăm gương mặt nàng. Y thật sự cứ ngỡ mình nghe lầm. Nàng bảo y đánh nàng? Làm sao có thể! Như biết được suy nghĩ của hắn, Tiết Châu khẽ cười nói:

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt như thế. Ngươi không nghe lầm đâu, ta bảo ngươi dùng nó đánh ta.

Sau vài giây kinh ngạc, một cổ tức giận bỗng bùng dâng lên. Y quăng cây roi tho rap kia đi thật xa. Bàn tay nắm chặt lấy vai nàng, dùng sức đến nỗi thấy cả các khớp xương. Y gắng từng chữ:

- Võ Tiết Châu! Chỉ vì một nam nhân mà nàng lại hành hạ mình như thế? Đáng sao!?

Lực đạo này khiến nàng nhũn mảy. Hai vai chắc đã bầm tím rồi. Nhưng rất nhanh nàng lại cười. Sau khi nghe câu hỏi của y, nàng lại nhin không được cười ra tiếng:

- Ha ha! Nhất Minh, ngươi cho ta là kẻ ngu xuẩn si tình sao? Ta như thế nào có thể vì một nam nhân mà hành hạ mình? Chẳng qua chỉ là dựng lên một kế hoạch cần có vết thương mà thôi.

Nàng nhìn y bằng ánh mắt khinh bỉ như nhìn một đũa ngọc khiến y không khỏi nổi lên vài sợi gân xanh. Được rồi, vì việc lớn, y nhin!

Tiết Châu thấy y không nói mà cứ nhìn mình hoài cũng phát nản. Lại thấy lực đạo trên tay đã loi lỏi, nàng nhanh tránh khỏi vòng tay y, nhắc nhở:

- Nhất Minh, ta thật sự phi thường nghiêm túc. Ngươi mau dùng roi đánh ta!

- Ta không làm được. - Y lập tức trả lời.

- Không làm được cũng phải làm. Đánh đến khi nào ta rướm máu mới thôi! - Nàng khẽ quát, trọng giọng nói tràn đầy cương quyết. Đảo mắt một vòng, nàng lại nói tiếp: - Còn nếu không...ta sẽ dùng kiếm tự đâm mình.

Lời nói thản nhiên nhưng nội dung lại khiến người ta khiếp sợ. Nhất Minh trừng mắt nhìn nàng. Nàng điên rồi! Tại sao nhất định phải hành hạ mình đến thế?

Tay cầm roi nhẹ run. Y không muốn đánh nàng nhưng y càng không muốn nàng tự làm tổn thương bản thân. Nếu đã như vậy thì cứ để y đi. Dầu sao nàng cũng không phải là người luyện võ, lực đạo và chiêu sâu nhờ cất không đúng sẽ rất nguy hiểm. Cho nên... cứ để y tới đi..

Đôi mắt âm trầm nhắm lại. Tay phải giơ lên, lập tức nghe một tiếng "chát" giòn tan.

Tiết Châu đưa lưng về phía y hứng chịu con đau đón đến từ phía sau. Nàng cắn chặt môi không kêu gào.

Tiếp tục một "chát" nàng cảm thấy sau lưng đổ xuống tầng mồ hôi lạnh. Đau đón đến tê dại.

"Chát"

"Chát"

"Chát"

Liên tiếp từng tiếng roi quát không lưu tình nện vào lưng. Tiết Châu cuối cùng cũng nhin không được nữa mà kêu lên một tiếng.

Đôi tay đang giơ lên cao của Nhất Minh run rẩy mãnh liệt. Y cắn răng, bắt ép bản thân phải tuyệt tình, tiếp tục vung roi!

Đau đón khiến nàng ngã phịch xuống nền đất khô khốc. Hồn hên thờ đốc một hồi, nàng lại tiếp tục đứng lên, lần này chính là mặt đối mặt với y.

- Tiếp tục đánh!

Nhất Minh mở đôi mắt khô sở nhìn nàng. Dường như người bị đánh không phải là nàng mà là y. Thật sự rất đau... Làm sao ngươi hiểu được khi ngươi không tự tay đánh người mình yêu chảy máu? Làm sao ngươi hiểu được khi ngươi không tự tay để lại từng vết thương sâu cắt da thịt trên người người ngươi yêu? Nỗi đau ấy làm tim y như thắt lại, lòng quặn đau. Nỗi đau này còn hơn cả nỗi đau của thể xác...

Y mở mắt nhìn nàng đau đón, mơ to mắt nhìn tay phải mình không ngừng vung roi lên, mơ to mắt nhìn máu đỏ nhuộm lên bạch y trông thật chói mắt.

Cuối cùng, Tiết Châu cũng không nhin được nữa mà ngồi trên mặt đất. Đau đón cắt xé da thịt khiến nàng cuộn tròn mình lại thành một đoàn. Cắn chặt môi tái nhợt đến bật máu, khuôn mặt trắng không còn một giọt máu. Bây giờ nàng không còn để ý đến xung quanh nữa mà trong đầu chỉ có một chữ: đau. Rất đau, nhưng không đau đón bằng lòng nàng lúc này. Con đau thể xác và con đau lòng khiến đầu óc nàng hỗn loạn, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Đột nhiên nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện. Lúc nàng xuyên qua, lúc nàng hoành hành đế đô, lúc nàng sống trong sự sùng ái của hoàng thất, lúc nàng bắt đầu nhận ra nàng yêu hắn, lúc hắn hôn nàng, lúc hắn cưng chiều nàng, lúc hắn che chở bảo vệ nàng. Sau đó lại xoẹt qua đầu nàng càng nhiều kỷ niệm ở

thể kỷ hai mươi mốt. Nơi đó có bạn bè, người thân của nàng. Bọn họ yêu thương nàng, giúp đỡ nàng, bảo bọc nàng.

Ký ức hỗn loạn, nàng mơ hồ nghe bên tai có ai đó gọi tên mình, có ai đó hét lên và cảm xúc rõ ràng ảm áp khi có ai đó ôm nàng vào lòng.

Trời vừa sáng, Kiện Minh từ trong lều trại bàn bạc xong với Trần thừa tướng và Lý tướng quân trở về đã hay tin nàng đang ở đây và ở ngay trong lều trưởng của Nhất Minh. Hắn lập tức tức tốc chạy đến chỗ y. Trong lòng hắn sợ hãi không thôi. Nàng đến chỗ y làm gì? Nàng có biết chuyện gì không? Nàng về tại sao không đến gặp hắn?

Hàng loạt câu hỏi cùng sợ hãi trong lòng pan tràn nhưng trong nháy mắt khi hắn xúc màn lên nhìn thấy nàng một thân máu đỏ nằm dưới đất run rẩy liên biến mất. Thay vào đó là cô tức giận ngập trời. Ai đánh nàng? Là ai hại nàng ra nông nỗi này?

Liếc mắt nhìn Nhất Minh đứng như trời trồng nhìn nàng dưới đất, trên tay y còn cầm roi quất ngựa, hắn còn chưa kịp suy nghĩ cơ thể đã phản ứng trước.

- Nhất Minh! Tên khốn khiếp nhà ngươi! - Hắn gào lên, một chưởng đánh văng y. Sau đó chạy đến ôm nàng vào lòng, miệng không ngừng hô: - Tiết Châu, Tiết Châu. Con có sao không? Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại ra nông nỗi này?

Không ai trả lời hắn. Nhất Minh bị hăng đánh cho nội thương, miệng phụ ra một búng máu tươi khiến y thanh tỉnh. Y đỏ mắt nhìn hắn quát:

- Tên cầu đản kia! Ngươi không xứng ôm nàng!

Dứt lời, y muốn đứng lên đoạt lại cơ thể nàng nhưng y phát hiện mình căng bản không thể! Thân thể bị nỗi thương trong nhất thời không thể vận động. Y chỉ có thể vô lực nhìn nàng bị tên thói nam nhân kia ôm lấy. Như vậy sẽ làm bản nàng mất...

Tiết Châu lúc này cũng thanh tỉnh. Nàng mờ mịt nhìn Nhất Minh nằm trên mặt đất cách đây không xa. Lại nhìn người đang ôm mình không khỏi khiến đồng tử co rút.

Không nói đòi nào, nàng mạnh tay đẩy hắn ra. Có lẽ không ngờ nàng sẽ oanh ứng như vậy, Kiện Minh nhất thời bị nàng đẩy cho ngã ngồi trên mặt đất. Hắn kinh ngạc nhìn đôi mắt đầy lạnh lùng của nàng, trong lòng "lộp bộp" một tiếng.

Nàng từ từ đứng dậy, thân thể mang đầy vết thương động một chút sẽ đau nhức cũng không khiến hành động của nàng có điểm nào chệch vệt. Tầm lưng mảnh khảnh thẳng tắp, gương mặt từ trên cao nhìn xuống hắn đầy xa lạ.

Nàng xoay người, từng bước đến chỗ Nhất Minh trước đôi mắt thất thần của hắn. Dịu dàng nâng y dậy, dịu dàng hỏi han y xong mới quay đầu liếc mắt nhìn hắn lần nữa.

Kiện Minh thì thảo hồi nàng sao vậy. Nàng đột nhiên cười, cười rất to, cười đến gập cả thắt lưng:

- Hoắc Kiện Minh, ngươi nói xem sau khi ta trở về thì đã biết được cái gì a? Ngươi trăm che ngàn giấu lại không nghĩ đến ta sẽ ngày trở về sớm hơn kế hoạch của ngươi đi?

"Đừng"

Đầu hắn ong ong, nghe lời nàng nói mà cứ như sét đánh. Hắn biết nàng đã biết tất cả nhưng vẫn cố gắng lên tiếng:

- Tiết Châu, ta có thể giải thích.

- Giải thích? Ngươi còn có gì để giải thích? Ngươi dự mưu gạt ta thú Lý đại tiểu thư cùng Trần Trứ Mai cùng có quyền lực và binh quyền. Sau lại gạt ta giúp ngươi hoàn thành "Mỹ nhân kế" câu dẫn hôn quân vì ngươi biết tên thói hoàng đế kia thích ta từ rất lâu! Và cũng hiểu rõ được chỉ có ta mới có thể khiến hắn rơi khỏi cái ngai vàng thói tha kia! - Nàng hét lên, hung tợn chỉ tay vào mặt hắn.

Lời nói vạch trần nội tâm khiến hắn cứng họng không biết nói gì. Nàng quá thông minh, thông minh đến mức hắn thật muốn biến nàng thành ngọc tử để nàng không biết gì mà làm theo lời hắn rồi tiếp tục ở lại bên cạnh hắn.

Thấy hắn như vậy lòng nàng càng đau đớn vì nàng biết, tất cả những suy đoán của nàng là đúng. A ~ thì ra ngươi thật sự tàn nhẫn như vậy a, cha...

Tiết Châu giận quá ngược lại hoá cười. Nàng cười rất sáng lạn:

- Ngươi yên tâm. Ngươi cuu mang ta mười mấy năm. Hôm nay ngươi lâm vào cảnh này ta sẽ không biết tốt xấu, ăn cháo đã bát mà không giúp ngươi hoàn thành kế hoạch. Ngươi xem, thân thể bị thương rồi đưa ta ném ở gần đống đổ, như vậy sẽ không bị nghi ngờ a. Ta còn mắc công phải trang điểm như thế này, ngươi thấy không? Kế hoạch này của ngươi sẽ thành công thôi, cha.

Một tiếng "cha" làm chấn động Kiện Minh. Hắn ngốc lăng nhìn nàng một thân mặt nhợt xinh đẹp nhưng vết máu trên y phục lại chói mắt người. Thân thể nhịn không được run rẩy. Nội tâm khổ sở đến tê dại. Hắn biết hắn đã phụ nàng, hắn đã tổn thương nàng nhưng hắn không có quyền được lựa chọn. Vì đại cục, hắn đành phải hy sinh nàng nhưng hắn chưa hề có ý định bỏ rơi nàng. Cho dù nàng thất thân hắn cũng sẽ không bỏ rơi nàng.

Chính là nàng không cần cái thể loại tình yêu này! Nàng thà làm ngôi lạnh con hơn ngọc vờ!

Tiết Châu dùng ánh mắt tràn ngập khinh thường cùng thương hại nhìn hấn. Nàng quay đầu nhỏ giọng nói bên tai Nhất Minh vài câu, sắc mặt y đột nhiên trắng bệch. Nhưng vẫn gượng đầu đáp ứng. Cuối cùng cùng nàng rời đi.

Căn lều thoáng chốc chỉ còn lại mình Kiện Minh lặng yên ngồi trên mặt đất. Ánh mắt đỏ ngầu nhìn nơi nàng và y vừa khuất bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Trời đổ tuyết phủ kín cả đường đi. Lộ tuyến của rất nhiều thương nhân và quân lính bị tuyết trắng làm cho chệch hướng. Ấy vậy mà năm nay tuyết rơi sớm hơn mọi năm, cứ như ông trời đang đổ lệ. Giữa chốn trắng xóa dưới một toà thành hùng vĩ có một bóng người nằm úp sấp trên đất. Người nọ quần áo thuần trắng, nếu không có vết máu đỏ yêu dị thì có lẽ người ta cũng sẽ chẳng phát hiện ra.

Lúc này, một tiểu đội binh lính cười nói dạo chơi hướng phía cổng thành đi tới. Một người, hai người vượt qua hoàn toàn không phát hiện được người nọ cho tới khi một tiểu binh kinh hô:

- Đội trưởng! Hình như đằng kia có người.

Tiểu đội trưởng nhíu mày, theo hướng tay của gã mà nhìn. Thật sự có người nằm giữa trận mưa tuyết!

Tiểu đội trưởng nhanh chóng phi ngựa đến gần, phát hiện người nọ tóc tai hỗn loạn, quần áo nhiễm đầy máu khô. Từ quần áo người này có thể thấy đây rõ ràng là một nữ tử, nữ tử còn chưa ngoài hai mươi! Việc này khiến tiểu đội trưởng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

- Người đâu! Mau đến xem xét người nọ.

Hai tiểu binh lính xuống ngựa, nhanh nhẹn đến gần nữ tử lật nàng lại. Ngó ngang ngó dọc cuối cùng không phát hiện điều gì khả nghi.

Một trong hai tiểu binh lính đang muốn bấm báo với cấp trên thì tiểu binh lính còn lại đã hít một ngụm khí lạnh kinh hô:

- Đội trưởng, là Thiên Bảo quận chúa!

Tiểu đội trưởng hoảng hốt. Cái gì? Là tiểu quận chúa mất tích một năm nay mà đương kim hoàng thượng vẫn luôn tìm kiếm? Đây... đây thật sự cũng quá không đúng đi? Chưa kể thân phận quận chúa này có bao nhiêu tôn quý mà ngay cả việc tiền thưởng khi có người biết được tung tích của nàng thôi cũng đủ cho một nhà dân bình thường sống bình an suốt đời. Sẽ không ai ngu ngốc nhận thức nàng mà không báo cáo thậm chí còn không dám làm tiểu quận chúa bị thương.

Mới đầu, tiểu đội trưởng còn không tin nhưng sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền sapphire và đối chiếu khuôn mặt với bức họa gã liền sợ ngây người. Mặc dù kiểu tóc và thần thái không giống nhưng đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn này với bức họa thật sự không khác là bao, thậm chí còn trẻ hơn. Vậy mà cư nhiên là tiểu quận chúa!

Không nói hai lời, gã lập tức mang Tiết Châu trở về cấp tốc bẩm báo với tướng quân, một phút cũng không dám chậm trễ.

Buổi trưa hôm ấy, tướng quân phủ một mảnh gà bay chó sủa, nhộn nhịp người nói cười nhưng người đứng xếp hàng toàn là đại phu. Mà nguyên nhân của sự việc này ai ai cũng biết: tiểu quận chúa mà đương kim hoàng thượng phụng trong lòng bàn tay bị người đã thương!

Tin đồn còn bay xa và lan truyền càng lúc càng không đúng sự thật.

Mới đầu là: Thiên Bảo quận mà đương kim hoàng thượng ngày nhớ đêm mong tìm kiếm bị người đã thương mất nửa cái mạng!

Tiếp đến là: tiểu quận chúa người người sùng ái bị người đã thương, hiện tại đang kéo hơi tàn trong tướng quân phủ!

Cuối cùng là: Thiên Bảo quận chúa bị người đã thương đã quy tiên nhưng tướng gia vẫn cố chấp muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống!

Thiên hạ tin tức bát quái đầy rẫy, lời đồn truyền xa mười dặm. Truyền đến tai đương kim hoàng thượng đang cải trang hướng đến tướng quân phủ không khỏi làm cho ngài phát hỏa. Trong bụng vốn dĩ tức giận vì việc nàng bị thương nay lại ai ai cũng nói nàng chỉ còn chút hơi tàn hoặc quy tiên. Điều này không thể nghi ngờ là chọc cho long nhan càng thêm khó coi.

Hoặc Lai Hàm ra khỏi từ điểm mặt đen như đất nồi, không trì hoãn thêm một giây nào tức tốc từ kinh thành chạy theo phía Tây đến Doãn tướng phủ. Trong lòng nóng như lửa đốt cùng nghi hoặc không ngừng trào dâng.

Thiên hạ loạn thành một mảnh cào cào vậy mà đương sự ngủ phi thường tốt. Mổ nữ vốn bị thương, da thịt lại hứng chịu gió tuyết khiến vết thương nhiễm trùng, còn cái chính khiến cho nàng bị ngất đi chính là độc đường đi ngựa phi nước đại, nàng không những không ngủ còn không ăn uống. Cuối cùng đến nơi liền thành công nằm xuống hôn mê, an an ổn ổn ngủ đến ba ngày mới chịu tỉnh.

Vừa tỉnh, đã có một đôi tay đỡ nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một cốc nước, bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu:

- Trước uống nước đi.

Tiết Châu nhu thuận uống nước. Uống cạn chén lại cảm thấy không bình thường. Uy! Âm thanh cử nam tử là từ tên nào phát ra a? Còn nữa, bây giờ tình hình như thế nào rồi?

Nàng mãnh liệt xoay đầu nhìn người bên cạnh nhất thời có chút hoảng hốt. Nam tử khuôn mặt tuấn lãng thân vận hoàng y này không phải là thối hoàng đế sao? Nhanh như vậy đã tìm ra nàng? Nàng còn tưởng mình phải phí một phen tâm tư mới có thể dụ gã gặp mặt nha.

Hoắc Lai Hàm nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong lòng không biết là tư vị gì. Các người không biết được khi gã đến Doãn tướng phủ, nhìn thấy hàng dài đại phu bận rộn bụng bê còn có một thùng nước máu đỏ, gã đã hoảng sợ như thế nào! Sau đó lại túm lấy một đại phu hỏi han tình hình càng làm gã bắt đầu muốn nổi điên! Lúc đó gã đã phản ứng như thế nào nhỉ? Ân... Gã chỉ hết tất cả đại phu có mặt tại tướng phủ ác liệt quát:

- Trẫm mặc kệ cái gì vết thương nhiễm trùng, thân thể suy nhược hay phát sốt gì đó. Hiện tại trẫm lệnh cho các người làm nàng tỉnh lại! Nếu nàng không tỉnh, cái đầu của các người cũng đừng hòng an ổn ở trên cổ!

Các thái y lúc đó sợ ngây người, không dám chậm chạp dốc hết một đời sở học ra cứu nàng. Cuối cùng là hôn mê đến tận ba ngày hai đêm liền đem nàng lay tỉnh. Vì thế lúc này, các đại phu không khỏi mừng đến rớt nước mắt. Ông trời a! Bọn họ thề, từ rày về sau sẽ không nhiều chuyện đến xem náo nhiệt nữa!

Hoắc Lai Hàm liếc mắt nhìn mấy cái bóng đèn phát phát tay. Ý tứ rõ ràng khiến ai cũng vui mừng. Lập tức lui ra ngoài lãnh bạc rồi chuồn nhanh về.

Thoáng chốc chỉ còn lại mình nàng cùng gã. Nàng im lặng, một mồi dựa vào giường. Đôi mắt đã trải qua trang điểm âm thầm quan sát nhìn gã.

- Đã xảy ra chuyện gì? - Hoắc Lai Hàm trầm giọng hỏi. Rõ ràng bên trong ẩn chứa lửa giận kinh người.

- ...

Thấy nàng không trả lời mà chỉ cúi đầu như chực khóc, gã càng muốn nổi bão. Rốt cục cũng kiềm lại, gã thấp giọng hỏi:

- Hoắc Kiện Minh đâu?

Một giọt nước mắt thành công trượt xuống khỏi khoé mắt nàng. Có giọt nước mắt đi đầu, những giọt còn lại lập tức thi nhau rơi xuống khiến cho gã sửng sốt.

Gã bối rối:

- Được, được. Ta không hỏi nữa. Nàng ăn cháo rồi nghỉ ngơi đi. Nào, mở miệng ra.

Nói rồi gã cầm lấy chén cháo đã chuẩn bị tốt ở trên bàn, múc một muỗng cháo vừa phải đưa lên miệng thổi. Xong lại uy cho nàng.

Tiết Châu nhu thuận để cho gã uy. Nước mắt vẫn không ngừng chảy. Cháo vừa vào dạ dày đã không thể nào hấp thu. Bao tử lâu ngày không được ăn uống bắt đầu co bóp liên tục đau đớn. Nàng lập tức chồm người ra khỏi giường nôn hết muỗng cháo vừa rồi. Sắc mặt lập tức trắng bệch.

Moé! Sớm biết sẽ khổ như vậy nàng sẽ không nhịn ăn làm gì. Các người đừng nhìn ta như thế. Ta không phải vì buồn tình mà nhịn ăn đâu, chẳng qua ta phải phối hợp diễn cho giống nha, bệnh tật như vậy mới có thể xóa bỏ lòng nghi kỵ của hoàng đế đối với ta chứ? A ~ Ta thật là thông minh a. (๖³)

Uy! Tiết Châu, người vừa tự hại mình đó, thật sự rất thông minh sao?

Hoắc Lai Hàm cũng không có ghét bỏ. Gã cứ như vậy kiên trì đút từng muỗng, từng muỗng cháo. Tuy lúc đầu dạ dày nàng bài xích khiến nàng không ngừng nôn ra nhưng dần dần, dưới sự kiên trì của gã, dạ dày đã bắt đầu thích ứng với thức ăn. Bắt đầu vào nề nếp làm việc khiến Tiết Châu mừng rớt nước mắt. Đờ mờ! Cuối cùng cũng có thể ăn rồi.

Hoắc Lai Hàm nhìn chằm chằm gương mặt do không ngừng nôn ra mà tái đi của nàng, lại nhìn đầu tóc hỗn loạn, mồ hôi lấm tấm trên trán. Gã mím môi, cái gì cũng không nói. Đôi mắt thâm trầm cứ nhìn như muốn khắc sâu hình ảnh này vào trong tâm trí. Dường như ngay lúc này đây, gã đã hạ quyết tâm gì đó.

Nhất Minh phi ngựa đến thành Tây thật sự không mất quá nhiều thời gian vì quân doanh cách thành trì này gần lắm! Nhưng Tiết Châu lại nói nàng muốn ngắm tuyết. Muốn y đi chậm lại, y chỉ đành chiều theo ý nàng.

Lúc đi, nàng chẳng mang theo thứ gì kể cả áo choàng. Y đưa áo, nàng không lấy. Y bảo y ôm nàng sưởi ấm, nàng cự tuyệt. Y nói vết thương sẽ bị nhiễm trùng mất, nàng cười bảo đó là điều nàng mong muốn.

Thậm chí y còn không thể hiểu được tại sao nàng lại bắt buộc bản thân nhịn ăn hai tuần liền! Nàng vừa bị thương vừa tuyệt thực khiến y rất lo lắng. Y khuyên nàng nhưng nàng không nghe chỉ thì thào:

- Nhịn ăn như vậy mới có thể khiến ta trông càng giống bị chịu khổ nha. Việc nhỏ không nhịn làm sao hoàn thành việc lớn?

Y không nói. Y biết nàng làm như vậy là có lý do của riêng mình nhưng nàng đã quá nhấn tâm với bản thân mình rồi!

Trên đường đi, đôi lúc nàng lại nói chuyện với y nhưng cuộc nói chuyện rất kì quái khiến y càng thêm bất an, lo lắng.

- Nhất Minh, nếu ta vào cung rồi, trở thành hoàng hậu lại muốn phản công Nhiếp Chính vương... ngươi sẽ làm gì?- Nàng tựa vào lòng y, lơ đãng hỏi.

Nhất Minh khẽ cười:

- Tất nhiên là ta sẽ bên cạnh hỗ trợ nàng a.

- Nhất Minh, nếu ta nói ta không phải là người nơi này... ngươi có tin không? - Tiết Châu đột nhiên mở miệng khiến y sững sốt một chút.

- Tin! Vậy nàng là người nước nào? Thủy Nguyệt quốc? Ba Tư? Hay Nhật Quang quốc? - Y tò mò hỏi.

Nàng khẽ lắc đầu, ánh mắt xa xăm:

- Ta đến từ một nơi rất xa, rất xa nơi này. Xa đến nỗi ta không biết đường về.

Giọng nói vô lực của nàng khiến y nghi hoặc rất nhiều. Nhưng y không hỏi vì y biết, nếu muốn nàng đã nói ra chứ không phải úp úp mở mở như thế này.

Gần tới Tây thành, Tiết Châu lại hỏi y:

- Nhất Minh, nếu có một ngày ta đột nhiên biến mất. Ngươi sẽ làm gì?

Tay y run lên. Bàn tay cầm dây cương không khéo nắm chặt thêm vài phần. Y kiên định đáp:

- Ta sẽ đi tìm nàng. Cho dù nàng trốn ở đâu ta cũng sẽ đi tìm nàng.

Nàng khẽ cười:

- Ngu ngốc! Nếu thật sự có ngày đó, ngươi đừng đi tìm ta. Cũng đừng chờ đợi ta. Bởi vì... ta sẽ không thể quay về... Ta sẽ cảm thấy thật áy náy...

Vừa thúc ngựa trở về bản doanh vừa suy nhớ lại đoạn đối thoại kì quái trên, trong lòng Nhất Minh không khỏi lo sợ. Nàng định làm gì y không biết nhưng y tuyệt đối sẽ không để nàng một mình!

Vài ngày sau, từ Tây thành, y đã về doanh trại. Chỉ là... khắp nơi giăng đầy pháo đỏ, chữ "Hi" dán đầy lều trướng. Mọi người ai nấy đều đang ca hát, vui vẻ. Giữa trung tâm có ba người đứng đó được người người mời rượu.

Y nheo mắt nhìn, lửa giận cuộn cuộn bốc lên.

Hoắc Kiện Minh mặc y phục đồ rực, hai bên hấn là tân nương xinh đẹp, kiêu diễm. Trên mặt mỗi người đều mang nụ cười sáng lạn, hoàn toàn khác với vẻ nhếch nhếch, thê lương của nàng.

Tâm y bỗng nhiên lạnh đi. Trong khi nàng vì hấn hi sinh tất cả hấn lại làm cái gì? Là lập tức thú nữ nhân a! Ha ha! Hoắc Kiện Minh a Hoắc Kiện Minh, đây là thứ tình yêu mà ngươi dành cho nàng sao? Tại sao trong mắt ta nó lại rẻ mạt đến như thế?

Nhất Minh xuống ngựa, lông mày nhíu lên, khoé môi cong cong tạo thành nụ cười lạnh. Nếu đã về kịp giờ thì y dành vào góp vui vậy.

Y đi qua cầm một ly rượu, đến trước mặt Kiện Minh nói:

- A! Nhất Minh chậm trễ phải đưa quận chúa vào bản doanh định nhân theo kế hoạch của ngài nên không thể tham gia kịp thời hôn lễ của vương gia. Mong vương gia thứ tội. Ta kính ngài một ly.

Nói ra những lời này, ánh mắt y trào phúng nhìn sắc mặt khó coi của hấn.

Hoắc Kiện Minh cũng không tiện từ chối, chỉ có thể nghiêng răng uống cũng y một ly.

Nhất Minh lại chả có ý gì muốn rời khỏi. Y rót thêm một ly rượu nữa nhìn hai tân nương bên cạnh hân hân cảm thán:

- Vương phi và trắc vương phi đúng là xinh đẹp động lòng người. A! Mắt ta nhìn đáng vẻ nhếch nhếch, bệnh tật của quận chúa một tháng nay quen rồi nên nhất thời không thể thích ứng với vẻ mỹ lệ của nhị vị đây. Thất lễ quá. Ta kính hai vị một ly.

Hai tân nương nhất thời cứng đờ. Cuối cùng cũng phải nâng ly uống với y một ly rượu. Trong lòng lại căm ghét không thôi. Phụ thân hai người là mệnh quan triều đình, thủ đoạn gì mà chưa từng thấy qua? Có thể không dám tự nhận là việc gì tốt nhưng nếu so về khoảng nhìn người, nhìn thế cục lại có điểm hơn người. Mà phụ thân đã nói cho bọn họ biết Nhiếp Chính vương với nữ nhi hân thu dưỡng có mờ ám! Hôn quân cùng với nàng ta cũng có cảm tình! Cho nên bọn họ cùng phụ thân mới ép nàng ta rời khỏi đây. Sau đó lập tức làm hôn lễ để tránh đêm dài lắm mộng, lại thật sự không ngờ tên vô danh tiểu tốt này dám ở trước mặt bọn họ nói xéo nói mồm!

Nhất Minh tiếp tục tự rót cho mình. Y đưa mắt nhìn ba người, lạnh giọng nói:

- Chắc, nhìn ba vị hạnh phúc như thế khiến ta lại nhớ đến đáng về thê lương của quận chúa khi bị ném ở gió tuyết Tây thành. Lúc đó máu chảy thật nhiều cũng nhuộm bạch y cử nàng thành màu đỏ như giá y xinh đẹp của nhị vị tân nương đây. A! Ta lại nhất thời lỡ lời nữa rồi. Xin tam vị thứ lỗi cho ta, ta có chút thất thố. Chỉ là ta thấy thật đối lập mà cảm thán thôi. Nào, ta kính tam vị một ly xem như bồi tội.

Mỗi một lời y nói ra đều khiến mọi người ở đây kinh ngạc. Nói đến đoạn cuối lại khiến người ta phải bít một ngụm khí lạnh. Trời ơi! Quận chúa của bọn họ!

Các ám vệ và gia nhân vương phủ không khỏi ồn ào, có rất nhiều ánh mắt bất thiện nhắm về phía tân nương, cũng có rất nhiều ánh mắt trách cứ cùng không thể tin nhìn về phía Kiện Minh. Hèn chi mấy ngày nay bọn họ không thấy bóng dáng của tiểu thư. Ra là vậy...

Hoặc Kiện Minh bóp nát ly rượu trong tay. Hung hăng nắm lấy cổ áo Nhất Minh hét:

- Hồn dân! Ngươi có ý gì đây? Nếu không phải tại ngươi tự ý đưa nàng đi thì mọi chuyện đâu có như thế!

Y cười lạnh. Trong mắt khinh thường càng đậm:

- Cầu dân! Ta chính là thích kẻ ra bộ mặt của ngươi đó rồi sao? Cái gì mà ta tự ý đưa nàng đi? Ngươi đừng nói ngửa chưa từng có ý định đó, nàng và ta chẳng qua là giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện sớm hơn một chút thôi!

Kiện Minh đâm một phát vào mặt y. Làm cho khoe miệng y bầm tím. Y trừng mắt đập vào bụng hân khiến hân lùi lại vài bước. Hai người bắt đầu đánh thành một đoàn không ngừng người đánh ta đâm

Cuối cùng phải để cho các ám vệ cùng thích khách ôm lấy thân thể hai người kéo ra mới giải quyết được sự tình.

Nhất Kiệt lúc này mới một thân bạch y đi tới. gương mặt tươi cười hân hậu:

- Nha? Rốt cục có chuyện gì xảy ra? Mấy lời đệ nói là sự thật sao?

Nhất Minh hừ lạnh:

- Ta đây có rảnh hơi đi bịa chuyện làm gì!

Cây quạt trắng đang ở trong tay Nhất Kiệt phe phẩy đột nhiên "xoạt" một tiếng gấp lại. Hân ta nhét cây quạt vào tay y, mỉm cười bảo giữ gìn. Sau đó... xắn tay áo lên lao vào Kiện Minh vừa đánh vừa mắng:

- Ta kháo cmn! Ngươi dám làm như vậy đối với đệ muội của ta? Ngươi cầu dân lại ở đây làm hôn lễ. Thật cmn &@Y#C\$@&&#Y%&€...

Mọi người: ....

Đánh thêm một hiệp nữa, cuối cùng cũng được thích khách và ám vệ hai bên lôi ra. Nhất Kiệt trên mặt vẫn là nụ cười từ ái, hơi thở có chút dồn dập:

- A! Đánh thật sảng khoái. Được rồi, không còn gì nữa, chúng ta đi thôi.

Hân ta gạt tay qua vai Nhất Minh kéo đi. Nhất Minh còn muốn gây sự nhưng đã bị hân ta thực cùi chỏ vào hông khiến y đau điếng người, miễn cưỡng lết từng bước theo đại ca nhà mình.

Kiện Minh tức giận lau máu ở khoe miệng. Nếu không phải cần sức của bọn họ, hân mới không thêm để cho bọn người này ở chỗ của hân!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thiên Bảo quận chúa tạ thế. Tin tức này như bom giật nổ cả Thánh An quốc. Người nghe tin có chút giật mình lại có chút mờ mịt. Căn bản không biết nội tình ra sao lại khiến một tiểu cô nương còn chưa tròn đôi mươi phải chết yểu như vậy.

Nhất Minh lẳng lẳng xuất hiện trong phủ tướng quân. Đại sảnh rộng lớn trang nghiêm khắp nơi giăng đầy đồ tang, trắng xoá một mảnh. Giữa đại sảnh đặt một chiếc hòm gỗ chưa kịp đóng, xung quanh quan tài có rất nhiều hoa tươi cô lạ đặt kín đường như có rất nhiều người từng đến viếng thăm. Trong chiếc hòm tinh xảo nạm vàng được khắc cẩn thận đó có một người im lặng nằm bên trong.

Y run rẩy nhìn người con gái trong hòm. Hai mắt trừng lớn hiện rõ không thể tin. Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể như vậy mà chết rồi? Nàng đã nói sẽ không có việc gì, nàng đã rất tự tin thế kia mà? Tâm y chìm xuống đáy cốc. Y nâng tay, vuốt ve gương mặt tái nhợt nằm trong quan tài.

Nàng vẫn mặc bộ y phục trắng muốt. Tất cả đồ trang sức và kiểu tóc vẫn như trước khi chia tay với y, chỉ là được người ta cẩn thận sửa sang lại...

Nhất Minh cảm thấy tay mình một mảng lạnh như băng không còn ấm áp như trong trí nhớ. Y nhìn Tiết Châu không còn chút sự sống nằm trong quan tài tràn đầy hoa nhài mà lòng đau đớn. Y rõ ràng không có đánh thương nặng nề, căn bản chỉ là vết thương ngoài da có thể lành a... Vì sao vậy?

Khoé mắt không tự giác đỏ lên, nước mắt chậm rãi tụ hội, vươn ở hốc mắt rồi chảy qua gò má y. Sắc mặt trắng bệch, y quỳ trước thi thể nàng. Không gian chỉ có im lặng, chỉ có nhu tình cùng đau khổ của y, chỉ có một mình hơi thở và sự nghẹn ngào của một mình y...

Lúc này, bỗng nhiên từ trong bóng tối chậm rãi đi ra một bóng người, người đó lạnh giọng nói:

- Ngu xuẩn!

Nhất Minh không quay đầu, y không thêm quan tâm đến người đó, trong mắt bây giờ chỉ còn có thân thể lạnh như băng kia.

Hoắc Kiện Minh chậm rãi đi tới, vẻ mặt lạnh lùng bước qua Nhất Minh. Hắn dừng trước quan tài đầy hoa, dẫm lên từng đóa hoa kiêu diễm như khi hắn từng dẫm nát tình yêu của nàng dành cho hắn. Sắc mặt không biểu tình nhìn nữ nhân trước mặt. Ngực nàng không chút phập phồng, roäng đã không còn thở.

Đôi mắt hắn loé tia quang mang. Hắn thử bắt mạch, tất nhiên không có chút nhịp đập nào. Cuối cùng khuôn mặt lãnh khốc kia cũng xuất hiện chút vết nứt rồi rất nhanh bình tĩnh lại, trong mắt ánh lên một ngọn lửa dường như đang hy vọng cái gì đó.

Gió nhẹ thổi đưa hương hoa thoang thoang khắp căng phòng. Con gió rét buốt của cái lạnh mùa mưa cuốn theo những cánh hoa nhài trắng li ti do bị người động mà đứt lìa khỏi nhụy.

Cánh hoa trắng nhỏ xíu thể lương lướt qua mắt Nhất Minh. Nhẹ nhàng, nhanh chóng. Y trừng to đôi mắt dài phần nộ gầm lên:

- Tên khốn! Ngươi làm cái gì hả?

Thì ra Hoắc Kiện Minh không biết tự lúc nào đã một chân leo vào quan tài. Một tay hắn nhẹ nhàng nắm cái cổ mảnh khảnh, một tay nâng bóp mặt nàng lật qua lại như nghiêng cứu gì đó.

Ánh mắt hắn càng lúc càng hoảng loạn. Tay thả mặt nàng ra, ngón tay dần dần xiết chặt cổ họng nàng. Nhưng càng xiết chặt, đôi mắt hắn càng thất vọng.

Hắn cứ như vậy ngẩn người không nặng không nhẹ xiết cổ nàng. Đợi đến khi Nhất Minh đánh một chưởng làm hắn đứng phải vách tường mới hoảng hốt tỉnh lại. Hắn mặc kệ trong khoang miệng tan tưởi mùi máu, nhỏ giọng thì thào:

- Ta cứ tưởng Tiết Châu làm như vậy là để dày vò ta. Ta nghĩ rất nhiều có như có người chết đeo mặt nạ giả làm nàng, nàng uống thuốc gì đó. Nhưng không ngờ... tất cả đều không phải... nàng thật sự...

Tối hôm ấy cũng không biết Nhất Minh và Kiện Minh về doanh trại như thế nào. Chỉ biết bọn họ mỗi người tìm một nơi trong núi rừng an tĩnh khổ sở một mình. Người khác nhìn thấy bọn họ đều như người mất hồn. Hạ nhân trong vương phủ cũng chẳng thêm quân, có người khóc không ngừng, có mấy ám vệ nhin không được lên đi kiểm tra thực hư. Cả doanh trại khoác lên mình một lớp áo nặng nề, không khí vui tươi do có hi sự mấy ngày trước đã không còn thấy đâu.

Hoắc Kiện Minh ngồi trước dòng sông nhỏ cạn. Hắn ngẩn người, mặc cho nước mắt chảy trên mặt. Lòng hắn đau đến tê tâm liệt phế còn hơn cả chuyện bị nàng vạch trần mưu kế lúc trước. Tuy lúc đó hắn biết mình đã mất đi nàng nhưng dường như trong thâm tâm hắn đã in sâu một nhận thức: nàng là của hắn... Hắn nghĩ sau này dù có chuyện gì cũng đón nàng về rồi dỗ nàng người giận sẽ không sao. Căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày triệt để mất đi nàng vĩnh viễn.

Hắn là Nhiếp Chính vương, sớm hưởng qua tư vị nữ tử lại là người cổ đại, phong kiến trọng nam khinh nữ tam thê tứ thiếp, có quyền lực dễ dàng đoạt được hết thảy đã khắc sâu vào nhận thức của hắn. Hắn chưa từng giống như Nhất Minh đau khổ ngóng nhìn nàng từ xa với nam tử khác. Người ta từng nói: chưa hiểu được tư vị khổ sở thèm khát thì không biết thứ mình đang có trong tay là trân quý đến nhường nào. Tình cảnh này của hắn có thể nói là mất đi rồi mới biết quý trọng đi?

- Ha ha ha... - Tiếng cười trầm thấp vang ra từ miệng hắn như tự giễu cho sự ngu xuẩn của mình. Nước mắt không ngừng chảy. Đời này hắn đã định nàng sẽ là một hình bóng cát sâu trong lòng mình...

Cả nước lễ tang ba tháng. Chiến sự hai bên cũng dừng lại không có chút động tĩnh.

Sau đó... Thánh An quốc có một tân hoàng hậu. Nghe nói rằng hoàng hậu này luôn dùng khăn che mặt, dung mạo không ai biết nhưng người ta đồn rằng nàng rất xấu. Chỉ có đôi mắt là to tròn lung linh xinh đẹp lộ ra ngoài. Có vài người hữu ý vô tình nói đôi mắt kia giống hệt như tiểu quận chúa khi còn sống.

Hiệu là...Quang Minh hoàng hậu...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Chiến loạn nội phản dù có trong hoàn cảnh đau thương, tuyệt vọng như thế nào đi chăng nữa cũng phải tiếp tục để đi đến hồi kết thúc. Hai bên triều đình và nội phản cứ tiếp tục giằng co không bên nào yếu thế. Nhưng tất cả mọi người đều biết thắng bại chỉ là vấn đề thời gian.

Quân binh triều đình tuy không tinh nhưng thắng lợi số lượng. Quân lính Nhiếp Chính vương mặc dù nhuệ khí hùng hồn, khả năng một địch mười nhưng so sánh giữa hai bên thì phải công nhận một sự thật: binh lính triều đình gấp trăm lần nội phản! Điều này có nghĩa kéo dài càng lâu, thế cục dần xác định rõ ràng.

Dân chúng lâm thang. Người ở Tây thành đã đi lánh nạn chạy tới kinh thành. Người chạy không kịp thì trốn chui trốn nhủi. Có đôi khi vài người đang chạy thì bị cuốn vào trong chiến trường tàn khốc, đợi đến khi đầu lia khỏi xác, xuất hồn rồi lại ngơ ngác không biết mình chết như thế nào.

Xuân lại đến, gần đến mừng một tết rồi mà khắp Thánh An quốc vẫn xơ xác tiêu điều. Thành phía Tây gần hoàng cung nhất, chiến trường và mùi máu tanh cũng lan tới người dân nơi đây. Dù là dịp vui nhưng không ai còn để tâm nữa bởi trên đường đi lay lắt xác người và đẫm máu tươi. Thinh thoảng có tiếng chém giết, quen rồi người tị nạn cũng dần không còn chút phản kháng nào. Không phải bọn họ không sợ chết mà là bọn họ đã chết lặng rồi, "tử vong" hai chữ này đã không còn cho bọn họ cảm giác.

Hoàng cung luôn là nơi xa hoa nhất. Dù cho quốc gia có chiến loạn cỡ nào đi chăng nữa thì những nữ nhân trong hậu cung cũng không chịu ảnh hưởng mấy may miễn là bọn họ an phận. Cho nên, làm một người trầm lặng và thần bí, vị Quang Minh hoàng hậu lúc nào cũng ru rú trong Phượng Nghi cung của mình hiện tại đang trải qua cuộc sống cực kỳ bình yên.

Thân thể nhỏ nhắn chóng tay nằm nghiêng trên trường kỷ, Quang Minh hoàng hậu mặc cung phục chất lượng cực tốt nhưng không cầu kỳ màu vàng nhạt thêu hoa văn đang lười biếng thổi thổi cái khăn mỏng che nửa khuôn mặt của mình. Bên cạnh nàng là đường kim hoàng đế Hoắc Lai Hàm đang ngồi trên mặt đất thinh thoảng dứt một trái nho tím mọng cho nàng.

Thật sự không biết nên khen tặng chiều cao của vị hoàng đế này vì ngồi bệch trên đất mà cũng tầm tầm Quang Minh hoàng hậu hay là nên khinh bỉ cái trường kỷ nàng đang nằm quá lùn nữa...

Im lặng dứt trái cây cho nàng một hồi, Hoắc Lai Hàm khẽ vuốt tóc nàng, ôn nhu hỏi:

- Thích không? Sau này ta sẽ sai người chuyển mấy trái nho này vào cung của nàng.

Quang Minh hoàng hậu gật đầu, ánh mắt nhìn thật xa vào cửa sổ như đang lạc vào thế giới của chính mình.

Hoắc Lai Hàm nhủ này, một thân long bào cứ như thế bị gã ném xuống đất. Gã đem thân mình cường tráng của mình ép lên Quang Minh hoàng hậu, bàn tay mon trón lên đôi mắt to tròn của nàng:

- Bảo bối, cũng vài ngày rồi chúng ta chưa giao lưu tình cảm. Hôm nay làm một chút nhé, như thế nào?

Quang Minh hoàng hậu liếc mắt nhìn gã một cái, không nói gì im lặng xoay người sang hướng khác. Lúc này, trong mắt nàng mới loé tia khó chịu. Thật sự mà nói... giọng điệu như vậy, dù là thân phận hoàng đế thì cũng có chút đáng khinh.

Người ta luôn nói, khi yêu rồi thì người trong lòng cũng hoá Tây Thi. Để chứng minh sự thật này, vị hoàng đế nào đó đã làm một ví dụ rất tốt bởi vì hành động xoay người này của nàng không nghi ngờ gì nữa trong mắt gã chính là ngạo kiều. Chúc mừng, đã thành công khơi lên hoả điểm trong lòng gã rồi. Vì vậy, gã không chút nghĩ ngợi cúi đầu hôn lên cổ nàng, tay cũng bắt đầu không thành thật bò loạn.

Dù gặp người đốt lửa trên cơ thể, Quang Minh hoàng hậu cũng chẳng phản ứng nào. Hay nói cách khác, nàng trong lòng không có bất kì một ngọn lửa nào. Nam nhân có thể động dục bất kì lúc nào nhưng nữ nhân thì rất khó. Hừ! Người xem tiểu thuyết nọ thấy nữ chủ hờ một cái bị khiêu khích là mềm nhũn thì đó là sự thật sao? Hoàn toàn không phải! Trong những tình huống như thế này, chỉ cần tâm người không sa đoạ, nam nhân không chạm vào những điểm mẫn cảm thì sẽ không có chút hứng thú nào. Ở một phương diện nào đó có thể nói vị Quang Minh hoàng hậu này là đang dùng hành động khinh bỉ kĩ thuật xxoo của ngựa đực hoàng đế.

Sau đó.... Quang Minh hoàng hậu không như cái tên của nàng, bởi vì, nàng bị ăn sạch sành sanh, bị những chàng từ đầu tới chân không bỏ sót bất kì chỗ nào.

"Ăn" no rồi tất nhiên có tinh thần làm việc. Hoắc Lai Hàm sau khi giúp nàng tẩy rửa xong liền mặc áo bào đi ra ngoài để lại một mình hoàng hậu vui đùa ngủ trong chăn.

Đợi cho tiếng bước chân đi thật xa, cơ hồ là không nghe thấy nữa một lúc lâu người vốn ngủ liền mở mắt. Khuôn mặt bị vui trong chăn không thấy rõ dung mạo cứng ngắt. Bàn tay nhỏ nắm chặt tấm chăn ấm áp nhưng lòng nàng lại lạnh lẽo vô cùng. Nàng chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu mặc lại y phục. Tóc bị vén lên làm cho người ta xác định được vị Quang Minh hoàng hậu trong lời đồn này. Không phải là Võ Tiết Châu thì còn là ai?

Nhưng nàng đã không còn là Võ Tiết Châu ngày đó cười cười nói nói và làm ba cái chuyện điên khùng nữa rồi. Gương mặt nàng vẫn như thế không thay đổi. Cái thay đổi chính là ánh mắt lạnh nhạt cùng khí chất thành thực chỉ có ở những người phụ nữ. Điều này nói rõ... nàng đã không còn là con gái nữa.

Ngồi trên giường mệt mỏi nhìn cửa sổ. Hoa đào lung linh rơi xuống những cánh hoa hồng phấn nộn. Không khí ngày xuân xinh đẹp như thế, vui vẻ như thế nhưng trông mắt nàng lại chỉ còn một vẻ tiêu điều.

Nhớ sau khi tỉnh dậy từ cơn bạo bệnh, nàng kiên trì đợi Hoắc Lai Hàm dỗ dành hết ba ngày, nguy trạng đến độ gã nôn nóng gần như phát điên mới giả dối kể cho gã nghe rằng Hoắc Kiện Minh vì đã tâm hành hạ nàng để lấy hai vị thể từ của hắn. Thật không ngờ gã lại tin. Ha ha, chắc có lẽ vì thấy nàng thảm quá nên không nghi ngờ gì cả. Hoặc có thể nói, đã tâm cùng đã tâm đương nhiên hiểu nhau a...

Mấy tháng trước nàng giả chết lừa Kiện Minh. Nàng không những uống thuốc ức chế bản thân lâm vào trạng thái chết mà còn nhờ Hoắc Lai Hàm điểm huyết xúc cảm của mình. Sau đó, nàng lại uống loại thuốc tên kì quái nhưng hiệu quả y hệt như thuốc gây mê.

Cứ như vậy lẳng lặng nằm trong quan tài không dậy nắp một ngày một đêm.

Ngay khi thuốc mê hết tác dụng, dưới tình huống mọi cơ gần chết mà vẫn không đợi được người, nàng nhất thời có ý định bỏ cuộc. Nhưng trời thật không phụ lòng người. Đêm thứ hai Hoắc Kiện Minh và Nhất Minh đều đã tới. Nhớ tới cái đêm bị bóp cổ đó, nàng thật sự tỏ vẻ mình thật đặc ý vì chỉ số thông minh vượt trội của mình.

Sau đó nàng được đón về hoàng cung và sắc phong thành Quang Minh hoàng hậu dưới cái danh Hạ Tĩnh nhưng vẫn luôn mang khăn che mặt. A! Phải nói rằng nàng chưa bao giờ lộ mặt mới phải cho nên trong ngoài cung mới có lời đồn ba phải như bây giờ.

Cái đêm được sắc phong đó cũng là cái đêm nàng buông xuôi tất cả, mặc cho Hoắc Lai Hàm chiếm đoạt, xâm phạm. Biểu hiện này của nàng càng làm gã tin tưởng việc Kiện Minh phản bội nàng vì thế gã đã ôn nhu hứa hẹn: "Tiết Châu, nàng đã là người của ta, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng."

Tiết Châu nhắm mắt. A! Nàng cảm thấy mệt mỏi quá. Cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi. Đột nhiên cảm thấy thật nhớ nhà... Thật muốn về nhà quá...

Qua một hồi lâu, nàng mở to đôi mắt đã ứng đồ, xoay người không nhanh không chậm chui xuống gầm giường, dùng gậy cạy từng khối gạch, cuối cùng để lộ ra một thông đạo đi xuống phía dưới.

Nàng nhếch môi, từ từ bò xuống. Thông đạo tối đen như hắc ám dần dần căn nước sắc vàng đơn bạc của nàng. Tới tầm đến nỗi làm người ngỡ như nếu đã lạc vào rồi thì sẽ không cách nào có thể trở về...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Từng tiếng động vang lên trong bóng tối. Khung cảnh xung quanh đều tối đen như mực làm cho người ta không nhìn thấy được gì. Chỉ nghe trong bóng đêm dày đặc ấy vang lên những tiếng "lộp bộp, lộp bộp".

Bỗng, ánh sáng le lói dần dần xua tan bóng tối. Ánh sáng yếu ớt hắt ra từ ngọn nến nhỏ. Rồi hai ngọn nến, ba ngọn nến, mười ngọn nến, hai mươi ngọn nến.

Những ngọn nến phân tán gần đó cũng bắt đầu cháy lên. Tiết Châu lẳng lặng đập tắt que diêm. Nàng bước đến gần cỗ máy thời gian còn đang dang dở ngay trước mặt. Đây là cái máy mà trong lúc đi theo Hoắc Kiện Minh nàng đã vứt bỏ vì nàng nghĩ mình sẽ không bao giờ cần đến nó. Nhưng không ngờ vẫn là bị nàng nhặt về.

Nghĩ đến đây, Tiết Châu không khỏi nở nụ cười thật khê. Nhớ ngày đó nàng lừa Hoắc Lai Hàm bảo mình muốn trở về Nhiếp Chính vương phủ để thăm lại chốn xưa nhưng thật ra là tìm cỗ máy và những thứ có khả năng giúp nàng hoàn thiện nó. Hai hộp diêm cũng là nàng tìm được trong quần áo thể ki hai mươi mốt của mình. Kể cũng lạ, đồng nghiệp của nàng là một ông chủ yếu thích hút thuốc. Trước khi đi thử nghiệm cỗ máy thời gian ông ta đã đem hai hộp que diêm này cấp cho nàng với cái lý do rất ngớ đờn: "Tiểu Châu a, cầm lấy đi. Xuyên về mấy năm chín mươi nếu có đồ gì giống thuốc lá thì đem về cho ta một ít. Còn lại cô cứ dùng nha, cái này xem như ta miễn phí tiền mua hột quẹt cho cô." Tiếp đó, nàng nhìn thấy ông ta nở nụ cười thật đáng khinh bỉ.

Nưng mà nàng lại không xuyên về những năm chín mươi a... Không biết xuyên đến nơi nào rồi.

Tiết Châu lắc lắc đầu lấy lại tinh thần. Nàng nhanh chóng bắt tay vào việc của mình. Cỗ máy thời gian đã được nàng làm gần như hoàn thiện, hiện tại chỉ cần tốn thêm chút công phu nữa là có thể hoạt động rồi. Nghĩ tới đây nàng không khỏi kích động. Rốt cuộc cũng có thể trở về rồi. Thật nhớ nhà quá...

Hoắc Kiện Minh ngồi trong lều trưởng, lạnh lùng nhìn nước cờ mình sắp xếp trên bàn cờ. Bỗng lều bị xóc lên, ngay sau đó, một đôi nữ tử dịu dàng thướt tha, xinh đẹp kiều diễm bước vào. Trên tay bọn họ là diêm tâm tinh xảo.

Bọn họ vừa thấy hần liền cười duyên nói:

- Gia, nghỉ ngơi ăn chút diêm tâm đi.

- Cút! - Lạnh lùng phun ra một chữ, hần một chút cũng không thèm nhìn đến hai người vợ đã kết tóc xe duyên với mình.

- Gia, ngài đừng như vậy. Mấy tháng nay ngài vẫn luôn lạnh nhạt với chúng ta a. Chúng ta trước giờ theo gia nào có gây ra việc gì làm gia bất mãn chứ...
- Trần Trứ Mai tức giận cắn môi. Thanh âm tràn ngập ứ khuất cùng mềm mại.

Nếu đây thật sự là một nam nhân bình thường, chắc chắn sẽ ôm lấy nàng ta mà dỗ dành. Nhưng không nghĩ ngờ gì nữa, nam nhân này lại chính là Hoắc Kiện Minh.

Hần chỉ bình thần lập lại câu nói trước đó. Đứng là các nàng không làm gì khiến hần phật ý nhưng mỗi khi nhìn các nàng thì hần lại nhớ đến cái chết của Tiết Châu. Mỗi lần nhớ đến, hần lại cảm thấy ngực trái đau nhói...

Trần Trứ Mai và Lý thị mím môi. Hai mắt ửng đỏ lui ra khỏi phòng. Kể từ cái đêm động phòng, sau khi hần phá thân các nàng thì đã không còn chung đụng nữa. Dù cho đêm đó nồng cuồng đến chừng nào, hần vẫn không đến tiếp tục mây mưa. Hai bên phụ thê vẫn cứ như vậy đối xử tôn trọng, hoà nhã với nhau. Nhưng mấy tháng trước, chỉ trong một đêm, tất cả đều tan thành mây khói. Cái chết của đứa con hoang kia đã làm cho hần lạnh nhạt, vô tình với các nàng.

Nghĩ đến đó, Trần Trứ Mai và Lý Thị hung hăng nghiêng răng. Con tiện nhân đó chết là đúng! Loạn luân kinh tởm như vậy cũng có thể làm, thật là thiên lý bất dung!

Chợt, một bóng đen xẹt qua hai người, chui thẳng vào lều của Kiện Minh. Bóng đen này không ai khác chính là Nhất Minh. Y bây giờ khác rất nhiều so với trước kia. Gương mặt tà mị nay bị râu lưng phúng che phủ, đôi mắt phương câu nhân giảng đầy to. Người không ra người, ma không ra ma. Nhìn y hệt như người điên làm cho người ta nhìn thấy mà không nở. Đến rốt cuộc là yêu sâu đậm như thế nào mới có thể như vậy?...

Y hung hăng nắm lấy cổ áo hần, dùng ánh mắt hận không thể xé xác hần ra nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ kia. Y gắng gượng từng chữ hỏi:

- Tên khốn, ta rốt cuộc thoát ra! Ngươi hạ được ta, nhốt ta là có ý gì? Nếu như không phải hôm nay ta thoát ra khỏi ngục giam của ngươi thì còn không biết tin tức chiến trường hiện giờ. Ngươi muốn đem Hắc Nha trang và Bách Lạc chôn cùng ngươi sao!?

Hoắc Kiện Minh trào phúng nở nụ cười. Giọng nói lạnh nhạt cứ như mọi chuyện không hề liên quan tới hần:

- Nếu ngày đó ta không bắt ngươi, hạ được cho thần trí ngươi u mê thì có lẽ bây giờ ngươi đã dẫn theo sát thủ của ngươi và Bách Lạc rời khỏi đây. Ngươi không phải ban đầu gia nhập vào cũng là vì nàng sao? Bây giờ sát thủ của ngươi đang đóng ở chiến trường chống lại triều đình, cho dù ngươi muốn rút cũng không rút được!

- Ngươi!!!! - Nhất Minh tức đến run người. Tên thú đội lớp người này cư nhiên hạ được làm thần trí y không rõ. Nhớ đến lúc bị hạ được, trong đầu y không ngừng hiện lên hình ảnh của Tiết Châu và cái chết của nàng. Thật sự khiến y thông khổ nói không nên lời. Loại cảm giác đau đớn ngay ngực trái rồi lan tràn đến cổ họng. Những ảo ảnh đó khiến mắt y cay xè và không thể khống chế chính mình. Càng nghĩ, y càng tức giận nhìn hần. Nếu không phải do hần nàng cũng không đến bước này!

- Tốt lắm. Ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn bàn với ngươi. - Kiện Minh nhường mầy, thái độ hồ hững khiến người ta giận sôi gan.

Nhất Minh hít sâu một hơi, nhắm mắt bình ổn tâm tình kích động của mình. Bây giờ y phải lo xong chuyện của các huynh đệ cái đã...

Tình hình chiến sự lại có chuyển biến. Ngay trong lúc quân của Nhiếp Chính vương sắp thua thì quân binh đều rút lui hết làm cho quân lính triều đình không khỏi mê mang. Quân binh Nhiếp Chính vương cứ như biến mất khỏi thế gian, không tìm ra được chút manh mối nào.

Mấy ngày sau, Hoắc Lai Hàm đến tìm Tiết Châu nhiều hơn. Gã kể cho nàng nghe tình hình chiến sự, thậm chí gã còn cười nhạo bọn người kia không biết tự lượng sức và nhất gan.

Tiết Châu không nói, nàng chỉ lẳng lặng nghe tin tức của hần tử trong miệng người khác. Dù sao... cũng là cha của nàng mà nhỉ...

Nàng lười biếng nghe hết những cười nhạo mà trong lòng thâm trào phúng. Chỉ sợ sẽ không giống như gã mong đợi đi?

Ngày qua ngày, ngoại trừ việc bồi nàng nói chuyện, gã còn làm những việc mà giữa phu thê phải làm. Những lần như vậy, nàng chỉ biết cắn răng chịu đựng. Cơ thể phản ứng theo sinh lý nhưng tâm nàng chỉ có đơn đơn xé lòng... Đau khổ, tủi nhục theo từng trận ra vào của Hoắc Lai Hàm như từng cơn thủy triều trào dâng khiến cho mỗi lần nàng đều nhịn không được khóc nức lên...

Nàng cảm thấy thật nhục nhã... Đau quá... Rõ ràng nghe người ta nói làm loại chuyện này rất thoải mái, tại sao đến phiên nàng thì lại đau như vậy? Trái tim tại sao nhức nhối đến thế này? Tại sao?...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Thời gian luôn chứng minh tất cả. Đây là định lý muôn thuở không có gì có thể thay đổi được. Thời gian không chờ đợi ai, cũng không dừng lại vì bất cứ ai. Đây là một nguyên tắc mọi người đều biết.

"Cái gì đến rồi cũng sẽ đến. Không phải của mình, thì mãi mãi cũng không phải là của mình." Đây là câu nói mà đến bây giờ nàng mới hiểu được...

Tiết Châu đứng cạnh cửa sổ hoa lệ, nhìn các cung nhân đang khắp nơi chạy loạn. Nơi này đã không còn giữ được nữa rồi... Lặng lẽ thả con chim bồ câu trắng muốt tung cánh bay xa, nàng thở dài.

Hoắc Lai Hàm áo bào chỉnh tề, khoe miệng mỉm cười bước vào. Phụng Nghi cung ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng thì thảo:

- Châu nhi, nàng đói không? Sẵn đây có thức ăn, nàng cùng ta ăn một bữa nhé?

Nàng nhẹ nhàng nắm tay gã, dịu ngoan cùng gã ngồi xuống chiếc bàn thịnh soạn mà mình đã chuẩn bị từ trước. Nàng gấp cho gã món gã thích ăn nhất:

- Ăn nhiều một chút, ngươi gầy quá.

Được quan tâm, Hoắc Lai Hàm cười tươi như một đứa trẻ. Gã cầm lấy bát cơm, ăn một ngụm hết luôn khối thịt nàng gấp. Vừa nhai vừa cười:

- Được, nàng gấp cái gì ta ăn cái đó!

Tiết Châu nhếch khoe môi, đôi môi run rẩy một chút cuối cùng nàng vẫn là không nói gì. Về mặt bình tĩnh tràn đầy ảm áp nâng lên bát cơm của mình ăn từng miếng từng miếng có chứa chất độc nguy hiểm này.

Hoắc Lai Hàm thấy nàng như vậy, bàn tay run rẩy. Sau đó hai người giống như đôi vợ chồng ở hiện đại, gấp cho nhau những món người đó thích ăn. Bọn họ làm như chưa nhận ra hoàng cung đã bị tấn công, họ dường như không nhìn thấy bọn cung nữ thái giám rủ nhau chạy trốn. Trong mắt họ chỉ có người bên cạnh và bàn cơm ảm áp này.

Càng quét sạch sẽ mọi thứ trên bàn. Hoắc Lai Hàm đặt đôi đũa gỗ xuống. Gã quay đầu đối diện với ánh mắt của Tiết Châu. Giọng nói trầm ảm phát ra từ đôi môi tím tái của gã:

- Thật ra, ta đã sớm đoán được hần không để gì buông tay nàng. Ta cũng đoán được có ngày hôm nay.

- Vậy tại sao ngươi vẫn đối với ta như thế? - Tiết Châu nâng tay vuốt ve khuôn mặt góc cạnh chỉ giống Hoắc Kien Minh có ba phần này.

Một bàn tay to thô ráp bao phủ lấy những ngón tay mềm mại. Gã dẫn nàng ngồi xuống giường, làm cho chính mình nằm trên đùi nàng, gã từ tốn trả lời vấn đề khi này:

- Trong mấy tháng ròng rã đối chiến, ta cảm thấy rất trống rỗng. Mọi thứ ta có trong tay dường như không còn ý nghĩa và vẻ đẹp ban đầu vốn có của nó nữa. Đến lúc gặp lại nàng, trong lòng ta mới nhận ra. Thì ra lúc ấy, cảm giác trống trải đó chính là.... Ta nhớ nàng..

Hoắc Lai Hàm vừa nói, vừa dùng đôi tay vuốt ve mô tả khuôn mặt nàng. Gã biết những thứ gã ăn chỉ toàn là độc dược nhưng thế thì có sao? Sống trong cung tần mỹ nữ, oanh oanh yến yến mà không có nàng, gã cũng cảm thấy bầu trời thất sắc. Gã biết lựa chọn của gã đối với người khác là ngu ngốc nhưng đây là chuyện sớm muộn. Gã biết thực lực bản thân ở đâu, như vậy hà tất phải cưỡng cầu. Chỉ có nàng, gã không buông được. Cho dù có trả giá, gã cũng muốn thú nàng về làm thê tử kết tóc xe duyên, chăm sóc cả đời...

Hoắc Lai Hàm mở miệng, nhưng giọng nói gã không có phát ra mà thay vào đó là dòng máu đen chảy ra từ khe miệng. Gã thật mệt đến nỗi nói không được nữa. Nhưng để nàng lại như vậy, gã không yên tâm. Gã lo lắng nàng sẽ bị khi dễ.

Trái với tình trạng chật vật của Hoắc Lai Hàm, Tiết Châu khuôn mặt vẫn hồng hào như cũ. Đôi tay lạnh ngắt run rẩy nắm chặt lấy đôi tay đang dần mất đi độ ấm của gã. Nàng thì thào:

- Cả đời này, ngươi là tướng công duy nhất của ta. Là vị hoàng đế, đến khi tạ thế, ngươi vẫn là một vị hoàng đế. Và ta, Vô Tiết Châu, cả đời này cũng chỉ sẽ là hoàng hậu của một mình ngươi. Ta sẽ không phản bội tình yêu của ngươi dành cho ta. Yên tâm, ta tự có cách để mình sống tốt.

Gã mỉm cười, nước mắt dần dần chảy theo khe mắt rơi vào váy nàng làm ướt một mảng. Mặc dù khe miệng vuren rất nhiều máu đen nhưng không cách nào che đi nụ cười sáng lạn như ánh mắt trời của gã.

Nàng nhìn vị phu quân của mình từ từ nhắm mắt mà khe miệng vẫn mỉm cười, trong khe miệng toàn là chua chát. Trong lòng cũng không biết có tư vị gì. Nếu có kiếp sau, xin ngươi đừng gặp lại ta. Nếu gặp lại, xin làm người xa lạ...

Đợi đến khi tất cả đều chìm vào im lặng, tất cả đều trốn thoát chỉ còn lại duy nhất mình nàng và vị hoàng đế đã băng hà trong lòng, nàng mới từ tốn bước xuống giường, quăng đi cái ống giải dược trong tay áo. Nàng muốn dành cho những người kia chút bất ngờ...

Hoắc Kien Minh một bên đi thẳng đến chính điện, một bên nghe hạ nhân báo cáo tình hình:

- Thừa chủ soái, trong cung tất cả các nơi đều lục soát. Cung tần mỹ nữ, cung nhân đều tháo chạy cả rồi. Chúng thuộc hạ còn tìm thấy xác của hôn quân bị trúng độc trong Phụng Nghi cung. Nơi duy nhất chưa kiểm tra chỉ còn lại chính điện.

Hoắc Kien Minh nghe vậy thì dừng bước một chút. Ngay lúc hắn muốn tiếp tục nâng bước thì một bóng người đã bay vụt qua.

Nhất Minh không biết diễn tả tâm trạng của mình như thế nào. Cảm giác vừa mệt mỏi vừa kích động khiến y muốn phát điên. Ngay khi y nghe được lời bẩm báo của tên hạ nhân kia, y không chút nghĩ ngợi vọt lên phía trước. Nếu như thật sự là nàng, chắc chắn Hoắc Lai Hàm sẽ trúng độc mà chết ở Phụng Nghi cung! Trước lúc chia tay, nàng đã nói với y như thế...

Quả nhiên ngay khi y phi thân tới bên trong chính điện hoàng cung, tầm mắt của y đã rơi ngay vào bóng người quen thuộc.

Trên ngai vàng to lớn uy hùng, nàng vận cung trang sang trọng theo phụng hoàng kim tuyến. Trên đầu gắm đầy trang sức vàng ròng rực rỡ không hợp với lứa tuổi trẻ trung cử nàng chút nào. Thế mà lại phát ra quý khí trang nghiêm. Nàng tay phải chống cằm, ngón trỏ tay trái gõ từng nhịp từng nhịp tiết tấu rõ ràng. Khuôn mặt trang điểm sắc xảo rút đi vẻ non nớt, thay vào đó lại là vẻ đẹp như đoá hoa hồng vừa chớm nở. Xinh đẹp, quyến rũ nhưng mang đầy gai nhọn.

Nhất Minh ngẩn người. Ngay cả Hoắc Kien Minh vừa đuổi kịp cũng ngẩn người nhìn nàng đắm đắm.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, đôi tai nàng giật giật. Lông mi khẽ run, cuối cùng cũng nhấc lên. Đôi mắt to tròn không còn sáng ngời mỗi khi nhìn thấy bọn họ, trong đó chỉ là một mảnh u ám.

- Gặp ta rồi không đóng cửa ôn chuyện sao? - Giọng nói nhỏ nhẹ đầy lạnh nhạt vang lên khiến hai người có chút sùng sốt, lập tức vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đi đóng cửa.

Đóng cửa xong, Nhất Minh lập tức phi thân lên ngai vàng ôm chầm lấy nàng. Cảm nhận được hơi ấm, mùi hương, tim y không ngừng nhảy nhót. Nàng còn sống! Thật không ngờ nàng còn sống! Y không cần biết bất cứ điều gì nữa, chỉ cần biết còn sống, còn có thể hít thở, còn có thể đi lại, y đã mãn nguyện lắm rồi.

Tiết Châu nhìn khuôn mặt tiêu tụy, lúng phúng râu của y mà đau lòng. Người này sao lại khờ như thế? Đã gần một năm kể từ ngày nàng giả chết, y vẫn như vậy chờ đợi nàng, vẫn như vậy đối với nàng. Thử hỏi trên đời này, có nữ tử nào mà không cảm động? Tiếc là... ta và ngươi... mọi chuyện đã quá muộn rồi...

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng chợt loé. Khuôn mặt nguyên bản lay động đã trở về với vẻ mặt lạnh nhạt. Nàng vỗ lưng y, đẩy y ra rồi lên tiếng thông báo:

- Ta là Quang Minh hoàng hậu.

Hoắc Kiến Minh đứng im bất động này giờ cuối cùng cũng đến gần nàng. Hắn vừa đi vừa nhẹ giọng đáp:

- Ta đoán được.

- Ta đã không còn là Võ Tiết Châu ấy. - Nàng tiếp tục lên tiếng.

- Từ lúc nàng già chết. - Hắn trầm giọng bỏ xung thời gian giúp nàng.

- Ta là thê tử đúng nghĩa của tiên đế. - Nghĩ đến người đã chết trong tay nàng, Tiết Châu không khỏi nhếch môi. Đây là ám áp từ tận đáy lòng. Cho đến lúc chết, người kia vẫn nghĩ đến nàng...

Hoắc Kiến Minh và Nhất Minh sững người. Sau một lúc, đôi tay của cả hai siết chặt lại. Hắn tiếp tục bước về phía nàng:

- Nàng nói sai rồi. Không phải tiên đế mà là hôn quân.

- Đối với bôn cung, ngài ấy là vị hoàng đế duy nhất của ta. - Nàng không xưng là ta nữa. Câu trả lời đầy xa cách và không liên quan đến vết trên này như một quả tạ bay thẳng vào lòng Hoắc Kiến Minh.

Nhất Minh ngơ ngác suy nghĩ, sau đó lại phì cười. Nàng nói là hoàng đế duy nhất, đâu có nói là người đàn ông duy nhất? Ừm... làm nam thiếp hay nam sủng chắc không sao đâu nhỉ?

Hoắc Kiến Minh không thêm đề ý đến y. Hắn nghiêm túc đối diện với nàng hỏi:

- Vậy nàng muốn như thế nào?

Tiết Châu nở nụ cười sáng lạn. Hai vai bắt đầu run rẩy. Sau cùng dường như không khống chế được nữa, nàng như điên mà cuồng tiếu. Tiếng cười như chuông bạc trong trẻo nhưng lại làm lòng hai nam nhân thấp thòm bất an.

- Nếu ta nói, ta muốn làm nữ đế. Người sẽ làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

- Nếu ta nói, ta muốn làm nữ đế. Người sẽ làm gì? - Bỗng, tiếng cười ngưng bật. Thay vào đó là câu hỏi gai người.

Hoắc Kiến Minh lập tức bác bỏ:

- Điều này là nghịch thiên ý!

- Ha ha ha! Quả nhiên... - Nàng ngửa mặt lên trời cười đến cuồng dại.

Cười đến nổi Nhất Minh muốn ngăn lại nhưng đúng lúc này, nàng vung tay áo đứng bật dậy. Mị hoặc ôm lấy cổ hắn, cơ thể ép sát vào người hắn, cảm nhận rõ dục vọng của hắn, nàng nghiêng đầu cười hỏi:

- Cha à, sao người lại có thể có ý niệm đó với nữ nhi? A... bây giờ nữ nhi là quả phụ rồi. - Nàng chu môi, chớp mắt nhìn hắn: - Cha phải làm gì với nữ nhi đây?

Hoắc Kiến Minh nhìn xương quai xanh cùng bầu ngực sữa đầy đặn của nàng, cổ họng bắt đầu khô khốc. Lời trong miệng chưa qua não bộ đã như phản xạ bật thốt ra ngoài:

- Ta sẽ phụ trách.

Tiết Châu vuốt ve vòm ngực hắn, trầm tư:

- Nhưng mà nha, nữ nhi đã không còn trong sạch. Mà cha cũng không còn là người ta yêu nữa. Đã thế còn qua tay bao nhiêu người... ta thật sự rất kì thị

đó ~ Huống chi... nữ nhân của người còn mang thai a?

Nói đến câu cuối cùng, trong mắt nàng lộ rõ vẻ chán ghét. Bàn tay vó dĩ vuốt ve vòm ngực săn chắc biến thành dùng lực đẩy mạnh hấn ngã từ trên ngai vàng cao mấy trượng xuống bên dưới. Khoảnh khắc ấy, khoe miệng nàng nhấc lên nụ cười châm biếm. Nàng nhìn người mình từng yêu thương nhất rơi xuống, trong lòng không còn bất kì cảm giác gì.

Nàng không buồn quay đầu nhìn hấn bởi vì nàng biết dựa vào bản lĩnh của hấn chắc chắn sẽ không có việc gì. Tiết Châu nhìn về phía Nhất Minh, người này giờ trầm mặt hỏi:

- Người theo hấn hay theo ta?

Y dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn lại nàng. Bên trong bao gồm rất nhiều cảm xúc. Sâu thẳm đến nỗi dường như muốn hút nào vào bên trong trầm luân.

- Cho dù nàng làm gì ta vẫn sẽ ủng hộ. - Y mỉm cười, nhẹ giọng trả lời. Đúng vậy, cho dù nàng làm gì y cũng sẽ đứng bên cạnh. Chỉ là giờ phút này y không biết quyết định của mình là đúng hay sai. Chỉ là khi nhìn thấy vẻ mặt quyết tuyệt của nàng, tim y liền điên cuồng đập mạnh, cảm giác bất an ần ần không dứt.

Nghe câu trả lời không hề có một tia do dự của y, Tiết Châu rốt cuộc cũng phát ra nụ cười từ nội tâm.

- Cảm ơn người, bây giờ người đưa ta đến Phụng Nghi cung được không?

Nhất Minh không có bất kì thắc mắc gì ôm lấy nàng phi thân đi. Kiện Minh sau khi vững vàng tiếp đất cùng nhanh chóng đuổi theo. Hàm răng hấn cắn chặt, đôi mắt đỏ lừ loé tia hung hiểm. Nàng thế mà lại đẩy ngã hấn! Nàng không biết vì cái chết của nàng hấn đã đau lòng đến mức nào sao? Lúc nhìn thấy nàng hấn muốn ôm chặt nàng như thế, kích động đến nỗi suýt chút nữa mất rơi nước mắt. Vậy mà nàng...

Nhất Minh là sát thủ, đương nhiên am hiểu mọi kỹ năng ẩn nấp và các góc khuất che mắt. Y rất nhanh liền mang nàng đứng trước cung Phụng Nghi.

Nàng đi một mạch đến sân sau, không quan tâm xem Hoắc Kiện Minh đã đuổi đến và Nhất Minh vẫn bám theo sau. Nàng chỉ muốn đến nơi nàng cần đến...

Trong hoa viên rực rỡ, lương đình xinh đẹp, đường đá ngay ngắn, một mảng xanh urom thê nhưng lại có một đồng còng kênh chặn giữa lối đi.

Đối với Kiện Minh và Nhất Minh, cái vật không xác định đó quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn bởi vì... lúc trước Tiết Châu ở đâu, nó đều ở gần đó. Bọn họ nghĩ nó chỉ là một đồng bình thường, căn bản không hề nghĩ đến nó là chiếc máy thời gian, là thứ sẽ đưa nàng rời xa bọn họ.

Nàng bước lên cổ máy thời gian. Vuốt ve tinh hoa cả đời người của nàng, dù là hiện đại hay cổ đại, nó luôn là thứ khiến cho nàng tự hào nhất.

- Tiết Châu, nàng định làm gì? - Nhất Minh nhìn cái thứ thấp thấp hình chữ nhật trước mặt lòng thấp thỏm.

Nàng thờ dãi gọi:

- Ngân Nhi, cô đã đến chưa?

Trong khoảng không chỉ có ba người bọn hấn và nàng như thế này thì hành động của nàng có chút quỷ dị.

Dứt lời, một bóng người từ trên trời nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng. Nữ tử xinh đẹp mặc y phục phấn hồng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc:

- Tiết Châu, người gọi ta đến làm gì? Không phải định bảo ta cứu người nữa đấy chứ? Cơ mà không phải nghe nói người chết rồi sao?

Nàng cười không trả lời câu hỏi của Ngân Nhi:

- Hôm nay mừng ngày hội tụ sau gần một năm. Không biết các vị có tâm tình nghe ta kể một câu chuyện không?

Hoắc Kiện Minh nhú mày, con tức giận vẫn không sao dập tắt được. Hấn bước từng bước đến gần nàng bảo:

- Theo ta trở về!

Tiết Châu lạnh băng nhìn hấn. Từ trong tay áo xuất ra một khẩu súng chia về phía hấn hỏi:

- Người nghĩ đạn của ta và thân thù của người, cái nào nhanh hơn?

Hoắc Kiện Minh sững sờ bất động tại chỗ. Nàng thế mà lại chia thứ ấy vào hấn. Tim như bị ai bóp nghẹn, đau nhói làm hấn nói không nên lời.

Tiết Châu lướt mắt, thấy không còn ai ngăn cản mình nữa thì mở miệng:

- Đã từ rất lâu có một nữ tử chế tạo ra một loại đồ vật có thể đưa nàng trở về quá khứ. Sau đó trong một tai nạn, nàng bị đồ vật ấy đưa đến mô-thể

giới hoàn toàn xa lạ, trở thành một tiểu oa nhi năm tuổi. Cũng chính thời khắc này, nàng gặp một người, là một tên vương gia mới có mười tuổi, mà đây cũng chính là nghĩa cha của nàng ở thế giới này. Nàng ở thế giới này suốt mười năm không ngừng cố gắng tìm đồ vật để làm lại thứ đồ vật có thể khiến nàng trở về thế giới của mình nhưng rốt cuộc, nàng vì một câu nói của nghĩa phụ mà bỏ đi tất thấy. Cuối cùng hắn cũng phản bội nàng, đem nàng đưa vào doanh dịch. Trong khi nữ tử ấy trải qua những ngày tháng đầy khuất nhục, hắn an an ổn ổn ở bên hai vị thế tử của mình thậm chí đã sắp có con. Cuối cùng, hoàn thành nhiệm vụ, trả xong món nợ ân tình nàng đã nợ hắn mười năm, nữ tử ấy cũng vừa lúc làm xong thứ đồ vật thần kì kia và nàng đã quyết định trở về thế giới của mình.

Giọng nàng rất nhẹ. Vừa kể vừa nhìn cảnh sắc hoa viên này. Nàng còn nhớ rõ Hoắc Lai Hàm đã vì nàng biến nó trở nên xinh đẹp lộng lẫy hơn bất kì hoa viên nào khác trong hoàng cung..

Xung quanh tất cả đều im bật. Hai nam nhân thậm chí còn không dám thở mạnh. Bọn họ vẫn còn đang trong quá trình tiếp thụ những lời nàng vừa nói. Quá thật... quá khó tin!

Chỉ có Ngân Nhi là ổn trọng, bình tĩnh nhìn Tiết Châu tràn đầy thương tiếc. Thân là thần, không có khả năng cứu Tuyết Linh vẫn chìm trong hôn mê không tỉnh, cũng không thể đưa Tiết Châu trở về thế giới của nàng ấy khiến bản thân nàng cảm giác có chút bất lực. A... không phải là không về được, mà là phải giết chết nàng, hạ chú vào linh hồn nàng để gửi gắm cho Diêm vương mới có thể đến một thế giới khác.

Tiết Châu đảo mắt nhìn Hoắc Kiện Minh và Nhất Minh, thoáng chốc cười như hoa mùa xuân nở rộ. Nàng hỏi:

- Các người thấy câu chuyện này có lí kì hấp dẫn không? Có khó tin không? Chính ta cũng không tin được đây này! Nhưng thật không may, ta lại là nữ tử trong câu chuyện đó. - Nói đoạn nàng quay lưng về phía bọn họ, tiếp: - Đây là sự thật về thân thể của ta. Cho dù các người tin hay không, ta cũng phải trở về rồi... Ngân Nhi, người giúp ta triệu sấm sét cung cấp điện cho cái máy này được không?

Đường Ngân Nhi ngập ngừng một chút rồi thờ dãi gật đầu. Nàng phát tay, một đạo sấm sét đánh thẳng về phía cây cột cao nhất của chiếc máy. Chẳng mấy chốc, trong khoan năng lượng đã tràn đầy.

Tiết Châu gật đầu nói một tiếng "Cảm tạ" rồi bắt đầu điều chỉnh cỗ máy thời gian. Mặc dù hôm nay không phải ngày nàng xuyên không, cũng không chắc có thể trở về nhưng cho dù có một phần trăm cơ hội nàng cũng muốn đặt cược!

Cỗ máy đã được khởi động, quá trình đếm ngược năm giây bắt đầu. Lúc này, Nhất Minh và Hoắc Kiện Minh mới từ trong u mê thất tỉnh.

- Tiết Châu! - Nhất Minh hét to, dùng hết nội công lao về phía nàng. Bây giờ thì y đã hiểu nỗi bất an kia là gì rồi. Ngay từ lúc đáp ứng đứng về phía nàng, y đã sai! Sai lầm mà y không bao giờ có thể sửa đổi!

Hoắc Kiện Minh ở phía sau cũng vận nội lực bật người phi thân đến:

- Vô Tiết Châu! Bỏ vương ra lệnh cho người ở lại! Không được đi đâu hết, có nghe không?

Nàng cười nhạt nhìn bọn họ. Mong rằng sau này, chúng ta không gặp lại nhau nữa. Tạm biệt, Minh....

Trước mắt mờ đi, từ từ bao phủ lấy nàng là một mảnh tối tăm và cảm giác buồn nôn choáng váng như lần đầu nàng xuyên tới đây. Nàng có thể trở về rồi...

Nhất Minh và Hoắc Kiện Minh nhìn nàng biến mất ngay tại trước mắt mình. Chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi bọn họ đã có thể nắm lấy nàng, giữ chặt nàng! Chỉ xê dịch có một khắc! Một khắc mà thôi!

Đúng vậy, chỉ xuýt xao có một khắc, con người ta đã có thể bỏ lỡ nhau cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Mưa, trời như trút nước xuống nhân gian. Mưa, như nước mắt ai lặng lẽ chảy dài.

Mưa, như rửa sạch kiếp ân oán tình thù.

Mưa... như khóc thương phận ai...

Nhất Minh sững sờ, Kiện Minh quỳ xuống mặt đất ẩm ướt. Dưới cơn mưa bất chợt này, chỉ một mình Đường Ngân Nhi bình tĩnh nhìn chăm chăm bàn tay mình.

- Tam vương phi, không biết người có thể nói cho ta biết nàng rốt cuộc đã đi đâu không? - Nhất Minh khẽ khàn hỏi. Y biết Đường Ngân Nhi không phải người thường, đã vậy nàng còn có thể nhờ nàng ta giúp đỡ như vậy có thể thấy vị Tam vương phi của Nhật Quang quốc này biết được ít nhiều.

Đôi mắt Kiện Minh sáng lên. Hiện nhiên hắn cũng có cùng ý nghĩ giống y. Hy vọng lại một lần nữa được nhen nhóm.

Đường Ngân Nhi trầm tư một lúc, bỏ mặt hai ánh mắt sốt sắn kia, nàng chỉ như vậy nhìn tay mình chăm chăm. Run rẩy dưới cơn mưa lạnh giá, nàng cất giọng:

- Thiên cơ không thể tiết lộ... Mệnh trời khó cãi... Muốn gặp lại Võ Tiết Châu các người cứ chờ ở đây.

Nói rồi nàng biến mất. Để lại một câu nói mơ hồ khiến hai nam nhân vui mừng khôn tả. Bây giờ bọn họ không còn đủ bình tĩnh để nghĩ xem nàng đã nói gì. Chỉ biết bọn họ có thể gặp lại nàng là tốt rồi...

Nhưng thời gian là vàng bạc, nhất là đối với một bậc đế vương. Hoắc Kiện Minh ở Phụng Nghi cung chưa được nửa ngày đã có người sốt ruột giục đi. Nơi này bây giờ chỉ còn lại một mình Nhất Minh chờ nàng.

Y không phải là một người bận rộn, Hắc nha trang cũng chẳng cần y quản nhiều. Nói tóm lại y có rất nhiều thời gian. Đúng vậy, rất nhiều thời gian để đợi nàng...

Tiết Châu chỉ cảm thấy cả người lâng lâng. Nàng nhìn khung cảnh nắng sớm, nhìn cách bài trí trong phòng cũng như tiếng xe cộ phát ra như một trang sách cũ dính đầy bụi bẩn được thổi mới. Cảm giác mát mẻ vui mừng hỗn độn. Chỉ là nàng về được nhà rồi! Không những vậy, nàng còn phát hiện hôm nay chỉ mới sau lúc nàng xuyên một ngày!

Tiết Châu vào phòng tắm tắm rửa, vứt đi bộ y phục rườm rà của thời xa xưa, vứt đi đóng chân cái vàng bạc trên đầu. Nàng khoác lên mình chiếc quần jean, áo sơ mi cùng với chiếc áo blouse trắng mà mấy nhà bác học điên khủng hay mặc. Xong xuôi, nàng mới nhắc chân bước ra khỏi nhà. Cuộc sống của nàng... kể từ hôm nay sẽ bắt đầu trở lại!!!

Có lẽ do quá vui mừng, cũng có lẽ do chẳng màng quan tâm đến điều gì nữa mà nàng đã không hề hay biết rằng dưới chân nàng không hề có cái bóng nào!

Tiết Châu đến viện nghiên cứu quốc gia - chỗ làm đầy béo bở của nàng. Nàng chào hỏi mấy đồng nghiệp nhưng thật kì lạ, bọn họ dường như chẳng nhìn thấy nàng! Thế quái nào một đám lại hát mặt lên trời bỏ đi lời chào của chuy thế kia? Bộ bây giờ hình thành một bơ nhau như thế này à? Không đúng! Có gì đó rất lạ nha!

Vừa đi, nàng vừa suy nghĩ. Đột nhiên có người hô to:

- Tiết Châu!!! Tiết Châu!!!

Nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt. Ồ! Hình như là nữ tiến sĩ mới vừa tốt nghiệp đã bị chính phủ "hốt" về. Là một người cực kì quái dị, rất thích tự nói chuyện một mình. Ở cơ mà đã vào đây rồi thì có ai bình thường đâu!

- Cuối cùng cũng tìm được chị. Một đám người ở khâu nghiên cứu cỡ mấy thời gian lo lắng đến sắp phát điên rồi! Chị không biết bọn họ đã không ăn uống sốt ruột chờ chị một ngày trời rồi đâu! - Nói rồi cô bé kéo tay nàng đi về phía trước: - Mau mau a! Nhanh đến gặp bọn họ đi. Nếu không sẽ thật sự có tin mấy nhà bác học bị chết đói đó!

A... thì ra nàng ở không gian xa lạ mười năm, mười năm ấy đã từng có rất nhiều người lo lắng cho nàng... Tiết Châu đột nhiên cảm thấy ấm áp, thế giới cũng bừng sáng lên, xinh đẹp hơn lúc nàng mới xuyên trở về rất nhiều.

Cũng vì như thế mà nàng không hề hay biết rằng, sau khi nàng và cô bé kia rời đi, một đám người mặc áo blouse trắng đang làm việc của mình bỗng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm cô bé rồi lắc đầu thương tiếc.

Cô bé kéo Tiết Châu đến phòng làm việc mà nàng đã từng ra vào hàng ngàn lần vào mười năm trước, hơn hờ dặt nàng vào trong mà hô to:

- Mọi người ơi! Chị Tiết Châu về rồi này!

Lời vừa thốt ra, một đám người mắt đầy tơ máu quay phắt lại. Nhìn cô bé rồi lại nhìn khắp nơi. Sau đó, là một chuỗi im lặng. Một lúc sau mới có người nhỏ giọng hỏi:

- Tiết Châu đâu?

- Gì chứ? - Cô bé kinh ngạc, chỉ ngay bên cạnh mình nói: - Chị ấy ở bên cạnh em nè! Đừng sờ sờ ra đấy mà mọi người không thấy hả?

- Không thấy. - Người đó tiếp tục trả lời dứt khoát.

Tiết Châu nhủ mảy, có chút không vui đi lên phía trước:

- Các người đừng đùa nữa. Không vui đâu.

Cô bé khó hiểu nhìn nàng từ trên xuống dưới. Đến khi nhìn đến gót chân nàng thì cả người run rẩy. Há miệng thở hắt ra nhưng chẳng nói được lời nào. Cuối cùng, phản ứng của cô bé chính là nghiêng ngả lao đảo chạy ra khỏi văn phòng.

Tiết Châu nghe thấy tiếng động bèn quay lại liền thấy bóng lưng đang chạy như trời chết của cô bé. Nàng nghi hoặc giờ hai tay lên ngắm nghía, sau đó nhìn xuống chân. Nàng bắt đầu kinh hoàng.

Bóng... nàng không có bóng!!! Không có bất kì cái bóng nào mà người sống đều có!!! Vậy... nàng bây giờ đang ở trạng thái nào? Nàng thật sự đang ở đâu?

Khủng hoảng, sợ hãi khiến đầu nàng rối tung. Trước khi xuyên qua nàng vẫn còn là người, như thế nào bây giờ lại trở thành cái dạng như thế này?

Khí lạnh bắt đầu bao phủ lấy nàng, cả người bắt đầu lảng lảng bay lên không xác định. Nàng co người lại như hình dáng khi còn nằm trong bụng mẹ. Hai tay ôm đầu dờ dẩn nhìn mặt đất và trần nhà trong văn phòng cứ như bị đảo lộn mà quay mòng mòng.

Có khi nào chỉ là xuất hồn không? Có khi nào chỉ là trạng thái tạm thời không? Nếu không đã có người đến đưa nàng đi Địa phủ rồi chứ có đâu lại bình an như thế này? Không sao, chắc không sao đâu.

Nhưng không nghĩ đến thì thôi, vừa nghĩ đến thì mé bên góc phòng như bị cái gì đó làm cho vụn vẹo đến không chịu được. Từ trong cái lỗ đen kia đột nhiên chui ra mấy thứ kì quái. Đầu trâu mặt ngựa, hình hài quái dị, đen đen trắng trắng làm cho ai nấy đều sợ hãi khôn cùng.

- Vô Tiết Châu! Thọ mệnh ngươi đã tận, nay hãy theo chúng ta đến Địa phủ một chuyến.

Nàng run lấy bầy, cố dùng hết can đảm nở ra nụ cười gượng gạo:

- Các quan sai đại nhân, tôi có điều rất thắc mắc. Không biết các ngài có thể giải đáp giúp tôi được không?

Một tên đầu trâu mặt ngựa nghe như vậy có chút không kiên nhẫn quát:

- Có gì thắc mắc thì gặp Diêm vương gia mà hỏi! Bọn ta chỉ biết chấp án!

Nói xong phát tay cho vài tiểu lâu la xông lên áp giải nàng đi vào lỗ đen vụn vẹo kia.

Tiết Châu một môi nhắm mắt. Chết rồi cũng tốt... mặc dù sợ hãi đến không kiềm chế được nhưng sau này sẽ quên đi tất cả. Nếu có thể tái sinh thành một người khác, bắt đầu một cuộc sống mới, uống canh măng bà... như vậy có phải rất tốt không? Nàng sẽ quên đi hấn, quên đi y, quên đi tất cả những gì đã xảy ra ở cái thời không đầy điên rồ ấy... Có khi như vậy, đời nàng còn hạnh phúc hơn nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Vô Tiết Châu theo quỹ sai xuống Địa phủ. Cảnh vật ở chỗ này không hẳn là âm u nhưng cũng chẳng phải là dương quang rực rỡ. Mọi thứ dường như chỉ có màu trắng đen. Không có hoa, chỉ có cỏ đã úa màu, không có cây xanh, chỉ có rừng cây không lá. Không có bất kì tiếng hót, tiếng kêu vui tươi nào mà chỉ có tiếng rên rỉ của các âm hồn, tiếng quát tháo của quan sai. Nếu như có ai hỏi nàng, chỗ nào ở Địa phủ là đẹp nhất, nàng sẽ không suy nghĩ mà đáp rằng, trong những nơi nàng đã đi qua thì Diêm La điện là đẹp nhất. Cái điện này chẳng khác gì so với chính điện hoàng cung đâu! Nó không những to, hai bên có mấy quỹ sai giống như công đường mà còn được dát vàng khảm thạch. Đẹp nhất trong mấy thứ chỉ toàn màu đen trắng này!

Trước khi vào đây, hình tượng Diêm La điện trong mắt nàng phải nói là chỉ được hình dung có vài chữ: già, giàu, nghiêm!

Thế nhưng! Sau khi nàng vào Diêm La điện, lại gặp ngay lúc vị đại nhân già giàu nghiêm này đang rót trà cho một nữ nhân. Ô - ma - xi - a! Cô gái ngồi trên cao kia không phải là Hiên Ngọc Di sao? Wtf? Chuyện gì đang xảy ra vậy nè?

Hiên Ngọc Di tay bưng trà, mắt liếc nhìn nàng một cái, thong thả nói:

- Ngươi đến rồi, ta chờ ngươi này giờ.

Diêm Vương nghe vậy liền xoa tay cười cười:

- A! Ra người thần nữ muốn dẫn đi là vị cô nương này.

- Đúng vậy, không biết ngài có thể nể mặt ta mà cho nàng đi theo ta một chút được không? Ta đảm bảo sẽ trả lại nàng ta cho Địa phủ của ngài. - Hiền Ngọc Di mỉm cười, từ tốn nói ra mục đích của mình.

Diêm Vương gật đầu lia lịa đáp ứng:

- Thần nữ nếu không làm khó xử bản vương, không làm trái mệnh trời, bản vương tuyệt không keo kiệt!

Hiền Ngọc Di hài lòng híp mắt gật đầu. Nói một tiếng "đi trước" với Diêm Vương rồi mang theo Tiết Châu vẫn còn đơ ra đó bỏ đi.

Nhất Minh nghĩ mình sắp phát điên rồi! Y ôm cơ thể đầy máu lạnh như băng vào lòng. Cả thân mình không kiềm nén được mà run rẩy.

Y nghe theo lời Đường Ngân Nhi, ở lại Phượng Nghi cung suốt năm ngày không rời đi nửa để chờ nàng. Nhưng mà đến lúc y nghĩ Tam vương phi lừa gạt mình thì trời đột nhiên chuyển sắc. Mây trời hội tụ lại một chỗ như bị thứ gì đó hút vào. Giữa lúc hiện tượng lạ ấy lại có một tia sét bổ ngang qua. Y rút cuộc nhìn thứ gọi là cỗ máy thời gian xuất hiện từ trong lỗ đen. Y thấy nó rất nhanh đáp xuống đất rồi bốc khói đen nghi ngút.

Sau đó... y liền thấy nàng.... Y thấy nàng nằm bất động trên vũng máu đỏ chói mắt. Phượng bào lấp lánh cao sang rách nát không chịu nổi. Trên người nàng chần chịt vết cắt sâu tận xương. Ghê rợn hơn chính là lỗ hổng ngay vị trí trái tim. Nơi đó vẫn còn có trái tim thâm tím bị cắt làm hai.

Lòng y đau như dao cắt. Sau khi y giúp đỡ Hoắc Kiện Minh đào hầm đánh bật triều đình, y cứ nghĩ mình sẽ thoái ẩn giang hồ, đến một nơi nào đó thật bình yên. Rồi y gặp lại nàng... hy vọng muốn được bên nàng lần nữa mãnh liệt hơn bao giờ hết. Thế mà vẫn cứ như vậy, y bỏ lỡ nàng hết lần này đến lần khác. Luôn là nàng nằm ở đó, bất động trước mặt y.

- Ha ha! Tiết Châu, chắc bây giờ nàng không phải lừa gạt ta nữa đâu. - Y vuốt ve mái tóc đã khô cứng vì dính máu của nàng, bàn tay thô ráp chai sần nhẹ xoa khuôn mặt đã không còn xinh đẹp như xưa của nàng tiếp tục thì thào tự giễu: - Lần nào cũng là ta bỏ lỡ nàng... Lần nào ta cũng đến chậm một bước... nếu như khi xưa ta gặp nàng trước, liệu nàng còn chọn Hoắc Kiện Minh không? Nếu như lúc trước là ta nhất quyết theo đuổi nàng, liệu nàng có suy nghĩ lại không? Nếu như lúc trước ta ngăn nàng đến hoàng cung... liệu chúng ta có rơi vào bi kịch như thế này không? Nếu như ngày ấy ta nhanh chân thêm chút nữa thì bây giờ nàng đã không thể này...

Nhất Minh ôm thân thể nàng, nước mắt mặc dù chảy xuống nhưng khuôn mặt y vẫn rất bình tĩnh thì thào. Không biết là nói cho nàng hay tự nói với mình...

- Có rất nhiều thứ "nếu như"... Nhưng mà trên đời này lại không có khả năng là "nếu". Đến bây giờ nghĩ lại, ta mới biết mình đã từng uống phí như vậy, ngu ngốc như thế...

Đột nhiên y bị một lực lượng thô bạo tách khỏi nàng. Hoắc Kiện Minh chả thèm quan tâm đến ai nữa hấn cứ quỳ trên đất ôm xác người mình yêu.

Hắn vô thần nâng niu nàng như món trân bảo tuyệt nhất thế gian. Đây là nữ nhi của hắn... là người hắn yêu nhất.... Nhưng bây giờ thì thế nào? Nàng đang ngoan hiền nằm trong lòng hắn a. Thật ngoan...

Ngày hôm đó, cho dù thái giám quân thần khuyên can thế nào hắn cũng không quan tâm.

Ngày hôm đó tất cả mọi người đều nhìn thấy đường kim hoàng thượng một thân long bào nhiễm đỏ, bi thương quỳ trước thân xác của một nữ tử.

Hắn làm đế vương cửu ngũ chí tôn thì đã sao? Có được giang sơn xã tắc thì như thế nào? Không phải cũng chỉ là quyền lợi, thân phận người người mơ ước thôi sao? Mà trong ước mơ đó, đã không còn có chỗ cho người hắn yêu nữa...

Trước khi Nhất Minh và Kiện Minh chôn xác Tiết Châu, Đường Ngân Nhi và Hiền Ngọc Di đã kịp thời ngăn cản. Các nàng không biết Tiết Châu đã nghịch lại ý trời, xé rách khe nứt thời không như thế nào nhưng một điều chắc chắn rằng Tiết Châu đã phải trả giá! Hiện giờ chỉ có thể thông qua thân xác để đi tìm hồn phách của nàng ta thôi.

Các nàng thờ dài:

- Bọn ta có cách làm cho nàng sống lại. Không biết các ngài có muốn liều lĩnh làm một lần không?

Tất nhiên là bằng lòng rồi! Chỉ cần nàng sống lại thì các nàng có làm như thế nào cũng được.

Đường Ngân Nhi và Hiền Ngọc Di thấy biểu cảm trên khuôn mặt của hai người kia thì không còn hỏi gì nữa. Đáp án đã quá rõ ràng rồi!

Thế là Hiền Ngọc Di nằm xuống bên cạnh Võ Tiết Châu, cột sợi chỉ đen giữa ngón tay giữa của hai người rồi nhắm mắt niệm chú ngữ Âm Dương. Còn Đường Ngân Nhi thì ở ngoài hộ pháp, bổ xung năng lượng cho nàng.

Các nàng chỉ có thể làm được tới đây thôi. Về phần Tiết Châu, Ngân Nhi thờ dài, còn phải xem tạo hoá của nàng ta...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

Tiết Châu nhìn cơ thể đầy máu của mình không chút cảm xúc. Nàng đã sớm đoán ra được bản thân sẽ không có phúc lành gì. Ha! Vốn dĩ đã qua ngày nàng xuyên không mất một ngày... Một ngày đó nàng vì chờ đợi thời cơ giúp người đàn ông hiện tại đã là đế vương một cõi. Linh hồn nàng lạnh lạnh ở đây, thân xác nàng lại đầy máu trên giường. Mà bên cạnh nàng chính là thể xác của Hiên Ngọc Di. Bàn tay nàng ta đang đặt trên bàn tay đầy vết cắt của mình. Còn Đường Ngân Nhi thì đang ngồi trước giường bọn họ hộ pháp, khởi động Âm Dương trận.

Mặc dù đọc tiểu thuyết biết mấy vị này cực kì thần thánh nhưng không ngờ tới lại superman đến mức này. Xin lỗi, đầu óc của người theo chủ nghĩa khoa học như nàng không thể nào lý giải nổi mấy thứ huyền huyền này.

Hiên Ngọc Di thấy Tiết Châu không mở miệng mà cứ hết nhìn đông lại ngó tây làm cho mắt hết kiên nhẫn:

- Tiết Châu, tại sao ngươi lại không có chút phản ứng gì thế!?

- Ngươi muốn ta phản ứng như thế nào? Sợ hãi? Kinh ngạc? Hay đau khổ? - Tiết Châu đậm mặt trả lời: - Dù sao đã ở trạng thái này, sớm biết bản thân đã chết rồi thì còn gì phải có cảm xúc nữa?

Hiên Ngọc Di lắc đầu thờ dài. Được rồi, đám nhà bác học thần kinh không bình thường nàng ta không thể lý giải được.

- Đi theo ta. - Nhẹ giọng nói một câu rồi xuyên qua cánh cửa phòng đang khép. Hiên Ngọc Di dẫn nàng đến trước mặt hai nam nhân...

Tiết Châu lẳng lặng nhìn hai người. Nhất Minh và Hoắc Kiện Minh cả người nhếch nhác, thắm đầy máu tươi. Hai người đồng dạng roi nước mắt, đồng dạng chật vật không chịu nổi.

Đời này... người nàng cảm thấy có lỗi nhất chính là Nhất Minh. Đời này, người nàng yêu lại là Hoắc Kiện Minh... nhưng đã không còn cảm giác nồng cháy như ngày nào. Chỉ là nàng biết nàng còn yêu hắn, chẳng qua... tình yêu này còn có bao nhiêu phân lượng thôi...

"Minh, thật xin lỗi. Ta yêu ngươi." Câu cuối cùng này nàng vẫn không thể nói ra, cũng không biết phải nói với ai. Một chữ "Minh" này có lẽ đã không còn phân biệt được là Nhất Minh hay là Hoắc Kiện Minh rồi...

- Ta và Ngân Nhi định giúp ngươi giữ lại trí nhớ kiếp này rồi gửi gắm ngươi vào luân hồi đầu thai ở một chỗ tốt. Ngươi cảm thấy thế nào? - Giọng nói của Hiên Ngọc Di kéo Tiết Châu về lại với thực tại.

Nàng im lặng nhìn hai người kia một lúc có vẻ do dự nhưng sau đó lại lắc đầu:

- Không cần. Một kiếp phù du cũng nên kết thúc. Ta không muốn dây dưa nữa. Luân hồi rồi thì bắt đầu lại từ đầu thôi.

Hiên Ngọc Di kinh ngạc. Quay đầu nhìn hai nam nhân đau lòng đến tê tâm liệt phế, do dự mở miệng:

- Ta sợ ngươi hối hận...

- Ta đã không còn nhớ gì. - Tiết Châu bình tĩnh trả lời. Nàng mệt mỏi, nàng lười tiếp tục cuộc yêu hận này. Dây dưa hai kiếp không mệt sao?

Hiên Ngọc Di đảo đôi mắt trắng dã nhìn xung quanh, nghĩ ngợi một chút mới gật đầu. Nàng ta đưa tay lên trán Tiết Châu làm phép, tức thì trên trán của nàng lập tức xuất hiện chu sa đỏ như máu. Nàng ta khẽ khàn bảo:

- Đây là ký hiệu gửi gắm của ta đối với Diêm vương. Có dấu ấn này, ngươi sẽ được sinh ra trong một gia đình tốt. Cái này cũng xem như là lời chúc phúc của thần dành cho ngươi.

- Đa tạ Nhị vương phi, Tam vương phi đã chiếu cố. - Tiết Châu cúi đầu, sau đó theo Hiên Ngọc Di trở lại Địa phủ, chặt đứt đoạn nghiệt duyên giữa ba người.

Từ đó đến giờ đã là tám năm. Hoắc Kiện Minh - Minh đế - năm nay đã ba mươi tuổi. Trị vì nhân dân com no áo ấm, quốc thái dân an, được nhân dân tín phục. Hậu cung có một hoàng hậu, bốn quý phi, và nhiều vị phi tần mỹ nữ khác. Năm này tổng cộng có khoảng mười vị công chúa lẫn hoàng tử. Phải nói rằng nhân sinh cực kì khoái hoạt.

Chỉ có điều ngài chưa từng thật lòng yêu ai trong các vị phi tần của mình. Hoàng hậu Trần Trứ Mai sau khi sinh hạ được một vị công chúa đã thất sủng từ lâu, không còn được diện thánh lần nào nữa. Thậm chí còn có lời đồn mỗi lần thấy mặt nàng ta, long nhan sẽ lộ ra vẻ chán ghét không hề che dấu. Quý phi Lý thị cũng như thế, tuy nhiên nàng ta lại có một người con trai để chống đỡ. Xem như đã không tệ rồi.

Mặc khác, đa số các vị phi tần đều có vài nét gì đó giống nàng..., người mà cái tên đã trở thành cấm kị đối với những người biết được chuyện năm ấy.

Tất nhiên, đó chỉ là đa số. Người ta thường nói: "Vô tình nhất chính là lòng dạ đế vương." Không ai yêu mãi một người gần mười năm chứ đừng nói gì Minh đế là đế vương cường tráng. Ngải không thể yêu mãi một người đã chết cho nên lâu lâu phải đổi khẩu vị. Cùng lắm sẽ sủng hạnh mấy vị phi tử giống nàng mỗi khi ngải nhớ đến thời. Dù sao thì thứ khó có được nhất luôn để lại trong lòng người sự thèm khát không nguôi mà.

Tuy nhiên, nếu các ngươi muốn hỏi vị tướng lĩnh tám năm trước đã vào sinh ra tử, phò trợ Minh đế lên ngôi thì bỏ cuộc đi. Ngay cả thuộc hạ của y còn không biết y đang ở đâu thì tin tức bất quáỉ có thể truyền đến tai ngươi chắc? Chết tâm đi nha ~ Ta sẽ không nói cho các ngươi biết đâu. o(^ _ ^) o)

Nhưng ta có thể lộ ra chút tin tức cho ngươi biết. Thiên hạ người ta đồn rằng vị tướng lĩnh này đã có thể tử, đang chu du khắp đông tây nam bắc. Hi hi, nghe nói còn có cả thiếp thất nữa cơ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Đã từng yêu rất nhiều, Quen nhau mấy năm với bao trắc trở.

Đã từng ngượng ngùng khi nghĩ đến tương lai.

Đã từng đau khổ khi nghĩ đến kết thúc.

Yêu người, ta không còn quan tâm ai khác.

Yêu người, ta đắm chìm trong ngọt ngào,

Bỏ quên cách yêu thương bản thân.

Yêu người, ta bỏ cả tôn nghiêm.

Sẵn sàng làm tất cả...

Tất cả... tất cả... chỉ là một cái chớp mắt dưới mùa hoa nở...

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng... [Giã từ]...

Tiết Châu ngừng đầu nhìn khắp nơi đều là màu xanh lục dịu nhẹ. Phật nói: "Linh hồn sau khi rơi vào vầng sáng xanh nhẹ nhàng, sẽ đầu thai làm kiếp người."

Vốn dĩ định chọn thông đạo có ánh sáng trắng rực rỡ. Nhưng ánh sáng kia quá mạnh mẽ làm nàng không thể nào mở mắt, cũng không có cách nào tiến vào. Vì vậy chỉ đành đến cổng nhân đầu thai làm người.

Tiết Châu thở dài, xem ra nghiệp của nàng quá nặng rồi.

Canh mạnh bà đã uống, hồn phách ở cửa nhân sinh. Từ nay về sau, tất cả xem như kết thúc. Đã không còn Võ Tiết Châu của thế kỉ hai mươi mốt. Đã không còn là nghĩa nữ của Nhiếp Chính vương. Đã không còn là Quang Minh hoàng hậu. Không còn gì cả...

Tám năm... thời gian quá đủ cho một linh hồn đầu thai kiếp người. Tám năm, một mái ấm hạnh phúc đã có một bé gái người người cưng chiều...

- Tiểu thư! Tiểu thư à! Ta cầu ngươi, chớ làm bậy!!! Người cứ như vậy hoài thế nào phu nhân và đại nhân cũng sẽ mắng ta. - Một nữ tử quý xuông trước mặt nữ hài khóc rống lên.

Nữ hài tám tuổi ngồi bệch trên mặt đất đang cầm một vật hình thù như nỏ bắn rụng mấy chiếc lá. Nghe tiếng của mình vừa khóc vừa than đột nhiên cảm thấy vô cùng phiền toái. Cô bé lúc lắc cái đầu bánh bao một chút rồi đi thẳng vào khuê phòng, không thèm ngoái ngang gì đến nữ tử nữa.

Bước vào căn phòng rộng lớn xa xỉ nhưng bên trong lại chẳng khác nào bãi rác công cộng. Không phải quần áo không được xếp mà là đồ vật này nọ vứt linh tinh!

Trong căn phòng bày biện đầy đủ rất nhiều thứ, nào là nỏ, là súng ngắn, súng trường thậm chí còn có nửa chiếc tên lửa đang làm dang dở. Xung quanh mấy thứ được trưng cất cẩn thận đó chính là sắt thiết, gỗ, kẽm,... Nói chung là tùm lùm cả lên.

Thế mà cô bé rất hứng thú. Vừa bước vào phòng là chạy ngay đến chiếc tên lửa xăm soi nghiên cứu.

Có lẽ bạn sẽ ngạc nhiên vì sao một cô bé tám tuổi lại có thể làm mấy thứ đồ vật kì quái này. Đáp án chính là... không biết! Ngay cả cha mẹ bé cũng chẳng biết thì lấy gì để giải thích đây? Chỉ có thể nói bé rất thông minh, thông minh bẩm sinh thôi!

Cho nên, chuyện cô bé chế tạo mấy thứ này đã trở thành đề bài bàn tán cho mọi người ở Nhật Quang quốc.

Sẵn tiện giới thiệu với mọi người luôn, bé tên Điệp Tiết Châu. Sặc, nghe đồn cái tên này là do Tam vương phi Hiền Ngọc Di đặc biệt tới nhà đặt tên. Bé thật sự chẳng thích cái tên này, không có lý do, chỉ là không thích thôi! Cha bé là một vị quan chỉ ở hàng tứ phẩm, mẹ bé là một mỹ nhân ở Tây Lan quốc lưu lạc tới đây! Bé còn có một ca ca đã mười lăm tuổi, là một tên mặt liệt! Phụ thân của bé rất thương bé, ca ca và mẫu thân! Gia đình bé rất hạnh phúc! Tự bạch xin hết!

Ở bên này Điệp gia đại tiểu thư ngày ngày ngốc ngốc làm mấy chuyện kì quái, trong cung là xảy ra một hồi vũ bão.

Nam nhân đã ba mươi mặc trường bào đen nghiêm túc nhìn thẳng vào ba phụ nhân mặc cung trang sang trọng phía trước.

Nói là ba phụ nhân nhưng thật ra thời gian chẳng để lại dấu vết gì trên người các nàng cả. Vẫn là tuổi thanh xuân xinh đẹp như lúc xưa, chưa bao giờ ulla tàn. Hoặc nói cách khác, thời gian là không thể nào để lại dấu vết trên người họ kể từ cái lúc bọn họ thức tỉnh huyết mạch của thân.

An Tuyết Linh nghi hoặc nhìn ba người. Cái quái gì nha? Chuyện gì mà nghiêm trọng thế này? Có ai có thể nói cho ta biết không không không không không? (Tiếng vọng nội tâm không ngừng gào thét.)

Đường Ngân Nhi nhẹ nhàng bỏ một miếng điểm tâm vào miệng rồi nói:

- Ngươi có thể xâm nhập được vào đây thì bản lĩnh hẳn đã tăng lên nhiều rồi.
- Nhị vương phi quá khen. Hôm nay ta đến đây là vì có một chuyện rắc rối. - Hắc y nam nhân sống lưng thẳng tắp, giọng nói lộ rõ vẻ kích động khó nén.
- Có chuyện gì mà khiến trang chủ phải lặng lẽ đi đường xa mà tới bốn quốc ta thế? - Hiền Ngọc Di cười tủm tỉm. Ánh mắt thể hiện rõ "mị biết hết" nhìn nam tử.

Nhất Minh nhíu mày, y trầm giọng hỏi:

- Nghe nói quý quốc có một vị tiểu thư họ Điệp, tính tình kì quái, hành động quái gở, chuyên làm ra những thứ lạ đời.

Nói là câu hỏi nhưng dường như nó là câu tường thuật thì đúng hơn. Bởi vì trong giọng nói của y, sự khẳng định đã rõ ràng rành rành.

An Tuyết Linh dần mặt ra, tiểu quỷ Điệp gia? Nha? Nổi tiếng đến vậy sao? Ở cơ mà nhìn tiểu quỷ này nàng lại nhớ đến Vô Tiết Châu, chẳng biết bây giờ nàng ta ra sao rồi.

Đường Ngân Nhi cười tươi như hoa cúc, thành thật gật đầu:

- Đúng vậy. Bất quá, đó chỉ là một tiểu nữ hài tám tuổi nghịch ngợm mà thôi.
- Chẳng lẽ người không cảm thấy những thứ vị tiểu thư họ Điệp kia làm ra được mô tả rất giống với vũ khí mà nàng đã làm sao? - Nhất Minh nắm chặt tay. Sau khi y nghe được tin tức này, y thật sự kích động. Y không tin vào luân hồi chỉ cảnh nhưng nếu thật sự có, y thà rằng để nó xảy ra trên người nàng.

Hiền Ngọc Di cười khẽ định trả lời thì Đường Ngân Nhi đã giành trước:

- Sao ngươi không tự đi mà xem thử thực hư ra sao?

Nhất Minh không nói gì, y cứ như vậy yên lặng nhìn một lượt ba người rồi xoay người phi thân đi mất.

Đợi sau khi y đi xa rồi, Hiền Ngọc Nhi mới bắt đầu hướng Đường Ngân Nhi hỏi:

- Ngân Nhi, tại sao không nói thật với y?

Đường Ngân Nhi bắn ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn về phía bạn chí cốt của mình, giọng điệu đầy bất đắc dĩ:

- Đầu thai rồi là hai người khác nhau. Ai biết sau khi gặp rồi có thất vọng hay không? Sinh ra trong hoàn cảnh khác, không còn bất kì kỉ ức, tính tình cũng sẽ thay đổi. Ta không muốn để cho y hi vọng quá nhiều.

An Tuyết Linh nghe thấy cái hiểu cái không. Cuối cùng đành phải gật đầu phát biểu:

- Ừa? Vị kia không phải là vị tướng quân trong lời đồn sao? Tình cảm với thế thiếp thâm thiết lắm mà. Chạy tới đây tìm nha đầu Điệp gia làm cái gì? Con

roi hả? A! Không phải nha, ta thấy tiểu quý kia rất giống cha mẹ mà! Có nhầm lẫn gì không?

Đường Ngân Nhi và Hiền Ngọc Di triệt để cảm nín trước cái logic của nàng. Tất nhiên, cảm nín không có nghĩa là không được cử động đúng không? Vì vậy hai vị này đã quăng cho nàng ánh mắt thể hiện rõ ý nghĩ "mị rất xem thường cung" cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Trong cung điện uy nga tráng lệ, vị đế vương cao ngạo lạnh lùng nghiêng người ngồi trên chiếc ghế khiến nhiều người thêm muốn. Nửa gương mặt khuất trong bóng tối, ánh mắt u ám nhìn ra ngoài. Ngón tay thon dài trên ghế không ngừng gõ nhịp như đang suy nghĩ điều gì đấy.

- Người bảo... ở Nhật Quang quốc có một tiểu thư họ Điệp. Tính tình cổ quái, thích chế tạo ra những thứ kì lạ!?

- Vâng. - Người bên dưới cung kính đáp lời.

Hoắc Kien Minh thần thờ, đột nhiên hắn nhớ đến kí ức bị phủ tầng bụi mỏng mà năm năm trời hắn đã lãng quên. Trong kí ức ấy có một nữ hài cả gan, mặt mày vô hạn nằng nặc theo hắn gọi làm cha. Ngày qua ngày nữ hài ấy trở thành một thiếu nữ, nằng nạo dạng không có chút e thẹn của nữ nhân bình thường lại cố tình cứ thu hút ánh mắt hắn. Thiếu nữ ấy vận phượng bào cao quý biến mất trước mặt hắn rồi lại ở ngay trong vòng tay hắn cả người máu me.

Đã lâu rồi nhưng khi nghĩ đến nàng lòng hắn lại như một lần nữa sống lại, có một thứ gì đó thôi thúc hắn gấp lại nàng, bên cạnh nàng, giam giữ nàng!

Hoắc Kien Minh nheo ánh mắt nguy hiểm liếc nhìn hạ nhân phía dưới:

- Nhất tướng quân đang ở đâu?

- Thừa bệ hạ, khoảng hai ngày trước y gặp gỡ một nữ nhân sau đó liền vô ảnh vô tung mà biến mất.

Hoắc Kien Minh nhíu mày. Hắn biết, y đã đi tìm nàng - nữ tử y không cách nào quên được. Hắn thật sự rất ghét y, cho dù là Nhất Minh ngày xưa hay xen vào giữa hắn và nàng hay là một Nhất Minh vô dục vô cầu như hôm nay hắn vẫn chán ghét như vậy.

Có lẽ... hắn không phát hiện ra trong sự chán ghét của hắn còn có một cổ ghen tị. Ghen tị vì Nhất Minh làm được điều mà hắn không cách nào làm được trong suốt cuộc đời này. Đó là ___ yêu nàng và thủ thân vì nàng suốt tám năm..

- Bần vương muốn đích thân đến Nhật Quang quốc cầu thân. - Hoắc Kien Minh sau một hồi trầm tư liền phun ra một câu làm cho người ta kinh ngạc. Nhưng hắn chẳng cho ai cơ hội mở miệng đã phát tay áo rồi đi.

Hắn đã quyết định, cho dù không phải nàng cũng phải giữ chặt lấy. Quân Điệp gia đại tiểu thư là Tiết Châu hay là một tiểu oa nhi, hắn cũng đã định phải lập nàng làm phi!

Mặc kệ con bão lớn sắp đổ ập xuống mình, bây giờ Điệp Tiết Châu đang bận mắt to trừng mắt nhỏ với một đại thúc tà mị xa lạ.

- Thúc là ai? Sao lại leo hàng rào nhà ta? - Giọng nói non nớt đầy phòng bị phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn như chọc cười người khác. Hai mắt to tròn màu xanh của biển không ngừng đánh giá người trước mặt.

Đại thúc tà mị bị nàng bắt gặp đang vắt vẻo ngồi trên mái nhà mà sợ ngay người. Y ngo ngác nhìn đứa bé có mái tóc đen mượt cột thành hai cái bánh bao, làn da trắng trẻo, ngũ quan sắc xảo rõ ràng hoàn toàn không phải người Nhật Quang quốc hay Thủy Nguyệt quốc chính thống, mà là sự kết hợp giữa nét đẹp của nữ tử nơi này với nữ tử của Ba Tư và Tây Lan. Thật sự rất xinh đẹp! Y nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức tà tà nói:

- Ta là thần tiên a!

Không nói thì thôi, nói ra lại nhận được ánh mắt đầy khinh bỉ của Điệp Tiết Châu. Nàng bĩu môi, chỉ chỉ mặt mình:

- Bỏn tiểu thư không ngu!

- Ách...? - Con nít không phải nên tin lời sao!? Tại sao đứa trẻ này lại khó chơi như vậy chứ!? Nhưng y cũng chẳng muốn dây dưa với nữ hài này làm gì, y còn bận tìm người.

- Tiểu bắt điểm, nhanh nói cho thức biết, Đệ gia đại tiểu thư đang ở đâu?

Đệ Tiết Châu càng thêm cảnh giác, từ trong tay áo nắm lấy khẩu súng lục tâm đắc của mình, nàng nghiêm giọng hỏi:

- Người tìm tiểu thư nhà ta làm gì?

- Chuyện riêng nga. - Đại thúc tà mị, ờ, nói quyết tệt ra thì là Nhất Minh.

Đệ Tiết Châu ở trong lòng thâm phi nhô đại thúc này đầu óc toàn đầu hũ. Hừ! Nhìn tướng tá thế này nào ngờ lại là tên bất công tổng tiền, muốn bắt bốn tiểu thư? Xem bốn tiểu thư dạy dỗ mi thế nào!

- Đại tiểu thư hôm nay cảm thấy trong người mệt mỏi, không muốn ra ngoài. Nàng đang nghỉ ngơi ở trong khuê phòng.

Ánh mắt Nhất Minh lập tức sáng như sao, y thúc giục:

- Người dẫn ta đến phòng nàng đi, ta có chuyện gấp lắm.

- Được, được! Đại thúc đi theo ta nào! - Đệ Tiết Châu xoay người nở nụ cười ranh mãnh. Hừ hừ! Kì này bản tiểu thư tổng người vào ngục, trừ hại cho dân!

Nhất Minh đáng thương, người đã vào tầm ngắm của ai đó mà không hề hay biết. Chắc cả đời người cũng không thể ngờ được bộ dáng làm say lòng thiếu nữ cử người ở trong mắt Đệ Tiết Châu chẳng qua chỉ là tên tội phạm bất cóc mà thôi. Chắc! Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Trời cao ắt hẳn còn có đức hiếu sinh. Y chắc là sẽ tai qua nạn khỏi thôi. Amen.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Nhất Minh theo Đệ Tiết Châu vào trong khuê phòng. Y nhìn một phòng bừa bộn lung tung, rải rác hoặc chất chồng một đống "đồ phế thải" thì không khỏi kích động. Quả nhiên là nàng! Chỉ có nàng mới có thể bày bày phòng ốc ra cái dạng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng như thế này thôi.

Nếu Tiết Châu mà biết y nghĩ như thế chắc chắn sẽ đập bàn, la lên, chất vấn y đang khen hay đang chê nàng vậy hả? Tất nhiên, nàng không biết gì cả. Hiện tại, nàng đang bận lừa gạt kẻ bất cóc này.

Tiết Châu nhếch môi, lộ ra nụ cười gian trá. Nàng dùng cái chân nhỏ xíu ngắn ngủn của mình mạnh mẽ đạp y, tay nhí mũm mĩm cũng sờ soạn bên cửa sổ một phen.

Nhất Minh cảm thấy có ai đó đẩy mình. Y bất ngờ, không ngờ nữ oa nhi chỉ mới tí tuổi thế này lại có ra tay với y. Là y nghĩ con nít thuần lương vô hại, là y lơ là cảnh giác. Sau này y tuyệt đối sẽ đối với con nít phòng bị có thừa! Quả nhiên! Cái thế giới này kể cả con nít cũng biến chất rồi!

Khụ... Anh bạn à, hình như anh hơi bi quan quá rồi. Ờ mà thôi, quay trở lại với vấn đề chính nào. Sau khi Tiết Châu làm một loạt hành động "sờ mó" bức tường, gian khuê phòng cũng dần hiện ra bộ dạng thật của nó.

Chỉ thấy hai bên bức tường bỗng dung xuất hiện mấy cái lỗ phóng ra hàng loạt mũi tên, trên trần nhà lại xuất hiện hai cây vợt bắt bướm to đùng quơ qua quơ lại (=.=) Đặc biệt nhất chính là từ bốn chân giường không biết mọc đâu ra bốn thứ giống như đồ gấp thú nhồi bông ở hiện đại. Bốn cái cây đó không ngừng dừng mãi tiến lên gấp gấp gấp!

Dù quân nhiều, thế mạnh nhưng đối với mấy thứ không thể di chuyển phương hướng như thế này, Nhất Minh cảm thấy mình không có áp lực gì cả. Y chỉ việc tránh né, tìm sơ hở thoát thân thôi.

Quả nhiên, không lâu sau, y đã vượt qua cái bẫy bất ngờ của Tiết Châu nhưng nàng làm sao có thể để cho tên bất cóc này dễ thở được! Cho nên nàng đã rất anh minh thần võ, xoay binh hoa!

Nhất Minh đáng thương, vừa nãy còn mới vui vẻ bay lên cột nhà, bây giờ thì thành con mồi dính luôn ở trên. Aiz, có trách thì trách tại sao bé gái tám tuổi này quá nham hiểm a!

Đệ Tiết Châu đắc ý nhìn y. Hừ hừ! Keo dán sắt hiệu con voi đấy! Người có giỏi thì thoát ra cho bốn tiểu thư xem!

Nhất Minh âm trầm nhìn cô bé trước mặt. Giọng y trầm thấp nghe không ra vui buồn, y hỏi:

- Người là ai?

- Tại sao ta phải trả lời người!? - Diệp Tiết Châu thể hiện rõ thái độ khinh thường của mình bằng cách cho y nhìn lỗ mũi.

- Diệp Tiết Châu? - Y tiếp tục hỏi. Nhưng dường như trong giọng điệu lại lộ ra vẻ khẳng định hơn.

- ... - Nàng cẩn thận quan sát y, chắc chắn y sẽ không dễ dàng thoát ra được bức tường đó nàng mới tự tin đáp một cách vang dội: - Không sai! Chính là bản tiểu thư!

Diệp Tiết Châu khẳng định tên bất cóc này không ngờ rằng nàng chính là đối tượng hắn muốn bắt. Cho nên, đôi mắt xanh lam đầy ý khiêu khích nhìn y như đang tuyên bố y đã nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, tùy nàng xử lý. Nhưng rất nhanh, nàng đã không còn cười được nữa. Bởi vì... nàng nghe thấy y cười! Tiếng cười trầm thấp làm cho nàng lạnh người!

Diệp Tiết Châu nhìn thấy đôi vai run rẩy của y, nghe thấy tiếng cười của y và giọng nói khàn nhỏ:

- Tìm thấy nàng rồi...

Ngay tại thời khắc tương phùng của nàng và Nhất Minh thì trong hoàng cung Nhật Quang quốc lại long trọng đón tiếp một vị hoàng đế trẻ tuổi từ phương xa đến.

Cũng chính ngay trong ngày ấy, lời hoà thân giữa hai nước được đưa ra trước sự kinh hoàng của thiên tử và văn võ bá quan.

Một lần nữa, vòng xoay của số phận tiếp tục chuyển động.

Trang nhật ký một đời người nàng lần nữa bật mở, gọi lại những gì đã quên...

Không! Có lẽ nói như vậy cũng không đúng. Bởi vì ngay từ lúc nàng tạo ra cỗ máy thời gian và xuyên đến nơi này, vòng quay số phận vẫn chưa bao giờ ngừng. Chỉ là nó đang cho nàng khoảnh khắc ngăn ngui để đối mặt với những trang giấy cũ mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Diệp Tiết Châu trợn trắng mắt. Lấp bắp hỏi: Người... người tìm ta làm cái gì a!? Muốn bắt cóc ta sao? Có giỏi thì người thoát ra khỏi đó đi!

Nhất Minh im lặng không nói. Y dùng sức vận nội lực rồi phi thân đến chỗ nàng mặc kệ tiếng động do mình tạo ra.

Y ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé kia. Dùng mũi cọ vào cái cổ trắng nõn của nàng. Tham lam ngửi lấy mùi hương từ cơ thể nàng mới có thể bình ổn lại tâm trạng kích động của y.

Giọng y run run, tiếng nói khe khẽ như thì thầm mang theo sự bi thương không cách nào che giấu rơi vào tai nàng:

- Tiết Châu... Tiết Châu... Tiểu bất điểm của ta... Ta thật sự rất nhớ nàng...

Bầu không khí tương phùng này quả thật rất tốt (<- suy nghĩ của Nhất Minh) cho đến khi một câu nói của nàng thốt ra:

- Đại thúc... áo người bị rách kia!

- ....

Một ngọn gió lùa qua khung cửa sổ, thổi lay phát phới chiếc áo bị thủng một lỗ to sau lưng y. Gió lạnh, thật rùng mình a...

Đúng lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng kêu thất thanh:

- Không xong rồi! Đại tiểu thư, không xong rồi!

Người chưa tới mà tiếng đã vang xa. Diệp Tiết Châu không khỏi cảm thán. Chỉ cần điều này thôi cũng đủ đoán được đây là nha hoàn thiếp thân của

nàng.

Điệp Tiết Châu dùng sức đẩy Nhất Minh ra nhưng không thành công. Nàng tức giận trừng mắt nhìn người nào đó. Trong ánh mắt hàm ý rất rõ ràng: "Hừ! Người dám không buông, ta lập tức bóp chết người!"

Nhất Minh mỉm cười. Rốt cục không ôm nàng nữa mà nắm thật chặt bàn tay bé nhỏ của nàng như sợ chỉ cần lơ là một chút thì nàng sẽ tan biến. Không nên trách y lo xa, cũng không nên trách y sợ hãi lung tung. Nếu người và người mình yêu đã từng bị chia cách bởi sinh tử, sau đó đột nhiên gặp lại giữa thế gian đầy rộng lớn này, có lẽ người sẽ không bao giờ muốn rời xa người đó nữa bước. Nỗi đau không còn được thấy người mình yêu trên cõi đời này như bị cắt từng miếng thịt. Đau đớn không nguôi, hối hận khôn cùng cũng là... nhớ mãi không quên...

Điệp Tiết Châu cũng không quản đại thúc kì cục này. Nàng nhìn nha hoàn vừa mới chạy đến mặt không ra hơi, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tiểu thư... hoàng thượng triệu người vào cung báo là... hoàng đế Thánh An quốc cầu hôn người!

- ... - Hình như có gì đó sai sai... (<- nàng nghĩ).

- Cái gì!? - Nhất Minh trừng mắt nhìn làm cho nha hoàn sợ mất mật. Lúc bấy giờ nàng ta mới để ý bên cạnh chủ tử mình còn có một nam nhân tà mị.

Sát khí từ người Nhất Minh lập tức toả ra khắp nơi. Y siết chặt tay nàng khiến nàng đau đớn. Tên hỗn đản Hoắc Kiệt Minh! Nếu thật sự có chuyện đó xảy ra, y chắc chắn sẽ cùng hán đồng quy vu tận!

Điệp Tiết Châu tiến cung. Trước mặt vẫn vô bá quan bình tĩnh hành lễ với Nguyên Phong và An Tuyết Linh. Thế nhưng nàng vẫn cảm thấy thân thể cứng đờ, chân tay lạnh ngắt. Nàng rõ ràng cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực cứ nhìn nàng chằm chằm!

Kín đáo đảo mắt tìm chủ nhân ánh mắt nhiệt tình kia, nàng nhìn thấy một nam nhân. Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy người nam nhân này, trong lòng nàng dâng lên tia bi thương cùng chán ghét. Cảm xúc thật sự rất phức tạp. Tóm lại là nàng không thích đại thúc này tí nào.

Điệp Tiết Châu quay đầu nhìn lại Nhất Minh. Ừm... vẫn là đại thúc bất cóc dễ nhìn hơn nhiều lắm!

An Tuyết Linh phức tạp nhìn Diệp gia ba người đứng cùng một chỗ. Song, nhũn mảy mà thể hiện rõ sự chán ghét của mình đối với Hoắc Kiệt Minh đang dùng ánh mắt như lang nhìn nàng.

Hoắc Kiệt Minh dán chặt mắt vào cơ thể nhỏ bé của nàng. Hắn thật sự rất hài lòng. Không ngờ, thân xác này của nàng còn tốt hơn thân xác trước. Nếu An Tuyết Linh mà biết trong đầu hắn đang suy nghĩ những gì, chắc chắn sẽ không nhận được muốn đánh chết hắn!

- Diệp ái khanh, khanh nghĩ hôn sự này như thế nào? - Nguyên Phong khó xử nhìn Diệp gia. Thật sự không phải hắn không muốn từ chối mà là từ chối thẳng mặt không tiện a. Tám năm nay Thánh An quốc đổi chủ, tính tình Hoắc Kiệt Minh hắn cũng cảm nhận được hay đổi rất nhiều. Hôn sự này, hắn thật không yên tâm a.

- Bẩm hoàng thượng, điều này... nữ nhi của vi thần vừa tròn tám tuổi, cách tuổi cặp kê còn bảy năm. Bây giờ chấp nhận hôn sự này có phải là quá sớm không? - Diệp lão cha khuôn mặt điển trai vận vẹo khó xem. Đùa sao? Nữ nhi bảo bối của hắn cùng phu nhân sao có thể gửi gắm cả đời cho một lão già cách ngàn dặm như vậy?

Nguyên Phong cười cười nhìn Hoắc Kiệt Minh:

- Ngài xem, Diệp gia đại tiểu thư chỉ mới tám tuổi, hôn sự này e rằng có điểm không thoả đáng a.

- Không sao, trăm có thể đợi. - Hoắc Kiệt Minh nói ra một câu dập tắt niềm hy vọng mong manh của Diệp gia. Cho dù có thương con gái như thế nào bọn họ cũng không thể đem nó đánh đồng với sự bình yên của quốc gia.

Điệp phu nhân ôm chặt nữ nhi của mình vào lòng lặng lẽ rơi nước mắt. Cứ nghĩ đến trong chốn thâm cung ăn thịt người, nữ nhi của mình tuổi xuân phơi phới lại bị vùi dập ở đây cùng với lão hoàng đế già nua, nàng lại không khỏi bi ai. Nữ nhi đáng thương của nàng... vì sao lại xảy ra cơ sự như vậy a?...

Điệp Tiết Châu trừng mắt nhìn Hoắc Kiệt Minh. Trong đầu không ngừng vang vọng chữ "biến thái, biến thái". Ngoa tào! Gặp phải kẻ biến thái cuồng con nít rồi, phải làm sao đây? (online chờ trả lời _(>V)_)

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Điệp lão cha cùng Diệp lão mẹ thật sự tức giận. Cái rắm thối a! Thế nào lại không chịu buông tha cho nữ nhi của họ. Các người nhìn xem! Nàng hiện tại chỉ là cái nha đầu tám tuổi. Không phải cái loại trước tấn công, sau phòng thủ nga! Vì cái gì thể hiện sự "thèm khát" đến như vậy? Đừng có nói với bọn họ rằng yêu từ cái nhìn đầu tiên nha. Có quý mới tin đó! Hừ hừ! Nữ nhi bảo bối của bọn họ sao có thể để tên hoàng đế già nua này chôn vùi được!

Điệp lão cha giậm chân, hùng hổ bước ra. Miệng há lớn, đang định rống giận phản đối thì đã có người chen vào:

- Hoàng thượng, Tiết Châu có lời muốn giải bày.

Nguyên Phong vỗ trán, thờ dãi phát tay:

- Chuẩn.

Điệp Tiết Châu liếc nhìn An Tuyết Linh. Thường ngày nàng thân với hoàng hậu, nhị vương phi và tam vương phi nhất, mong rằng bọn họ có thể cứu nàng lần này.

An Tuyết Linh cười khê. Thảm mắng nha đầu này ranh con, song, cũng nhẹ gật đầu đáp ứng làm bảo kê cho nàng.

Điệp Tiết Châu nhìn thẳng vào mắt Nguyên Phong, từng câu từng chữ rõ ràng:

- Lời Tiết Châu sắp nói có lẽ sẽ làm long nhan tức giận. Kính xin hoàng thượng mở lòng tha thứ.

Nguyên Phong im lặng, liếc mắt nhìn tay áo của mình bị hoàng hậu nắm chặt kéo kéo mà than thở. Được rồi, bọn họ là cùng một giuộc với nhau. Hấn đây hàng!

- Người nói.

Được hấn đáp ứng, Diệp Tiết Châu mở miệng:

- Tiết Châu biết được hoàng đế đây để mắt tới là niềm vinh hạnh của tiểu nữ. Nhưng thời gian bảy năm chờ đợi tiểu nữ đến tuổi cập kê thật sự quá dài. Đừng nói đến việc có tình cảm, ngay cả tiểu nữ là ai, e rằng ngài ấy cũng quên mất. Hơn nữa, tiểu nữ không thích gả cho một lão nam nhân. Mong ước của tiểu nữ chính là một đời một đôi như phụ thân, mẫu thân. Nếu hoàng thượng ngại hai nước mắt hoà khí, Tiết Châu có thể không làm con dân Nhật Quang quốc. Nếu vị này có ý ép buộc làm khó dễ, tiểu nữ cam kết sẽ dốc hết sức mình phò trợ binh ta!

Đôi mắt băng lam mở to nhìn trừng trừng Hoắc Kien Minh. Bên trong có muôn vàn cảm xúc, phẫn uất, bị thương cùng tuyệt tình.

Hoắc Kien Minh dù sao cũng là vua của một nước, mặt mũi rất quan trọng. Thế mà hết lần này đến lần khác bị một đứa nhóc tám tuổi từ chối trước mặt quân thần khiến hấn triệt để tức giận. Có lẽ do nhiều năm làm hoàng đế cao cao tại thượng, mặt rỗng không giận mà uy khiến cho đám văn võ bá quan ở gần hấn không ngừng cảm nhận được khí tràng băng lãnh.

Hoắc Kien Minh âm trầm:

- Có lẽ Diệp tiểu thư có chút hiểu lầm. Bôn vương cho người thời gian để suy nghĩ. Sau này, bôn vương sẽ tiếp tục tới bàn chuyện hôn sự. Cáo từ.

Hấn phát tay áo rời đi. Hấn biết, bây giờ không được phát hoả. Nếu đã như vậy, hấn đành phải trì hoãn hôn phối rồi.

Hoắc Kien Minh rời đi, tiệc vui kết thúc, mọi người cũng sớm về ai làm việc nấy. Diệp Tiết Châu được lão cha lão mẹ, một trái một phải nắm tay dắt đi. Đây quả là một bức tranh gia đình ấm áp. Quả thật là như vậy nếu như các người có thể bỏ đi ánh mắt ai oán của tiểu tức phụ và cái đuôi theo sau bọn họ!

Điệp lão cha nho nhả tuần tú, lịch sự xoay người hỏi:

- Vị huynh đài này, không biết người vì cái gì đi theo chúng ta?

Nhất Minh uỷ khuất nhìn chằm chằm cơ thể nhỏ nhắn của ai đó không trả lời. Ánh mắt hiện rõ: ta là bị phu quân lạnh nhạt, uy khuất a.

Điệp Tiết Châu: ...kính nhờ, người có thể buồn nôn hơn nữa được không?

Điệp lão mẹ cực kì nhạy cảm phát hiện ra có gì đó không đúng, bèn hỏi nàng:

- Con quen biết vị đại thúc này sao?

- Không có! - Nàng không chút nghĩ ngợi phủ nhận khiến ánh mắt u oán của ai đó càng tăng mạnh mãnh liệt.

Điệp lão cha co gập khoe miệng nhìn Nhất Minh. Hấn thật sự muốn hô lên: huynh đệ, trên mặt người chỉ thiếu điều viết "ta rất uỷ khuất" cho người ta biết thôi đó có được không!?

Nhất Minh rất rất rất uất ức:

- Tiết Châu... nàng nhẫn tâm với ta như vậy sao? Người ta đã là người của nàng a.

"Đừng!"

Một lời thốt ra như bom oanh tạc khắp chốn. Người đi đường nghe thấy đồng loạt dừng lại. Điệp lão cha, lão mẹ đồng thời đứng hình. Tất cả mọi người đều dùng não tiếp thu thông tin vừa mới nhận được. Sau vài giây, mọi người đồng loạt nhìn theo hướng Nhất Minh nhìn, dùng ánh mắt chất vấn Điệp Tiết Châu như nói: người nhìn đi, một tiểu mỹ nhân như thế, sao người có thể nhẫn tâm bỏ rơi hân!?

- ... - Điệp Tiết Châu triệt để cảm nín. Tại sao nàng lại thấy bản thân mình có trí tuệ tuyệt đỉnh thế này? Cảm giác thật ưu việt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Điệp lão cha nhìn chằm chằm Nhất Minh không nháy mắt một cái như hổ rình mồi. Điệp lão mẹ một bên sờ soạn, kiểm tra khắp người nữ nhi nhà mình xem chỗ nào có dấu vết hoan ái hay không. Điệp Tiết Châu phần hận trừng lớn mắt nhìn y. Vậy mà người nào đó lại đáp lại nàng bằng sự ngại ngùng, e thẹn như thiếu nữ mới lớn!

Được rồi, để nàng giải thích tình cảnh hiện. Quay trở lại nửa canh giờ trước đó, cả đường lớn ai cũng bị câu nói của Nhất Minh dọa sợ đến ngây người! Cũng may lão cha và lão mẹ nhà nàng không bị lời y làm ngu muội, rất nhanh bọn họ đã đem người tổng về nhà để làm rõ sự việc.

Tiểu Tiết Châu tội nghiệp. Nếu nàng biết được bọn họ tổng người về nhà là sợ y nói thêm gì đó khiến bọn họ không kịp giết người diệt khẩu chắc chắn sẽ khóc rống lên mất.

- Phu quân, Tiểu Châu không có bị xâm hại. - Điệp lão phu nhân mừng rỡ kêu lên.

Nghe được tin này, sắc mặt Điệp lão cha mới hoà hoãn đôi chút. Hừ hừ! Vậy là mọi chuyện chỉ do tiểu tử thối này bịa đặt. Nữ nhi nhà bọn hân trong sạch! Tốt quá, không cần giết người diệt khẩu rồi.

Nghĩ như vậy, Điệp lão gia đành mặt hỏi:

- Sao người dám vũ nhục danh tiết nữ nhi của ta!? Có tin ta kiện người đến quan phủ, cho người ngồi tù không?

Nhất Minh đảo mắt. Ừm... đối với nhạc phụ đại nhân phải hữu lễ. Vì thế, y nghiêm cẩn đáp:

- Tiểu tể đối với Điệp tiểu thư là nhất kiến chung tình. Đã định đời này không phải nàng quyết không lập gia thất! Cho nên nói tiểu tể là người của nàng thật sự rất đúng.

Điệp lão gia tức đến thở phì phò. Cái thể loại ăn không được thì phá cho hôi này là như thế nào!? Chờ chút, nhất kiến chung tình? Người là bị luyến đồng như tên hoàng đế rầm thối kia sao!? Còn nữa, cái gì tiểu tể chứ? Hân làm cha vợ của y hỏi nào hả!?

Lập tức, Điệp lão cha dang rộng hai tay, mở ra tư thế gà mẹ bảo vệ nữ nhi của mình. Ông hùng hổ tuyên bố:

- Nếu người dám làm gì nữ nhi nhà ta, ta nhất quyết không tha cho người! Còn nữa, nữ nhi nhà ta sẽ không ở cùng một chỗ với người đâu!

Nhất Minh không chút biểu tình, cũng chả biết trong lòng y đang nghĩ cái gì. Chỉ nghe y nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ở cùng một chỗ với ai là do nàng tùy ý quyết định. Tiểu tể trước cáo từ, sau này sẽ lại đến thăm nhạc phụ cùng nhạc mẫu.

Chẳng để Điệp lão cha kịp mở miệng, thoát cái người đã biến mất. Điệp lão gia ghen một bụng hoả, sắc mặt khó coi. Hừ hừ! Tiểu tử thối, để hân nhìn thấy y lần nữa nhất định sẽ xách chổi chà lên đánh chết y! Đánh cho cha mẹ người nhận không ra người!

Điệp lão mẹ không lên tiếng, chỉ im lặng ôm nữ nhi của mình. Ít ra tiểu tử này không "thèm khát" như tên hoàng đế lang sói kia, chỉ là cha mẹ sinh ra da mặt dày hơn người thường đôi chút thôi. Vì thế, ấn tượng của Nhất Minh trong lòng nàng lạc quan hơn Hoắc Kiện Minh nhiều lắm!

Điệp Tiết Châu vô lực nhìn trời. Nhìn vào gương đồng, nàng thấy nhan sắc mình thuộc loại thanh tú. Chẳng lẽ do gương đồng soi không rõ nên đã che mất vẻ đẹp thật sự của nàng? Nhan sắc của nàng thật ra chính là khuynh quốc khuynh thành, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở hay

sao?

Nàng thờ dài, lắc đầy cảm thán. Hồng nhan bạc mệnh a. Ông trời sao lại ưu ái trao cho nàng nhan sắc tuyệt mỹ như vậy chứ? Chắc, thật cảm thấy bản thân tràn đầy tội lỗi nga.

Shizu: Được rồi, ta cảm thấy chả ai bình thường cả. Các người không cần cảm ơn ta vì nói ra sự thật gì đâu. Làm người tốt không cần đền đáp _(>V)_

Tiết Châu: ... Phắc! =.,=

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Lời Tạm Biệt

Chào mọi người. Mình là Shizu, chắc không cần nói mọi người cũng biết. Hôm nay không có ra chương mới, cũng không phải đến để tạm cùng mọi người. Mình viết dòng này là để nói lời chia tay cùng mọi người. Thật ra mình định đợi đến khi hoàn truyện "Cha vương gia tuổi 20" và "Thần nữ chi ma hậu" nhưng tớ kiệt sức rồi, tớ không thể tiếp tục viết được nữa. Tớ đã gặp rất nhiều chuyện, thậm chí đã từng nghĩ đến việc tự tử. Cái bút danh này chứa rất nhiều kỷ niệm tớ không muốn nhắc tới. Lửa đam mê của tớ đã tắt rồi, tớ mệt mỏi thể xác lẫn tinh thần. Các bạn có thể nói tớ vô trách nhiệm, có thể mắng, tớ sẽ nhận tất. Thành thật xin lỗi cả bạn, cảm ơn các bạn đã ủng hộ tớ trong suốt thời gian qua. Từ nay về sau sẽ không còn Shizu nữa, hi vọng rằng vào một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau. Giữa hàng loạt các bộ truyện hay liên tiếp được sáng tác, mong rằng các bạn đâu đó sẽ ngang qua câu truyện của tớ khi tớ trở lại. Mình rất xin lỗi cho sự yếu đuối của bản thân. Tạm biệt..

Bạn đang đọc truyện *Cha Vương Gia Tuổi 20* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.